

ผลของการใช้โปรแกรมเซคอิน/เซคเอาท์เพื่อปรับลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความต้องการพิเศษ

นางสาวบุษบากร สุวรรณเกษ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2554
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

EFFECTS OF USING CHECK IN/CHECK OUT PROGRAM TO REDUCE UNDESIRABLE
BEHAVIORS OF LOWER SECONDARY SCHOOL STUDENTS WITH SPECIAL NEEDS

Miss Budsabakon Suwanakasa

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Educational Psychology

Department of Educational Research and Psychology

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2011

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์เพื่อปรับลดพฤติกรรม
ที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
ที่มีความต้องการพิเศษ

โดย นางสาวบุษบากร สุวรรณเกษ
สาขาวิชา จิตวิทยาการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก อาจารย์ ดร. ชนิศา ตันติเฉลิม

คณะกรรมการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะครุศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร. ศิริชัย กาญจนวาสี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.วรรณี เจตจำนงหนู)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(อาจารย์ ดร. ชนิศา ตันติเฉลิม)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูริย์ โพธิ์สาร)

บุษบากร สุวรรณเกษ: ผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์เพื่อปรับลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความต้องการพิเศษ. (EFFECTS OF USING CHECK IN/
CHECK OUT PROGRAM TO REDUCE UNDESIRABLE BEHAVIORS OF LOWER
SECONDARY SCHOOL STUDENTS WITH SPECIAL NEEDS) อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก:
อาจารย์ ดร. ชนิศา ตันติเฉลิม, 180 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อการลด
พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในชั้นเรียน 2) เพื่อศึกษาผลของการใช้โปรแกรม
เช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อความแตกต่างในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของพฤติกรรมแต่ละพฤติกรรม 3) เพื่อ
ศึกษาผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อความคงทนของการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และ 4)
เพื่อศึกษาผลกระทบของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ครู นักเรียน และ
ผู้ปกครอง ใช้การวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) รูปแบบสลับกลับ (ABAB Reversal
Design) กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนจิตรลดา ที่อยู่ใน
งานส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพทางการเรียนรู้ (ส.ศ.น.) จำนวน 3 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือโปรแกรม
เช็คอิน/เช็คเอาท์ประกอบด้วย 1) แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 2) แบบสัมภาษณ์ครู (FACTS) 3) สมุด
คะแนนติดตามความก้าวหน้า 4) แบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บ
รวบรวมข้อมูลคือ 1) แบบบันทึกพฤติกรรมรอบวงชั้นเรียน และ 2) แบบสำรวจคะแนนความรับผิดชอบ วิเคราะห์
ข้อมูลด้วยการหาค่ามัธยฐาน ค่าร้อยละ แสดง

ผลการศึกษาดังกล่าว ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีผลต่อการลดพฤติกรรม
ที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง 2) โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีผลต่อการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
แต่ละพฤติกรรมแตกต่างกัน 3) โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีผลในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้อย่าง
ยั่งยืนสำหรับพฤติกรรมบางพฤติกรรมและ 4) การใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีผลกระทบหรือมีการ
เปลี่ยนแปลงเชิงบวกต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ครู นักเรียน และผู้ปกครอง

ภาควิชา.....วิจัยและจิตวิทยาการศึกษา.....ลายมือชื่อ.....
สาขาวิชา.....จิตวิทยาการศึกษา.....ลายมือชื่อ อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....
ปีการศึกษา.....2554.....

5383350027 : MAJOR EDUCATIONAL PSYCHOLOGY

KEYWORDS: CHECK IN /CHECK OUT PROGRAM/ UNDESIRABLE BEHAVIORS /

STUDENTS WITH SPECIAL NEEDS

BUDSABAKON SUWANAKASA: EFFECTS OF USING CHECK IN/CHECK OUT PROGRAM TO REDUCE UNDESIRABLE BEHAVIORS OF LOWER SECONDARY SCHOOL STUDENTS WITH SPECIAL NEEDS. ADVISOR: CHANISA TANTIXALERM, Ph.D., 180 pp.

The purpose of this study was to investigate the effect of using Check in/ Check out program to reduce undesirable behaviors of lower secondary school students with special needs. The ABAB reversal design was used as a research design. The sample of this study were 3 students enrolled in lower secondary school at Chitralada school in the academic year 2011. The Check in/ Check out program comprises of Check In/ Check out report card and data record. The research instruments were: 1) undesirable behaviors evaluation form, 2) Functional Assessment Checklist for Teachers and Staff (FACTS), 3) time sampling behavioral sheet data record, 4) survey of the responsibility scores, and 5) interview questions for parents, teachers, and other students. The data were also analyzed using the visual inspection presented in the plotted graphs. The research findings were summarized as follows: 1) Check in/ check out program was effective in reducing undesirable behaviors for the participants, 2) The effects of Check in/ check out program were varied among the different types of undesirable behaviors, 3) The effects of Check in/ check out program was sustainable over time, and 4) the Check in/ check out program had positive effects on teachers, parents, and other students in the classrooms.

Department : Educational Research and Psychology Student's Signature.....

Field of Study : Educational Psychology Advisor's Signature.....

Academic Year : 2011.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้ได้รับการดูแลอย่างดียิ่งจากอาจารย์ ดร.ชนิศา ตันติเฉลิม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.วรรณิ เจตจำนงนุช ประธานสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร ในการเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยได้รับคำแนะนำต่างๆในการทำวิทยานิพนธ์ ทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้ และกราบขอบคุณคุณอาจารย์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทุกท่านที่ให้การอบรมสั่งสอนและประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัย เพื่อให้ผู้วิจัยเป็นครูที่ดีของนักเรียนและเป็นคนดีของสังคม

ขอกราบขอบพระคุณคณะผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ทั้ง 7 ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล อาจารย์ดุสิตา ทินมาลา คุณชนิศา เวชวิรุฬห์ คุณสุวัฒนา ศรีพินผล อาจารย์ปจรรย์พร สีตะธนี อาจารย์วิรุฬห์ หุตะวัฒนะ และ อาจารย์จิราพร วัชรสินธุ์ ที่สละเวลาในการตรวจเครื่องมือและให้คำแนะนำที่ดีแก่ผู้วิจัย

กราบขอบพระคุณท่านผู้หญิงอังกาบ บุญยัษฐิติ ผู้จัดการและผู้อำนวยการโรงเรียนจิตรลดา ที่อนุญาตให้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลในโรงเรียนจิตรลดา ขอขอบคุณครูจุฬาลักษณ์ คุปต์รัตน์ ครูสุนิษา ชาวดอน ที่ให้การช่วยเหลือและแบ่งเบาภาระงานที่โรงเรียนมาตลอด ขอขอบคุณครูเบญญาภา ประชานันท์ ครูธิดารัตน์ จันทร์ไพสนธิ ที่ให้ทั้งคำแนะนำและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัย ขอขอบคุณคณะครู โรงเรียนจิตรลดา ฝ่ายมัธยมศึกษาทุกท่าน ที่กรุณาช่วยเหลือและให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการทำวิจัย ขอป้ใจนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นทั้งศิษย์และครูผู้ให้ความรู้แก่ผู้วิจัย ขอขอบคุณคุณสมฤทัย คงงาม เพื่อนผู้ให้ทั้งกำลังใจและการช่วยเหลือตลอดการทำวิจัย ขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ และน้องๆ สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในความรัก ความปรารถนาดี การช่วยเหลือ และกำลังใจแก่ผู้วิจัยทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จ

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณพ่อสนธิ สุวรรณเกษร ผู้เป็นทั้งแรงบันดาลใจและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยมาตลอดชีวิต ขอขอบคุณแม่แพ้ว เคียรอุ้น ผู้มอบความรักและความห่วงใยให้กับผู้วิจัยเสมอมา ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าวิทยานิพนธ์เล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาทางด้านจิตวิทยาการศึกษา โดยเฉพาะด้านการศึกษาพิเศษ ซึ่งเป้าหมายของการศึกษาในครั้งนี้คือ เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ปัจจุบันมีมากกว่า 2 ล้านคนในประเทศไทย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามการวิจัย	5
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	6
สมมติฐานของการวิจัย	6
ขอบเขตการวิจัย	6
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
ตอนที่ 1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในเด็กที่มี ความต้องการพิเศษ.....	10
ตอนที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม.....	22
ตอนที่ 3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเซ็คอิน/เซ็คเอาท์	47
3 วิธีดำเนินการวิจัย	69
กลุ่มตัวอย่างและการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง	69
การออกแบบการวิจัย	78
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	79

บทที่	หน้า
การทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล	89
การวิเคราะห์ข้อมูล	93
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	95
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่แสดงถึงผลของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์	96
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง หลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์	111
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ และข้อจำกัด	122
สรุปผลการวิจัย	124
อภิปรายผล	125
ข้อเสนอแนะ	132
รายการอ้างอิง.....	134
ภาคผนวก	144
ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย	145
ภาคผนวก ข หนังสือขอความร่วมมือในการวิจัย	147
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	157
ภาคผนวก ง คำดัชนีความสอดคล้องและความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน	177
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	180

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1	40
2.2	45
2.3	52
2.4	57
2.5	63
3.1	76
3.2	77
3.3	78
3.4.	81
3.5	89
3.6.	89
4.1	98
4.2	109
4.3	110
4.4	112
4.5	113
4.6	116

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้แบบเงื่อนไขผลกระทำของ Skinner.....	25
2.2 การช่วยเหลือ 3 ระดับของระบบ PBS.....	31
2.3 กระบวนการปรับพฤติกรรมโดยใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์.....	53
2.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	68
3.1 ระยะเวลาต่างๆ ของการวิจัยแบบ ABAB (Reversal Design)	78
4.1 เปรียบเทียบ ค่าร้อยละการกระจายตัวของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมรบกวน ชั้นเรียนและแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนในแต่ละระยะ การทดลองของเด็กชายรุต	99
4.2 เปรียบเทียบ ค่าร้อยละการกระจายตัวของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมรบกวน ชั้นเรียนและแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนในแต่ละระยะ การทดลองของเด็กชายณัฐ	102
4.3 เปรียบเทียบ ค่าร้อยละการกระจายตัวของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมรบกวน ชั้นเรียนและแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนในแต่ละระยะ การทดลองของเด็กชายสุข.....	106
4.4 การเปรียบเทียบข้อมูลคะแนนการทำตามเป้าหมายของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน	114

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ได้บัญญัติแนวทางการจัดการศึกษา โดยจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปี อย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่า (มาตรา 43) และระบุว่าบุคคลที่พิการหรือทุพพลภาพมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ และการช่วยเหลือจากรัฐ ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ (55) รัฐต้องสงเคราะห์คนชรา ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ และผู้ด้อยโอกาสให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งตนเองได้ (มาตรา 80) ประกอบกับพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2542 หมวด 2 สิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา มาตรา 10 กล่าวว่า การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกัน ในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี ที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่า การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ ทุพพลภาพ เป็นบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าว มีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ การศึกษาสำหรับคนพิการ ให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าและให้บุคคลดังกล่าว มีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด ในกฎกระทรวง การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้นและมาตรา 22 กล่าวไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ ประกอบกับการออกกฎหมาย IDEA (The Individuals with Disabilities Education Act) ปี 2004 ซึ่งเป็นกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา เกี่ยวกับการจัดการศึกษาพิเศษ โดยมีหลักการที่สำคัญคือ รัฐต้องจัดการศึกษาให้เหมาะสมกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็นรายบุคคล โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่า เด็กที่มีความต้องการพิเศษต้องมีที่เรียนหนังสือ โดยโรงเรียนต้องให้การช่วยเหลือและการบริการแก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษทุกคน นอกจากนี้โรงเรียนต้องจัดทำแผนการสอนเป็นรายบุคคล (IEP) และจัดการเรียนการสอนในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม โดยมีขีดจำกัดน้อยที่สุด (LRE) ต้องจัดการเรียนการสอนให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติให้มากที่สุด ทั้งนี้ การช่วยเหลือต้องเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ อีกทั้งนักการศึกษาในประเทศไทยได้เสนอแนวคิด

การจัดการศึกษาพิเศษว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษต้องอยู่ร่วมกับนักเรียนทั่วไปให้มากที่สุด (ผดุง อาระวิญญู, 2542)

ระบบการจัดการศึกษาพิเศษจึงให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วม ส่งผลให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเข้าสู่ระบบการเรียนร่วมมากขึ้น ซึ่งการจัดการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ในโรงเรียนทั่วไปมีทั้งข้อดีและข้อเสีย งานวิจัยของ จิตติมา อิมอุตม (2543) พบว่าข้อดีของการเรียนร่วมในชั้นเรียนทั่วไปคือ นักเรียนมีโอกาสในการพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ และมีโอกาสได้เรียนรู้การอยู่ร่วมในสังคมปกติ แต่ข้อเสียพบว่านักเรียนที่เรียนร่วมในชั้นเรียนปกติมักมีปัญหาพฤติกรรม เช่น การควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้และการปรับตัว งานวิจัยของ ชนาพร นิมนวล (2549) พบว่าครูส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการจัดการเรียนในชั้นเรียนร่วมมีประโยชน์ต่อนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษมากกว่าการจัดการเรียนในโรงเรียนเฉพาะความพิการ แต่ทั้งนี้มักพบพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในชั้นเรียนร่วมหรือในงานวิจัยของ Daniel and King (1997) พบว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เรียนร่วมในชั้นเรียนปกติมักเกิดปัญหาพฤติกรรมสูง โดยพบว่าครูในชั้นเรียนร่วมใช้เวลาในการจัดการกับปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษมากกว่าการสอนหนังสือ ซึ่งปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อนักเรียนทั่วไปในชั้นเรียนร่วม เช่นเดียวกับในประเทศออสเตรเลีย พบปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนเรียนร่วม ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่สำหรับการจัดการศึกษาให้เหมาะสม (Nill and Stephenson, 2010) และงานวิจัยของ Patterson (2003) พบว่าปัญหาของเด็กที่มีความพิเศษที่เรียนร่วมในชั้นเรียนทั่วไปคือ ไม่ได้รับการช่วยเหลือในด้านการเรียนอย่างเหมาะสมและมีปัญหาพฤติกรรมในชั้นเรียน ซึ่งอาจนำไปสู่ปัญหาพฤติกรรม (Kern and Bambara, 2002) โดยอาจแสดงพฤติกรรมต่างๆ เพื่อหลีกเลี่ยงการทำงานที่ได้รับมอบหมาย (Preciado, Horner and Baker, 2008) และงานวิจัยของ Safran และ Oswald (2003) พบว่าปัญหาพฤติกรรมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ที่เรียนร่วมในชั้นเรียนทั่วไปเพิ่มมากขึ้นและเป็นปัญหาที่นักการศึกษาให้ความสำคัญ ซึ่งโรงเรียนยังไม่มีระบบในการจัดการปัญหาที่เป็นมาตรฐาน และพบว่าการแก้ปัญหาต้องอาศัยความร่วมมือทั้งจาก โรงเรียน บ้านและชุมชนที่นักเรียนอาศัยอยู่

ปัญหาดังกล่าวมีการวิจัยเพื่อหาแนวทางการแก้ปัญหาพฤติกรรม เช่น การใช้การควบคุมตนเอง การเสริมแรง การใช้เงื่อนไขกลุ่ม การปรับสินไหม การให้ข้อมูลป้อนกลับ เป็นต้น ซึ่ง Embregts (2000) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาผลของการให้ข้อมูลป้อนกลับ โดยใช้วีดีโอ และการควบคุมตนเอง ในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในเด็กที่บกพร่องทางสติปัญญา

ในระดับปานกลาง ผลการวิจัยพบว่าข้อมูลป้อนกลับโดยใช้วิดีโอและการควบคุมตนเองมีผลในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ งานวิจัยของ Conyers (2004) ศึกษาเปรียบเทียบการปรับสินไหมกับการใช้ตารางการเสริมแรงแบบ ODR ซึ่งเป็นให้การเสริมแรงต่อเมื่อพฤติกรรมเป้าหมายไม่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่กำหนด แล้วให้การเสริมแรงตัวอื่นแทนที่ทันทีเมื่อหมดช่วงเวลา เพื่อลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนอนุบาล จำนวน 25 คน ผลการวิจัยพบว่าการปรับสินไหมและการให้การเสริมแรงแบบ ODR สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้ โดยการให้การเสริมแรงแบบ ODR สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้มากกว่าการปรับสินไหมสำหรับในประเทศไทย วันวิสา พงษ์ผล (2546) เปรียบเทียบผลการใช้วิธีการปรับสินไหมและการควบคุมตนเองที่มีต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์ พบว่าทั้งสองวิธีมีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และทั้งสองวิธีสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้ไม่แตกต่างกัน ศราวุธ วงศ์ทอง (2536) ศึกษาการใช้การวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มเปรียบเทียบกับวิธีชี้แนะที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าวิธีการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มส่งผลต่อการมีระเบียบวินัยในชั้นเรียนมากกว่าวิธีการชี้แนะ จารุณี เด็นจิ (2551) ทำการวิจัยโดยใช้เรื่องราวทางสังคมเพื่อปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่าเทคนิคดังกล่าวช่วยให้พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง ศรีตลา ตูลเตมีย์ (2540) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาผลของการใช้การเสริมแรงแบบดีอาร์เอในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ผลการวิจัยพบว่าการเสริมแรงแบบดีอาร์เอ สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนได้ และ รุ่งทิพย์ ยอดประคู่ (2537) ทำการวิจัยเป็นรายกรณีเพื่อศึกษาผลของการใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาโดยใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางในการปรับพฤติกรรมก่อนชั้นเรียน ผลการวิจัยพบว่า เมื่อใช้เทคนิคดังกล่าวพฤติกรรมก่อนชั้นเรียนลดลง

นอกจากแนวทางการปรับพฤติกรรมที่ได้กล่าวมาแล้ว พบว่าเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์เป็นเทคนิคหนึ่งที่ใช้ในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีแนวโน้มเสี่ยงต่อการเกิดปัญหาพฤติกรรมและสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้ โดยเน้นการเสริมแรง การให้ข้อมูลป้อนกลับและการชี้แนะที่เหมาะสมจากผู้ใหญ่ (Campbell and Anderson, 2008; Fairbanks et al., 2007; Hawken and Horner, 2003; Hawken, MacLeod, and Rawling, 2007; March and Horner, 2002; Simonsen, Myers, and Briere III, 2010; Swoszowski, 2010; Todd et al., 2008) งานวิจัยพบว่าเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ เหมาะสำหรับนักเรียนที่มีพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนที่เกิดเพื่อต้องการเรียกร้องความสนใจจากผู้ใหญ่มากกว่าเพื่อหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์หรืองานที่ยาก

(Fillter et al., 2007; Hawken and Horner, 2003; Mach and Horner, 2002; Simonsen et al., 2010; Swoszowski, 2010) และจะได้ผลดีหากครูเป็นคนปรับพฤติกรรม (Simonsen et al., 2010) นอกจากนี้จุดเด่นของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ คือ การส่งข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนให้ผู้ปกครอง โดยใช้บัตรคะแนนติดตามความก้าวหน้า และให้การแรงเสริมเชิงบวกต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์ นักเรียนจะได้รางวัลเป็นการเสริมแรงตามที่วางเงื่อนไขไว้ล่วงหน้า หากแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือทำตามเป้าหมายที่วางไว้ (Campbell and Anderson, 2008; Fairbanks et al., 2007; Hawken and Horner, 2003; March and Horner, 2002; Simonsen et al., 2010; Swoszowski, 2010; Todd et al, 2008)

จากการศึกษาเอกสารและรวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์พบว่า เทคนิคดังกล่าวมีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ เช่น Todd และคณะ (2008) ใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ในการปรับพฤติกรรมนักเรียนประถมศึกษาที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงที่จะเกิดปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ผลการวิจัยพบว่าเทคนิคดังกล่าวสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้ เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Fillter และคณะ (2007) ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบจำนวนครั้งก่อนและหลังการเข้าห้องฝ่ายปกครอง (ODR) ซึ่งเป็นตัวชี้วัดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนในประเทศสหรัฐอเมริกา กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่าหลังใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ นักเรียนมีจำนวนครั้งของการเข้าห้องฝ่ายปกครองลดน้อยลงหรืองานวิจัยของ Fairbanks และคณะ (2007) ใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ในการปรับลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนประถมศึกษา จำนวน 10 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนจำนวน 4 ใน 10 คน มีปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง นอกจากนี้มีการใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ในการปรับพฤติกรรมสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เช่น งานวิจัยของ March และ Horner (2002) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 24 คน ผลการวิจัยพบว่า เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยเฉพาะพฤติกรรมที่เกิดเพื่อต้องการเรียกร้องความสนใจจากผู้ใหญ่

ในการปรับพฤติกรรมโดยใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีการใช้กระบวนการปรับพฤติกรรม (Functional Behavior Assessment: FBA) ซึ่งเป็นกระบวนการในการระบุสาเหตุการเกิดพฤติกรรม และการหาความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ก่อนเกิดพฤติกรรม พฤติกรรมที่เป็นปัญหา และเหตุการณ์หลังเกิดพฤติกรรม (March and Horner, 2002; Nill and Stephenson, 2010) กระบวนการประเมินพฤติกรรมถูกนำมาใช้ หลังประกาศใช้กฎหมาย The Reauthorization of the

Individuals with Disabilities Education Act (IDEA) ของประเทศสหรัฐอเมริกาในปี 1997 เพื่อเป็นแนวทางการจัดการพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนในชั้นเรียน (and Horner, 2002) ซึ่งงานวิจัยพบว่า การใช้กระบวนการ FBA ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของเทคนิคอิน/เช็คเอาท์ (Hawken and Horner, 2003; March and Horner, 2002; Simonsen et al., 2010; Swoszowski, 2010)

จากการวิจัยประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่ผ่านมาทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาประสิทธิภาพในการใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ในบริบทของประเทศไทย ซึ่งยังไม่มีรูปแบบการจัดการพฤติกรรมเชิงบวกในทิศทางเดียวกัน โดยประเด็นสำคัญคือเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ เป็นเทคนิคที่ต้องอาศัยข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีส่วนสำคัญในการแก้ปัญหาพฤติกรรมและเน้นการเสริมแรงเชิงบวกเพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ อีกทั้งเป็นเทคนิคที่ต้องอาศัยความร่วมมือจากโรงเรียน ครอบครัวและนักเรียน ทั้งนี้บ้านหรือครอบครัวมีส่วนสำคัญมากในการแก้ปัญหาพฤติกรรม (Pearl 2009, Serketich and Dumas 1996; Vannest et al., 2010) แต่งานวิจัยส่วนใหญ่ในประเทศไทยมักเกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรมที่เน้นการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร การปรับสินไหม การใช้สัญญาเงื่อนไข หรือการเสริมแรงแบบดีอาร์เอ ทั้งหมดเป็นเทคนิคที่ขาดกระบวนการที่เชื่อมโยงระหว่างบ้านกับโรงเรียน ซึ่งมีส่วนสำคัญสำหรับความสำเร็จในการปรับพฤติกรรม เนื่องจากปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนส่วนหนึ่งอาจเชื่อมโยงมาจากสาเหตุของครอบครัว ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ต้องอาศัยความร่วมมือและการประสานงานระหว่างบ้านกับโรงเรียน นอกจากนี้การปรับพฤติกรรมส่วนใหญ่ยังไม่มีกระบวนการระบุสาเหตุของการเกิดพฤติกรรม ซึ่งมีความสำคัญสำหรับการแก้ไขปัญหาพฤติกรรม เพราะหากไม่สามารถแก้ปัญหาพฤติกรรมให้ตรงกับสาเหตุการแสดงพฤติกรรมแล้ว อาจทำให้พฤติกรรมกลับเป็นปัญหามากขึ้น (March and Horner, 2002) อีกทั้งการเลือกใช้รูปแบบการช่วยเหลือนักเรียนมักจะมีเพียงรูปแบบเดียวหรือใช้เทคนิคปรับพฤติกรรมเพียงเทคนิคเดียว ยังไม่มีการนำเทคนิคหรือรูปแบบที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรมในหลายๆรูปแบบมาใช้ร่วมกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนและสามารถใช้เป็นรูปแบบการปรับพฤติกรรมในประเทศไทยได้ต่อไป

คำถามการวิจัย

1. การใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีผลต่อการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนหรือไม่
2. การใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีผลต่อการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนแตกต่างกันในแต่ละพฤติกรรมหรือไม่

3. การใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีผลต่อความคงทนของการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หรือไม่

4. หลังการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีผลกระทบหรือมีการเปลี่ยนแปลงต่อการแสดงพฤติกรรม ทศนคติ การปฏิสัมพันธ์ ของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรม ได้แก่ ครู นักเรียน และผู้ปกครอง อย่างไรบ้าง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม

2. เพื่อศึกษาผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อความแตกต่างในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์แต่ละพฤติกรรม

3. เพื่อศึกษาผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อความคงทนของการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

4. เพื่อศึกษาผลกระทบของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ได้แก่ ครู นักเรียน และผู้ปกครอง

ขอบเขตของการวิจัย

1. **กรณีศึกษา** นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในงานส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพทางการเรียนรู้ (ส.ศ.น.) ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนจิตจรดดา ฝ่ายมัธยมศึกษา ที่ได้รับการพิจารณาจากครูผู้สอน ครูการศึกษาพิเศษและครูแนะแนว ระบุว่าเป็นนักเรียนในกลุ่มเสี่ยงที่จะเกิดปัญหาพฤติกรรมที่มีปัญหาพฤติกรรม ซึ่งส่งผลกระทบต่อการเรียนการสอน จำนวน 3 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ คือ โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ 1) พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน ได้แก่ พฤติกรรมขาดความรับผิดชอบและพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน ความคงทนของการแสดงพฤติกรรมและ 3) ผลกระทบที่เกิดจากการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

สมมติฐานการวิจัย

1. โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีผลต่อการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน

2. โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีผลต่อการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนได้แตกต่างกันในแต่ละพฤติกรรม
3. โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีผลต่อความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
4. โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีผลกระทบและมีการเปลี่ยนแปลงต่อการแสดงพฤติกรรมทัศนคติ และปฏิสัมพันธ์ของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ได้แก่ ครู นักเรียน และผู้ปกครอง

คำจำกัดความในการวิจัย

พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน แบ่งเป็น 2 กลุ่มพฤติกรรม ดังนี้

1. การขาดความรับผิดชอบในการส่งงาน หมายถึง การไม่ส่งหรือส่งงานและการบ้าน ช้ากว่าเวลาที่กำหนด
2. พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกในชั้นเรียนแล้วทำให้ครูหรือเพื่อนร่วมชั้นเรียนไม่มีสมาธิในการเรียน หรือขัดขวางการเรียนการสอนในวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นวิชาที่ได้รับการประเมินว่า มีความถี่สูงในการเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน โดยพฤติกรรมที่สังเกตได้คือ
 - 2.1 การลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต หมายถึง การนำตัวออกจากเก้าอี้โดยที่ครูไม่ได้อนุญาต
 - 2.2 การเคาะโต๊ะ หมายถึง พฤติกรรมที่เอามือหรือวัตถุอื่น ๆ กระทบกับโต๊ะแล้วทำให้เกิดเสียงดัง
 - 2.3 การพูดคุย หมายถึง พฤติกรรมการพูดคุยกับเพื่อนในชั้นเรียนซึ่งเป็นการพูดคุยในประเด็นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเนื้อหาที่กำลังมีการเรียนการสอน รวมถึงการทำเสียงเป็นจังหวะดนตรี
 - 2.4 การหยอกล้อหรือแหย่เพื่อน หมายถึง การนำมือไปสัมผัสหรือมีท่าทางเหมือนจะเอามือไปสัมผัสส่วนใดส่วนหนึ่งของเพื่อน รวมไปถึงการแสดงหน้าตา ท่าทางที่เข้าไปใกล้เพื่อนมากจนเกินไป
 - 2.5 การพูดคำไม่สุภาพ/พูดไม่เหมาะสม หมายถึง การใช้คำพูดที่ทำให้คนอื่นรู้สึกไม่พอใจ ได้แก่ ล้อชื่อพ่อแม่ หรือ สบถคำหยาบ

โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ หมายถึง โปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน ประยุกต์มาจากแนวคิดของ Crone, Hawken และ Homer (2010) เน้นการเสริมแรงทางบวกด้วยการให้ข้อมูลป้อนกลับ การชี้แนะ และการเสริมแรงด้วยสิ่งของ ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบวางเงื่อนไขผลกรรม (Skinner, 1974) โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญคือ 1) การคัดกรองกลุ่มตัวอย่าง การระบุปัญหาและสาเหตุของพฤติกรรม 2) ขั้นตอนการใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ การเช็คอิน ตอนเช้า การให้ข้อมูลป้อนกลับในวิชาเรียน การเช็คเอาท์ ตอนเย็น และการนำข้อมูลให้ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบ และ 3) การติดตามและประเมินผลพฤติกรรมของนักเรียน ในทุกสัปดาห์ครูผู้ทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์จะติดตามผลพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน จากครูผู้สอนมีการปรับเปลี่ยนโปรแกรมเพื่อความเหมาะสมกับนักเรียนเป็นรายบุคคล และมีการประเมินผลของพฤติกรรมในทุกๆเดือน การพิจารณาสิ้นสุดโปรแกรมเมื่อนักเรียนมีคะแนนการทำตามเป้าหมายเกินร้อยละ 80 ของคะแนนทั้งหมด

นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ หมายถึง นักเรียนที่อยู่ในงานส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพทางการเรียนรู้ (ส.ศ.น.) ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนจิตรลดา ซึ่งเป็นหน่วยงานที่โรงเรียนกำหนดขึ้นมาเพื่อให้การช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเป็นรายบุคคล โดยการจัดห้องเสริมวิชาการ ในรายวิชาที่นักเรียนไม่สามารถเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียนทั่วไป รวมทั้งการทำงานร่วมกับครูผู้สอนในชั้นเรียนทั่วไป ในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ที่เรียนร่วมกับนักเรียนทั่วไป เกณฑ์ที่งาน ส.ศ.น. ใช้ในการคัดเลือกนักเรียนเข้าโครงการคือ ต้องเป็นนักเรียนที่ครูผู้สอนในชั้นเรียนทั่วไปพิจารณาว่ามีปัญหาในด้านการเรียน การพิจารณาจากครูการศึกษาพิเศษ ข้อมูลทางการแพทย์ในการระบุประเภทของความต้องการพิเศษ ความคิดเห็นจากจิตแพทย์ และการยินยอมจากผู้ปกครองในการนำนักเรียนเข้างาน ส.ศ.น.

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ได้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์
2. เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนได้
3. เพื่อให้ครูทราบถึงวิธีการและผลของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์และสามารถนำโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ เป็นแนวทางการปรับพฤติกรรมในชั้นเรียนได้
4. เพื่อเป็นแนวทางในการทำวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการปรับพฤติกรรมในชั้นเรียนของนักเรียนต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความต้องการพิเศษ ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอเป็น 3 ตอนดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ประกอบด้วย

- 1.1 ความหมาย ประเภทและการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
- 1.2 ความหมายและลักษณะของเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
- 1.3 ความรับผิดชอบในการเรียนและพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน
 - 1.3.1 ความรับผิดชอบในการเรียน
 - 1.3.2 พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน

ตอนที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม

- 2.1 ความหมายของพฤติกรรมและการปรับพฤติกรรม
- 2.2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและการปรับพฤติกรรม
- 2.3 กระบวนการปรับพฤติกรรม
- 2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม

ตอนที่ 3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ประกอบด้วย

- 3.1 ความหมายของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์
- 3.2 ความสำคัญของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์
- 3.3 กระบวนการปรับพฤติกรรมของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์
- 3.4 เครื่องมือเพื่อศึกษาผลกระทบที่มีต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ (Social Validity) และการบันทึกการปฏิบัติตามขั้นตอนของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ (Fidelity)
- 3.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

ตอนที่ 1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ในเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ประกอบด้วย 3 หัวข้อดังต่อไปนี้

1.1 ความหมาย ประเภทและการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

1.1.1 ความหมายของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า มีการให้ความหมายของเด็กที่มีความต้องการพิเศษไว้แตกต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผดุง อารยะวิญญู (2542) ให้ความหมายเด็กที่มีความต้องการพิเศษว่า หมายถึง เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาที่แตกต่างไปจากเด็กทั่วไป ทั้งในด้านเนื้อหา วิธีการ และการวัดประเมินผล

อุบล เล่นวารีย์ (2542) ให้ความหมายของเด็กที่มีความต้องการพิเศษว่า หมายถึง เด็กที่ไม่สามารถพัฒนาความสามารถได้เท่าที่ควร จากการจัดการเรียนการสอนตามปกติ ทั้งนี้เนื่องมาจากความบกพร่องทางสภาพร่างกาย สติปัญญาและอารมณ์ จำเป็นต้องมีการจัดการศึกษาให้เหมาะสมกับลักษณะและความต้องการพิเศษ

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2545) ให้ความหมายของเด็กที่มีความต้องการพิเศษว่า หมายถึง เด็กที่มีความเป็ยงเบนด้านพัฒนาการและพฤติกรรมจากเกณฑ์ปกติอย่างมากและชัดเจน ทั้งด้านบวกและลบ โดยความเป็ยงเบนมีต่อเนื่องยาวนานไปจนถึงวัยผู้ใหญ่

Smith และ Luckasson (1992) ให้ความหมายของเด็กที่มีความต้องการพิเศษว่า หมายถึง เด็กที่ต้องการความช่วยเหลือในการจัดการเรียนการสอนให้เต็มศักยภาพทางการเรียนรู้ โดยต้องจัดการศึกษาต้องจัดเป็นรายบุคคล

Heward (2003) ให้ความหมายของเด็กที่มีความต้องการพิเศษว่า หมายถึง เด็กที่มีลักษณะทางกายภาพ ความสามารถในการเรียนรู้ และมีลักษณะพฤติกรรมที่แตกต่างจากเด็กทั่วไป

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ความหมายของเด็กที่มีความต้องการพิเศษคือ เด็กที่มีพัฒนาการด้านต่างๆ เช่น ด้านร่างกาย การเรียนรู้ อารมณ์ สังคม สติปัญญา และพฤติกรรม เป็ยงเบนหรือแตกต่างจากเกณฑ์เด็กทั่วไป ซึ่งความเป็ยงเบนจะมีต่อเนื่องไปจนถึงวัยผู้ใหญ่ การจัดการเรียนการสอนควรจัดแตกต่างจากเด็กทั่วไป ทั้งในด้านเนื้อหา วิธีการสอนและการประเมินผล การจัดการเรียนการสอนต้องจัดให้เหมาะสมตามศักยภาพและเน้นเป็นรายบุคคล นอกจากนี้พบว่า การแบ่งประเภทของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มีรายละเอียดที่แตกต่างกันดังต่อไปนี้

1.1.2 ประเภทของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

ผดุง อารยะวิญญู (2542) จำแนกประเภทของเด็กที่มีความต้องการพิเศษออกเป็น 12 ประเภท คือ 1) เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 2) เด็กปัญญาอ่อนที่เรียนหนังสือได้ 3) เด็กปัญญาอ่อนที่ฝึกได้ 4) เด็กปัญญาอ่อนที่มีระดับสติปัญญาต่ำมาก 5) เด็กที่มีความบกพร่องทางสายตา 6) เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย 7) เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม 8) เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ 9) เด็กเจ็บป่วยเรื้อรังในโรงพยาบาล 10) เด็กปัญญาเลิศ 11) เด็กออทิสติกและ 12) เด็กที่มีความบกพร่องซ้ำซ้อน

อุบล เล่นวาริ (2542) แบ่งประเภทของเด็กที่มีความต้องการพิเศษออกเป็น 9 ประเภท คือ 1) เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 2) เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา 3) เด็กที่มีความบกพร่องทางสายตา 4) เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย 5) เด็กที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรม 6) เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ 7) เด็กสมาธิสั้น 8) เด็กออทิสติกและ 9) เด็กปัญญาเลิศ

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2545) จำแนกประเภทของเด็กที่มีความต้องการพิเศษออกเป็น 9 ประเภท คือ 1) เด็กปัญญาอ่อนหรือเด็กปัญญาเป็นเลิศ 2) เด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์ 3) เด็กออทิสติก 4) เด็กที่มีความบกพร่องทางด้านภาษา 5) เด็กที่มีความด้อยความสามารถในการเรียน 6) เด็กหูหนวกหรือเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 7) เด็กตาบอดหรือเด็กสายตาเลือนราง 8) เด็กพิการและ 9) เด็กที่ถูกทำทารุณกรรมหรือเด็กที่ถูกข่มขืนทางเพศ

กระทรวงศึกษาธิการ (2552: online) ได้กำหนดประเภทคนพิการทางการศึกษา โดยกำหนดประเภทคนพิการทางการศึกษา เป็น 9 ประเภท คือ 1) บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น 2) บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 3) บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา 4) บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย หรือการเคลื่อนไหว หรือทางสุขภาพ 5) บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ 6) บุคคลที่มีความบกพร่องทางการพูดและภาษา 7) บุคคลที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรม หรืออารมณ์ 8) บุคคลออทิสติกและ 9) บุคคลพิการซ้อน

จากเอกสารพบว่ามี การแบ่งประเภทของเด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็นหลายประเภท แต่ในงานวิจัยเรื่องนี้ จะศึกษาเฉพาะเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่มีปัญหาพฤติกรรมเท่านั้น

1.1.3 การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ได้บัญญัติแนวทางการจัดการศึกษา โดยการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปี อย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่า (มาตรา 43) และระบุว่า บุคคลที่พิการหรือทุพพลภาพมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ และการช่วยเหลือจากรัฐ ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ (55) รัฐต้องสงเคราะห์คนชรา ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ และผู้ด้อยโอกาสให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี และพึ่งตนเองได้ (มาตรา 80) ประกอบกับพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ.2542 หมวด 2 สิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา มาตรา 10 กล่าวว่า การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไม่น้อยกว่า 12 ปี ที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่า การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกายจิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการหรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้หรือไม่มีผู้ดูแล หรือด้อยโอกาสต้องจัดให้บุคคลดังกล่าว มีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ การศึกษาสำหรับคนพิการในวรรค 2 ให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่า และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อบริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษ ต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้น และมาตรา 22 กล่าวว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ ดังนั้นในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จึงเป็นประเด็นที่นักการศึกษาให้ความสำคัญ โดย

วารี ถิระจิตร (2537) กล่าวว่า หลักการสำคัญในการจัดการศึกษาพิเศษคือ ต้องจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ทุกคนได้รับประโยชน์เต็มที่ และสามารถพัฒนาได้เต็มศักยภาพ เด็กทุกคนต้องมีโอกาสที่เท่าเทียมในการรับบริการทางการศึกษา การจัดโปรแกรมการเรียนการสอน ควรจัดเป็นรายบุคคล โดยเน้นให้นักเรียนมีโอกาสในการประสบความสำเร็จ และต้องจัดอย่างต่อเนื่อง โดยต้องคำนึงถึงการอยู่ร่วมกันกับสังคมปกติ การจัดการเรียนการสอนจึงควรจัดการเรียนร่วมกับเด็กทั่วไปให้มากที่สุด

ผดุง อาระวิญญู (2542) กล่าวว่า หลักการสำคัญในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ควรจะได้รับสิทธิทางการศึกษาเช่นเดียวกับเด็กทั่วไป การจัด

การศึกษาพิเศษต้องจัดให้เหมาะสมกับความต้องการพิเศษ โดยต้องคำนึงถึงความแตกต่างทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม ต้องพยายามดึงศักยภาพของเด็กออกมาและไม่ควรจัดการศึกษาแยกออกจากเด็กทั่วไป ควรเปิดโอกาสให้เด็กเรียนร่วมกับนักเรียนทั่วไปเท่าที่จะทำได้

IDEA (1975) ออกกฎหมายเกี่ยวกับการจัดการศึกษา โดยมีหลักการที่สำคัญคือ รัฐต้องคัดกรองเด็กที่มีความต้องการพิเศษทุกประเภท ต้องให้การช่วยเหลืออย่างรวดเร็วที่สุด โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาต้องจัดเป็นรายบุคคล มีการจัดทำแผนการสอนเป็นรายบุคคล (IEP) เด็กที่มีความต้องการพิเศษต้องมีที่เรียนหนังสือ โดยโรงเรียนต้องให้การช่วยเหลือ การบริการ การเรียนการสอนในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมโดยมีขีดจำกัดน้อยที่สุด (LRE) และต้องจัดการเรียนการสอนให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วมกับเด็กทั่วไปให้มากที่สุด

Idol (1997) กล่าวไว้ว่า การเรียนร่วมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษควรจัดการเรียนการสอนและให้การสนับสนุนที่เหมาะสมกับความต้องการพิเศษ โดยเพิ่มโอกาสให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษมีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับเด็กทั่วไป และให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆของโรงเรียน

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นพบว่า การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ให้ความสำคัญกับการเรียนร่วมกับในชั้นเรียนทั่วไป ซึ่งนักการศึกษาได้เสนอความหมายและลักษณะการเรียนร่วม ไว้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผดุง อาระวิญญู (2542) กล่าวไว้ว่า ความหมายของการจัดการเรียนร่วมคือ การจัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษและเด็กพิการเข้าไปในระบบการศึกษาทั่วไป มีการร่วมกิจกรรมและใช้เวลาช่วงใดช่วงหนึ่งในแต่ละวัน ระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษและเด็กพิการกับเด็กทั่วไป เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าระบบการศึกษาปกติ มีโอกาสได้เรียนและทำกิจกรรมร่วมกับเด็กทั่วไป โดยมีครูทั่วไปและครูการศึกษาพิเศษร่วมมือและรับผิดชอบร่วมกัน การจัดการเรียนร่วมอาจกระทำได้หลายลักษณะ โดยวิธีการจัดการเรียนร่วมซึ่งปฏิบัติกันอยู่ในหลายประเทศและประสบความสำเร็จ มีการจัดการเรียนร่วม 6 รูปแบบ ดังนี้

- 1) ชั้นเรียนปกติเต็มวัน เด็กเรียนหนังสือในชั้นเรียนเต็มวันและอยู่ในความรับผิดชอบของครูประจำชั้น โดยไม่ได้รับบริการทางการศึกษาพิเศษ เด็กที่จะเข้าเรียนในลักษณะนี้ได้ควรเป็นเด็กที่มีความพิการน้อย มีความฉลาดและมีความพร้อมในการเรียนตลอดจนมีวุฒิภาวะทางอารมณ์และสังคม

2) ชั้นเรียนปกติเต็มวันและบริการปรึกษา เด็กจะเรียนในชั้นเรียนปกติเต็มเวลาและอยู่ในความดูแลของครูประจำชั้น ครูประจำวิชา ซึ่งจะได้รับคำแนะนำจาก ครูการศึกษาพิเศษ นักจิตวิทยา เช่น แนะนำให้ครูที่สอนชั้นเรียนร่วมเข้าใจความต้องการและความสามารถของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

3) ชั้นเรียนปกติเต็มวันและบริการครูเดินสอน เด็กจะเรียนในชั้นเรียนปกติเต็มเวลาและอยู่ในความรับผิดชอบของครูประจำชั้น แต่จะได้รับการช่วยเหลือสนับสนุนจากครูเดินสอนตามตารางที่กำหนด หรือเมื่อมีความจำเป็น ครูเดินสอนจะเดินทางไปให้บริการตามโรงเรียนต่างๆ ทั้งในและนอกห้องเรียน รวมถึงการให้บริการช่วยเหลือ แก่ครูทั้งด้านการสอนและการปรับพฤติกรรม

4) ชั้นเรียนปกติเต็มวันและบริการสอนเสริม เด็กจะเรียนหนังสือในชั้นเรียนปกติเต็มวันและอยู่ในความรับผิดชอบของครูประจำชั้น แต่ได้รับการสอนเสริมจากครูการศึกษาพิเศษที่ประจำอยู่ห้องสอนเสริมบางเวลาหรือบางวิชาวันละ 1 - 2 ชั่วโมง หรือมากกว่านี้ขึ้นอยู่กับศักยภาพของเด็ก การสอนเด็กอาจกระทำเป็นรายบุคคลหรือสอนเป็นกลุ่มเล็กๆ และสอนในเนื้อหาที่เด็กไม่ได้รับการสอนในชั้นปกติ หรือเนื้อหาที่เด็กมีปัญหา

5) ชั้นเรียนพิเศษและชั้นเรียนปกติ เด็กจะเรียนในชั้นเรียนพิเศษคือกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ศาสนาและวัฒนธรรม ภาษาต่างประเทศ เข้าเรียนร่วมในชั้นเรียนปกติใน กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ เป็นต้น

6) ชั้นเรียนพิเศษในโรงเรียนปกติ เป็นการจัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่มีความบกพร่องประเภทเดียวกัน ไว้เป็นกลุ่มเดียวกัน และเป็นกลุ่มขนาดเล็ก ปกติเด็กจะเรียนในชั้นเรียนพิเศษเต็มเวลา และเรียนกับครูประจำชั้นทุกวิชา แต่จะเข้าร่วมกิจกรรมกับเด็กทั่วไป เช่น กิจกรรมเข้าแถวเคารพธงชาติ การรับประทานอาหารเช้า การไปทัศนศึกษา ซึ่งการจัดการเรียนร่วมในลักษณะนี้ เหมาะสำหรับเด็กที่มีความพิการค่อนข้างมาก

วาริ ธีระวิจิตร (2537) แบ่งรูปแบบการเรียนร่วมเป็น 5 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

1) การเรียนร่วมในชั้นเรียนเต็มเวลา เป็นรูปแบบการจัดการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีข้อจำกัดไม่มากนัก แต่ต้องมีอุปกรณ์ช่วยสำหรับการเรียน เช่น หูฟัง เป็นต้น โดยครูผู้สอนอาจจะต้องปรับโปรแกรมการสอน และวิธีการสอนให้เหมาะสมกับสภาพ และความสามารถของนักเรียนแต่ละคน

2) การเรียนร่วมในชั้นเรียนปกติโดยได้รับการบริการพิเศษ เป็นรูปแบบการจัดการศึกษา ที่ให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ เรียนร่วมในชั้นเรียนปกติ แต่มีบริการพิเศษเพิ่มเติม เช่น การสอนเสริมบางวิชาจากครูการศึกษาพิเศษ การฝึกพูด เป็นต้น

3) การเรียนในชั้นเรียนพิเศษในโรงเรียนปกติ เป็นการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องค่อนข้างมาก หรืออาจเป็นเด็กที่มีความสามารถสูง

4) การจัดโรงเรียนพิเศษ เป็นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องมากและไม่สามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติได้

5) การจัดการศึกษาพิเศษนอกโรงเรียน เป็นการจัดการศึกษาพิเศษในโรงพยาบาล สถานพักฟื้นและที่บ้าน เป็นต้น

จากข้อมูลพบว่า การจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนร่วมมีหลายประเภท แต่สำหรับกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ มีการจัดการศึกษารูปแบบชั้นเรียนพิเศษและชั้นเรียนปกติ โดยนักเรียนเรียนร่วมสำหรับวิชาที่นักเรียนมีศักยภาพในการเรียนรู้ และเรียนในชั้นเรียนพิเศษสำหรับวิชาที่ไม่สามารถเรียนร่วมในชั้นเรียนปกติได้ ได้แก่ วิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ

การจัดการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ในโรงเรียนทั่วไปพบทั้งข้อดีและข้อเสีย ซึ่งมีงานวิจัยที่ศึกษาข้อมูลการจัดการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ไว้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

จิตติมา อิมอุดม (2543) กล่าวว่าไว้ว่า ข้อดีของการเรียนร่วมในชั้นเรียนทั่วไปคือนักเรียนมีโอกาสในการพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ และมีโอกาสได้เรียนการอยู่ร่วมในสังคมปกติ แต่พบว่าข้อเสียคือ นักเรียนที่เรียนร่วมในชั้นเรียนปกติมักพบปัญหาพฤติกรรม เช่น การควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ หรือมีปัญหาในการปรับตัว

จารุณี เต็นจิ (2551) กล่าวว่าไว้ว่า พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนทั่วไป มีทั้งประเภทที่ส่งผลกระทบต่อตนเอง เช่น ใจลอย ซึมเศร้า และส่งผลกระทบต่อบุคคลรอบข้าง เช่น การทะเลาะวิวาทหรือการหนีโรงเรียน เป็นต้น

Daniel และ King (1997) กล่าวว่าไว้ว่า เด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เรียนร่วมในชั้นเรียนปกติมักเกิดปัญหาพฤติกรรมสูง โดยพบว่าครูในชั้นเรียนร่วมใช้เวลาในการจัดการกับปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มากกว่าเวลาที่ใช้ในการสอนหนังสือ ซึ่งปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อนักเรียนทั่วไปในชั้นเรียนร่วม

Safran และ Oswald (2003) กล่าวว่าไว้ว่า ปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เข้าเรียนร่วมในชั้นเรียนทั่วไปเพิ่มมากขึ้น และเป็นปัญหาที่นักการศึกษาให้ความสำคัญ

เพราะโรงเรียนยังไม่มีระบบในการจัดการปัญหาที่เป็นมาตรฐานและการแก้ปัญหาพฤติกรรม ต้องอาศัยความร่วมมือระหว่าง โรงเรียน บ้านและชุมชนที่นักเรียนอาศัยอยู่

Patterson (2003) กล่าวไว้ว่า ปัญหาของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ที่เรียนร่วมในชั้นเรียนปกติคือ ไม่ได้รับการช่วยเหลือในด้านการศึกษาอย่างเหมาะสมและมีปัญหาพฤติกรรมในชั้นเรียน

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า การเรียนร่วมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ พบทั้งข้อดีและข้อเสีย โดยข้อดีคือ เปิดโอกาสให้เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนทั่วไป และทำให้นักเรียนได้พัฒนาตนเองเต็มศักยภาพ สำหรับข้อเสียคือ มักพบปัญหาด้านพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมหรือพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งในงานวิจัยเรื่องนี้ให้ความสำคัญกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่มีปัญหาพฤติกรรมในชั้นเรียน โดยสนใจศึกษาประเด็นปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์มากกว่าการระบุประเภทของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งรายละเอียดเกี่ยวกับความหมายและลักษณะของเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ มีดังต่อไปนี้

1.2 ความหมายและลักษณะของเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

การให้คำจำกัดความ เด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมหรือเด็กที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ มีหลายความหมาย อาจแตกต่างกันตามวัฒนธรรมที่อาศัยอยู่หรือในบริบทของการศึกษา โดยคำจำกัดความของเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมมีข้อมูลดังต่อไปนี้

ผดุง อารยะวิญญู (2542) กล่าวไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาพฤติกรรม หมายถึง เด็กที่มีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากเกณฑ์ปกติ และเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง คุกกล่าวตักเตือนแล้วนักเรียนไม่สามารถเลิกแสดงพฤติกรรมดังกล่าวได้

สมพร สุทัศน์ีย์ (2544) กล่าวไว้ว่า เด็กที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ หมายถึง เด็กที่มีสภาพความเป็นอยู่หรือสภาพแวดล้อมบางอย่าง ที่ก่อให้เกิดปัญหาทางพฤติกรรมและกลายเป็นพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความยุ่งยากต่อตนเอง กลุ่มเพื่อนและสังคม

The Individuals with Disabilities Education Act (IDEA) กล่าวไว้ว่า ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรม ต้องเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นเวลายาวนาน มีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น และลักษณะพฤติกรรมที่เป็นปัญหามีความแตกต่างกันตามวัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่

McIntyre (2003) กล่าวไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมว่า หมายถึง เด็กที่แสดงพฤติกรรม จนครูไม่สามารถสอนหนังสือได้ หรือพฤติกรรมที่ทำให้ตัวเองหรือเพื่อนไม่สามารถ

เรียนหนังสือได้ ซึ่งปัญหาพฤติกรรมมีความแตกต่างกัน การแสดงพฤติกรรมอาจเกิดขึ้นเพียงพฤติกรรมเดียวหรือหลายพฤติกรรมร่วมกันก็ได้

Scheuermann และ Hall (2008) กล่าวไว้ว่า หลักในการพิจารณาพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน ขึ้นอยู่กับความถี่ ความยาวนาน ความรุนแรงในการเกิดพฤติกรรม และพิจารณาความเหมาะสมของการแสดงพฤติกรรมแต่ละช่วงวัย

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า การนิยามคำจำกัดความของเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมของนักการศึกษา นักจิตวิทยา และนักวิจัย ในประเทศและต่างประเทศมีความแตกต่างกัน โดยการให้คำจำกัดความของเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมในประเทศไทย ใช้พฤติกรรมของเด็กทั่วไปเป็นเกณฑ์ในการเปรียบเทียบ สำหรับในต่างประเทศให้สำคัญกับความแตกต่างระหว่างบุคคลและวัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ การระบุปัญหาพฤติกรรมจะพิจารณาจากความรุนแรง ความถี่ ความเหมาะสมของแต่ละช่วงวัย ดังนั้นผู้วิจัยจึงให้คำจำกัดความเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมว่า หมายถึง เด็กที่มีการแสดงออกทางพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากเกณฑ์ปกติของสังคมและวัฒนธรรมที่เด็กเป็นสมาชิก ปัญหาพฤติกรรมอาจเกี่ยวข้องกับลักษณะบุคลิกภาพ การอยู่ร่วมในสังคมหรือการเรียน ซึ่งปัญหาพฤติกรรมดังกล่าวส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ต้องมีความถี่ ความรุนแรง มีความยาวนานในการแสดงพฤติกรรม และเป็นการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมตามช่วงวัย

1.3 ความรับผิดชอบในการเรียนและพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน

ลักษณะปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์แบ่งออกเป็นหลายกลุ่มพฤติกรรม ซึ่งแต่ละกลุ่มมีการแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกัน สำหรับกลุ่มพฤติกรรมความรับผิดชอบและกลุ่มพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน มีการแสดงออกของพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งนักวิจัยและนักการศึกษา ได้ให้ความหมายของความรับผิดชอบและพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนที่แตกต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.3.1 ความหมายความรับผิดชอบ

ประนอม สุขนาคะ (2545) กล่าวไว้ว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่แสดงถึงความตั้งใจในการปฏิบัติหน้าที่ ตามที่ได้รับมอบหมายอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ยอมรับผลของการกระทำ และพยายามปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องด้วยตนเอง

ณัฐฐณีชา ศรีพิมลปาณี (2551) กล่าวไว้ว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง การรู้จักหน้าที่ที่ตนต้องกระทำ ปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ อย่างเต็มความสามารถ

ด้วยความเต็มใจ มีความมุ่งมั่นในการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค และยอมรับผลที่เกิดขึ้นทั้งส่วนที่ดีและส่วนที่ไม่ดี

นีออมพร เสน่ห์ธรรมศิริ (2551) กล่าวว่า ความสำเร็จของความสำเร็จ หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองที่แสดงออกโดยการทำงานที่ได้รับมอบหมายและติดตามผลงานให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีด้วยตนเอง ด้วยความขยันหมั่นเพียร ความอดทน ยอมรับในสิ่งที่ตนเองได้กระทำลงไปทั้งในด้านที่เป็นผลดีและผลเสีย

ศิริลักษณ์ ศรีกันต์ (2552) กล่าวว่า ความสำเร็จ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่แสดงออกมา ด้วยการกระทำและปฏิบัติหน้าที่การงานของตนเอง ด้วยความตั้งใจมานะพากเพียร และมีความพยายามไปสู่เป้าหมาย มีความตรงต่อเวลา ความละเอียดรอบคอบในการทำงาน ยอมรับผลการกระทำของตนเอง ด้วยความเต็มใจทั้งในด้านผลดีและผลเสีย พยายามในการปรับปรุงแก้ไขให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี หรือมีความปรารถนาที่จะทำให้ดีกว่าเดิม

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ความสำเร็จ หมายถึง ลักษณะการแสดงออกของบุคคล ในการปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย อย่างเหมาะสมและเต็มความสามารถ มีความอดทน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ขยันหมั่นเพียร ตรงต่อเวลา ละเอียดรอบคอบในการทำงาน ทำงานด้วยความตั้งใจและยอมรับผลการกระทำที่เกิดขึ้น ทั้งในส่วนที่ดีและส่วนที่ไม่ดี จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยพบว่าความสำเร็จสามารถแบ่งออกเป็นหลายด้าน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.3.2 ประเภทของความสำเร็จ

จิวรัตน์ นันทยทวิกุล (2538) แบ่งประเภทของความสำเร็จออกเป็น 7 ด้าน

1. ความสำเร็จของการกระทำต่อตนเอง หมายถึง ความสำเร็จที่เกี่ยวกับกับการยอมรับผลการกระทำของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นด้านดี หรือด้านไม่ดี ซึ่งพฤติกรรมที่เกี่ยวกับกับการกระทำของตนเอง เช่น การเตรียมพร้อม เต็มใจในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย ส่งงานครบ และตรงเวลา พร้อมปรับปรุงแก้ไขสิ่งที่ผิด

2. ความสำเร็จต่อการศึกษาล่าเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่เกี่ยวกับกับการศึกษาล่าเรียน เช่น การอ่านหนังสือทบทวน อ่านหนังสือล่วงหน้า ฝึกฝนและทำแบบฝึกหัด เพื่อทบทวนบทเรียนแม้ครูไม่สั่ง ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม

3. ความรับผิดชอบต่อเพื่อน หมายถึง พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการตักเตือนเพื่อนให้เพื่อนมองเห็นสิ่งที่กระทำผิด ช่วยเหลือให้เพื่อนทำในสิ่งที่ถูกต้อง ให้กำลังใจ ให้อภัยและไม่เอาเปรียบเพื่อน

4. ความรับผิดชอบต่อสังคม หมายถึง พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมในสังคมและชุมชน เช่น ให้ความร่วมมือกับกิจกรรม งานประเพณีต่างๆ ให้เบาะแสในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เสียสละ ช่วยเหลือคนในสังคม

5. ความรับผิดชอบต่อครอบครัว หมายถึง พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการช่วยเหลืองานบ้าน ร่วมกิจกรรมต่างๆของครอบครัว

6. ความรับผิดชอบต่อโรงเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ การช่วยกันรักษาความสะอาด ประหยัดทรัพยากร และรักษาผลประโยชน์ต่างๆของโรงเรียน

7. ความรับผิดชอบต่อตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการดูแลสุขภาพร่างกายของตนเอง และการรู้จักการประมาณค่าใช้จ่ายของตนเอง

น้อมพร เสน่ห์ธรรมศิริ (2551) แบ่งพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อออกเป็น 3 ด้าน

1. พฤติกรรมด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง ประกอบด้วย ความรับผิดชอบต่อการเรียน การทำงาน การจัดเตรียมและเก็บรักษาอุปกรณ์การเรียนของตนเอง ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยและอยู่ในสภาพที่ดี

2. พฤติกรรมด้านความรับผิดชอบต่อการเรียน ประกอบด้วย ความรับผิดชอบที่เกี่ยวข้องกับการดูแลความสะอาดของสถานที่ต่างๆ ทั้งต้องช่วยกันดูแลรักษาทรัพย์สินของโรงเรียน และอยู่ร่วมกันในโรงเรียนอย่างมีความสุข

3. พฤติกรรมด้านความรับผิดชอบต่อครอบครัว ประกอบด้วย การช่วยเหลือทำงานภายในบ้าน และรักษาข้าวของเครื่องใช้ภายในบ้าน

สรุปได้ว่า พฤติกรรมความรับผิดชอบต่อแบ่งออกเป็นหลายประเภท ในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน พฤติกรรมความรับผิดชอบต่อเป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญสำหรับนักเรียน โดยความรับผิดชอบต่อเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน โดยเฉพาะพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อตนเองและความรับผิดชอบต่อเรียนการสอน

1.3.3 ความรับผิดชอบด้านการเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า มีผู้ให้ความหมายของความรับผิดชอบด้านการเรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

วัลลภา ถนอมศิริ (2539) กล่าวว่า วิชาว่าด้วยความรับผิดชอบด้านการเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนในด้านการเรียนและการทำงาน โดยพยายามทำหน้าที่ต่างๆที่ได้รับมอบหมายด้วยความเอาใจใส่ ความเพียรพยายาม ความละเอียดรอบคอบ ปฏิบัติหน้าที่ของตนเองด้วยความเต็มใจ เต็มความสามารถเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย

สุวารินทร์ โรจน์ขจรนภาลัย (2547) กล่าวว่า วิชาว่าด้วยความรับผิดชอบด้านการเรียน หมายถึง การที่นักเรียนปฏิบัติหน้าที่ในด้านการเรียนด้วยความตั้งใจและเอาใจใส่ มีความขยันหมั่นเพียร อดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค รู้จักวางแผนการทำงาน และแบ่งเวลาในการเรียน มีความละเอียดรอบคอบ การเข้าห้องเรียนตรงเวลา การส่งงานที่ได้รับมอบหมายตรงตามที่กำหนดและพยายามปรับปรุงแก้ไขการทำงานให้ดีขึ้น

ศิริลักษณ์ ศรีกันต์ (2552) กล่าวว่า วิชาว่าด้วยความรับผิดชอบด้านการเรียน คือ การปฏิบัติหน้าที่และการทำงานที่ได้รับมอบหมายเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียนด้วยความเอาใจใส่ ตรงต่อเวลาและละเอียดรอบคอบ

ดังนั้นสรุปได้ว่า วิชาว่าด้วยความรับผิดชอบด้านการเรียน หมายถึง การแสดงออกหรือการปฏิบัติหน้าที่ของนักเรียนด้านการเรียนและการทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความตั้งใจเอาใจใส่ มีความเพียรพยายาม ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค รู้จักการแบ่งเวลาในการเรียน เข้าห้องเรียนตรงเวลา และส่งงานที่ได้รับมอบหมายตรงตามเวลาที่กำหนดและพยายามปรับปรุงแก้ไขงานให้ดีขึ้น ซึ่งในงานวิจัยเรื่องนี้ให้ความสำคัญกับพฤติกรรมความรับผิดชอบโดยสนใจพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการทำงานและส่งงานตามเวลาที่กำหนดซึ่งเป็นส่วนที่สำคัญของความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียน และดังที่น้อมพร เสน่ห์ธรรมศิริ (2551) กล่าวถึง ความสำคัญของความรับผิดชอบว่า เป็นคุณธรรมพื้นฐานที่จำเป็นต้องส่งเสริม และพัฒนาให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน เพราะความรับผิดชอบจะทำให้บุคคลมีความตั้งใจ ความมานะพยายาม อดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีเป้าหมายและปฏิบัติได้สำเร็จตามเป้าหมาย ซึ่งจะส่งผลให้บุคคลประสบความสำเร็จในชีวิต และเป็นพลเมืองที่ดีต่ออนาคตของชาติต่อไป ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของการส่งเสริมให้นักเรียนมีความรับผิดชอบในการเรียนเพื่อเป็นส่วนสำคัญที่จะนำไปใช้ชีวิตประจำวัน และช่วยให้การอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในสังคมเป็นไปอย่างราบรื่น และสงบสุข นอกจากนี้

ความรับผิดชอบแล้ว พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน ก็เป็นปัญหาในการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน ซึ่งมีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.3.4 พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน

พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน เป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหาสำหรับการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนประกอบด้วยพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งนักวิจัยและนักวิชาการได้ให้ความหมายและลักษณะพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนแตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

สมพร สุทัศน์ีย์ (2544) กล่าวว่าไว้ว่า พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่สร้างความรำคาญให้แก่ครูหรือเพื่อน เช่น เดินออกนอกห้องเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาต ก้าวร้าว การสะกิด ตี ผลักผู้อื่น

ปนัดดา กริมละ (2547) กล่าวว่าไว้ว่า สาเหตุที่ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนมี 2 ประการ คือ สาเหตุจากตัวของนักเรียน ได้แก่ มีปัญหาด้านบุคลิกภาพ การเลียนแบบ มีปัญหาด้านการสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และสาเหตุจากสภาพแวดล้อม ได้แก่ ด้านครอบครัวและสังคม

Neary (2002) กล่าวว่าไว้ว่า การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวมีผลในการเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน โดยกล่าวว่า หากพ่อแม่มีวิธีการในการปฏิสัมพันธ์ เช่น การพูดคุย การสอน และการจัดการพฤติกรรมชัดเจน สามารถลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนได้

Coombs และ Duncan (2006, อ้างถึงใน Harrell and Hollins, 2009) กล่าวว่าไว้ว่า การพิจารณาพฤติกรรมการรบกวนชั้นเรียน แตกต่างกันตามวัฒนธรรม และสังคมที่บุคคลอาศัยอยู่

Arritola, Breen และ Paz (2009) กล่าวว่าไว้ว่า พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนอาจเกิดจากการฟังคำสั่งไม่เข้าใจ หรือไม่เข้าใจความหมายของครู จึงเป็นสาเหตุให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมที่รบกวนชั้นเรียน นอกจากนี้ปัญหาสภาพแวดล้อม ความเครียดจากปัญหาครอบครัว หรือการจัดการเรียนการสอนที่ไม่เหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน ก็เป็นปัญหาที่ทำให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน

Harrell และ Hollins (2009) กล่าวว่าไว้ว่า พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนมีหลายรูปแบบ แต่ทุกพฤติกรรมส่งผลกระทบต่อการเรียนการสอนในชั้นเรียน

Oliver, Wehby และ Reschly (2011) กล่าวว่าไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนมักเป็นเด็กที่มีประสบการณ์ความล้มเหลวในการเรียน

สรุปได้ว่า พฤติกรรมการรบกวนชั้นเรียน เป็นพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกในชั้นเรียนหรือในขณะที่มีการเรียนการสอน สาเหตุในการแสดงพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน อาจเกิดจากตัวนักเรียน เช่น มีปัญหาด้านบุคลิกภาพ การเลียนแบบ มีปัญหาด้านการสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น มีประสบการณ์ความล้มเหลวในการเรียน หรือสาเหตุจากสิ่งแวดล้อม เช่น การจัดการเรียนการสอนที่ไม่เหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ หรือเกิดจากความไม่เข้าใจ ความคาดหวังจากครู ไม่เข้าใจคำสั่งของครู และพบว่าการปฏิสัมพันธ์กับครอบครัวสามารถลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนได้ ซึ่งพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนมีหลายรูปแบบและแตกต่างกันตามวัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ แต่ทุกพฤติกรรมล้วนเป็นอุปสรรคต่อการจัดการเรียนการสอนของครู หรือเกิดผลกระทบต่อตัวนักเรียนเองตลอดจนเพื่อนร่วมชั้นเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนของครู และการเรียนของนักเรียนในชั้นเรียน สามารถบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ให้มากที่สุด โดยแนวทางที่ใช้ในการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมในปัจจุบันนี้ คือ การปรับพฤติกรรม ซึ่งมีรูปแบบวิธีการที่หลากหลาย ดังรายละเอียดในหัวข้อต่อไป

ตอนที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม

การปรับพฤติกรรม เป็นเทคนิควิธีการที่ใช้ในการแก้ปัญหาพฤติกรรม ซึ่งเป็นเทคนิควิธีการที่นำหลักการเรียนรู้ แนวคิดและทฤษฎีต่างๆ มาประกอบกัน กระบวนการแก้ไขปัญหามาตรฐานตั้งอยู่บนฐานของแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ความหมายของพฤติกรรมและการปรับพฤติกรรม

2.2.1 ความหมายของพฤติกรรม

ราชบัณฑิตยสภา (2552) กล่าวไว้ว่า พฤติกรรม คือ การกระทำหรือการแสดงออกทางกล้ามเนื้อ ความคิด ความรู้สึก เพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้า

สมโภชน์ เขี่ยมสุภาษิต (2553) กล่าวไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง สิ่งที่บุคคลกระทำ แสดงออก ตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง สามารถรับรู้ได้ด้วยการมองเห็น ได้ยิน หรือนับได้ และสามารถวัดพฤติกรรมนั้นได้ตรงกัน ด้วยเครื่องมือที่เป็นวัตถุวิสัย

Sundel และ Sundel (1940) กล่าวไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การเคลื่อนไหว หรือกิจกรรมเฉพาะบุคคลที่สามารถสังเกตและวัดได้ พฤติกรรมมีทั้งที่เป็นคำพูด และไม่ใช้คำพูด ทั้งที่

แสดงออกอย่างชัดเจนซึ่งสามารถสังเกตได้ วัดได้ และการแสดงออกที่ไม่ชัดเจนซึ่งสามารถวัดได้ แต่อาจไม่สามารถสังเกตเห็นได้

Skinner (1974) กล่าวไว้ว่า พฤติกรรมเป็นสิ่งที่แสดงออกอย่างชัดเจน ซึ่งสามารถสังเกตเห็นหรือไม่สามารถสังเกตเห็นแต่สามารถวัดได้

Crone และ Horner (2003) กล่าวไว้ว่า พฤติกรรม แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ พฤติกรรมแสดงออกเพื่อต้องการเรียกร้องสิ่งที่ต้องการ เช่น ความสนใจ กิจกรรมที่ชอบ และ พฤติกรรมที่แสดงออกเพื่อหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่ไม่ต้องการ เช่น หลีกเลี่ยงงาน กิจกรรม เป็นต้น

Miltenberger (2004) กล่าวไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง สิ่งที่มีมนุษย์พูดหรือทำที่แสดงออกมาจากทางร่างกาย จึงสามารถสังเกต บันทึก อธิบายได้

ดังนั้นสรุปได้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของบุคคลซึ่งอาจเป็นการแสดงออกภายนอกซึ่งสามารถสังเกตและวัดได้โดยตรง หรือการแสดงออกภายในซึ่งไม่สามารถสังเกตได้โดยตรงแต่สามารถวัดได้ โดยการแสดงออกที่เกิดขึ้นเพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้า ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง สามารถแบ่งพฤติกรรมออกเป็น 2 ประเภท คือ เพื่อเรียกร้องสิ่งที่ต้องการและเพื่อหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ต้องการ

2.2.2 ความหมายของการปรับพฤติกรรม

สมโภชน์ เขียมสุภาษิต (2553) กล่าวไว้ว่า การปรับพฤติกรรม หมายถึง การนำเอาหลักการแห่งพฤติกรรม จากแนวคิดทฤษฎีทางจิตวิทยา เช่น แนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ ทั้งการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ การวางเงื่อนไขแบบแบบคลาสสิก และทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม มาประยุกต์ใช้ เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างเป็นระบบ

สมพร สุทัศน์ (2541) กล่าวไว้ว่า การปรับพฤติกรรม เป็นการนำหลักการเรียนรู้ และหลักพฤติกรรมที่ได้จากการทดลอง มาใช้เปลี่ยนแปลงหรือแก้ไข พฤติกรรมที่เป็นปัญหา ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์และเป็นการเสริมสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้เกิดอย่างถาวร

นภเกตน์ นิลธวัช (2551) กล่าวไว้ว่า การปรับพฤติกรรม เป็นการนำแนวคิดของ Skinner เรื่องกฎแห่งผล มาใช้อย่างเป็นระบบ เพื่อปรับพฤติกรรมของบุคคล โดยอาจใช้ทั้งการเสริมแรงทางบวกและการเสริมแรงทางลบประกอบกัน

McIntyre (2003) ได้อธิบายว่า การปรับพฤติกรรม หมายถึง การใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์ เช่น การให้รางวัลสำหรับพฤติกรรมที่ดี ในการเปลี่ยนพฤติกรรม

Miltenberger (2004) กล่าวไว้ว่า การปรับพฤติกรรม หมายถึง กระบวนการที่ใช้ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของมนุษย์

ดังนั้นสรุปได้ว่า การปรับพฤติกรรม หมายถึง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ที่ใช้ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมนุษย์จากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เป็นการนำหลักการเรียนรู้หรือหลักแห่งพฤติกรรมมาใช้อย่างเป็นระบบ โดยอาศัยเทคนิคและวิธีการตามแนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ โดยเฉพาะทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Skinner, (1974) ที่นำการเสริมแรงมาใช้ในการปรับพฤติกรรม ซึ่งแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรม มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและการปรับพฤติกรรม

แนวคิดทฤษฎีทางจิตวิทยาได้อธิบายพฤติกรรมมนุษย์ไว้แตกต่างกัน และบางแนวคิดกล่าวไว้ว่า พฤติกรรมเกิดจากผลของสารเคมีและระบบประสาทภายในร่างกาย บางแนวคิดกล่าวไว้ว่า พฤติกรรมเกิดมาจากพัฒนาการของแต่ละช่วงวัย บางแนวความคิดกล่าวไว้ว่า พฤติกรรมเกิดจากสภาพแวดล้อมที่อาศัยอยู่ และบางแนวคิดกล่าวไว้ว่า พฤติกรรมเกิดจากการเชื่อมโยงผลการกระทำ การวางเงื่อนไข และการเรียนรู้ สำหรับในงานวิจัยนี้ให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เกิดมาจากการเรียนรู้ การวางเงื่อนไขผลกรรม ซึ่งแนวคิดทฤษฎีที่ให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มาจากการเรียนรู้ คือทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวพฤติกรรมนิยม

ทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวพฤติกรรมนิยม

ทฤษฎีการเรียนรู้ที่นิยมในปัจจุบันมาจากแนวคิดของนักจิตวิทยา 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มพฤติกรรมนิยม กลุ่มปัญญานิยม และกลุ่มมานุษยนิยม ซึ่งแต่ละกลุ่มอธิบายการเรียนรู้แตกต่างกัน การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามทฤษฎีการเรียนรู้ในกลุ่มพฤติกรรมนิยมเป็นแนวคิดที่นักวิจัย นักจิตวิทยา และนักวิชาการให้ความสำคัญ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

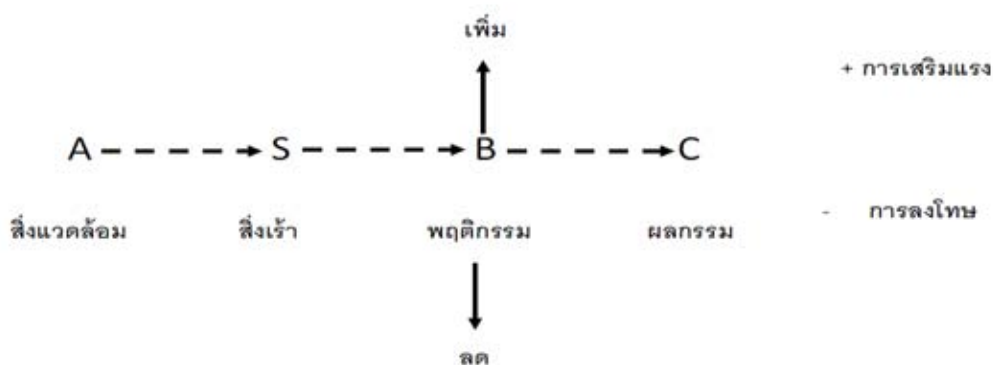
สุรวงศ์ ไคว้ตระกูล (2552) กล่าวไว้ว่า การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ ดังนั้นการปรับพฤติกรรมต้องทำให้มนุษย์เกิดการเรียนรู้ ซึ่งอาจเกิดจากการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม การฝึกหัด ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง

สมโภชน์ เขียมสุภาษิต (2553) กล่าวไว้ว่า ทฤษฎีการปรับพฤติกรรมพัฒนามาจากทฤษฎีการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทฤษฎีการเรียนรู้แบบการกระทำหรือการวางเงื่อนไขผลกรรมของ Skinner กับทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของ Bandura สำหรับทฤษฎีการเรียนรู้

การวางเงื่อนไขแบบคลาสสิกของ Pavlov นั้นจะไม่เน้นเนื่องจากทฤษฎีดังกล่าวมักนำไปใช้ในคลินิก

Skinner (1974) กล่าวไว้ว่า พฤติกรรมของบุคคลเป็นผลมาจากการปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมและเปลี่ยนแปลงตามผลกรรม ซึ่งพฤติกรรมประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ สิ่งที่เกิดขึ้นก่อน (Antecedent) พฤติกรรม (Behavior) และผลที่ได้รับหรือผลกรรม (Consequence) โดยผลกรรมมี 2 ประเภทคือ ผลกรรมที่เป็นตัวเสริมแรง (Reinforcer) เป็นผลกรรมที่ทำให้อินทรีย์พอใจพฤติกรรมจึงมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นและผลกรรมที่เป็นการลงโทษ (Punisher) เป็นผลกรรมทำให้อินทรีย์ไม่พอใจ แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมจะลดลง แสดงให้เห็นว่าแนวโน้มของพฤติกรรมขึ้นอยู่กับผลกรรมที่ได้รับ และพบว่าผลกรรมที่เป็นตัวเสริมแรงทำให้พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงได้อย่างรวดเร็วและมีความคงทนในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม รายละเอียดดังแสดงในแผนภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.1 แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้แบบเงื่อนไขผลกระทำของ Skinner

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ทฤษฎีการเรียนรู้แบบการกระทำหรือการวางเงื่อนไขผลกรรม เป็นทฤษฎีที่นำมาประยุกต์ใช้ในการปรับพฤติกรรม แนวคิดดังกล่าวกล่าวไว้ว่า การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ และการเรียนรู้เกิดจากการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมหรือเกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับพฤติกรรม พฤติกรรมที่เกิดขึ้นประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 องค์ประกอบ คือ สิ่งที่เกิดขึ้นก่อน พฤติกรรมและผลที่ได้รับ โดยผลกรรมเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ หากผลกรรมเป็นตัวเสริมแรงจะทำให้พฤติกรรมนั้นเพิ่มมากขึ้นแต่หากผลกรรมเป็นการลงโทษพฤติกรรมนั้นก็ลดลง ดังนั้น การเสริมแรงจึงมีความสำคัญในการปรับพฤติกรรมตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้แบบวางเงื่อนไขผลกรรม

Skinner (1974) กล่าวไว้ว่า การเสริมแรง (Reinforcement) หมายถึง การทำให้พฤติกรรมของบุคคลเพิ่มขึ้นหลังแสดงพฤติกรรม ซึ่งเกิดจากผลกรรมที่ได้รับ หรือเกิดเพื่อหลีกเลี่ยง

จากสิ่งเร้าที่บุคคลไม่พึงพอใจ โดยผลกรรมที่ทำให้พฤติกรรมเพิ่มขึ้นเรียกว่า ตัวเสริมแรงทางบวก ส่วนผลกรรมที่ทำให้พฤติกรรมลดลง เรียกว่าตัวเสริมแรงทางลบ ตัวเสริมแรงไม่ว่าจะเป็นทางบวกหรือทางลบ สามารถแบ่งออกได้ เป็น 2 ประเภท คือ

1. ตัวเสริมแรงชนิดที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข (Primary Reinforcer) เป็นตัวเสริมแรงที่มีคุณสมบัติเป็นตัวเสริมแรง โดยที่ไม่ต้องผ่านกระบวนการเรียนรู้ เนื่องจากเป็นสิ่งเร้าที่สนองความต้องการหรือมีผลกระทบต่อบุคคลโดยตรง เช่น อาหาร น้ำ อากาศ เป็นต้น

2. ตัวเสริมแรงชนิดที่ต้องวางเงื่อนไข (Secondary Reinforcer) เป็นตัวเสริมแรงที่ต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้ โดยต้องนำไปสัมพันธ์กับตัวเสริมแรงตัวอื่น ๆ ที่มีคุณสมบัติเป็นตัวเสริมแรงอยู่แล้ว จนทำให้ตัวมันเองกลายเป็นตัวเสริมแรง เช่น คำชมเชย เงิน คะแนน เป็นต้น ตัวเสริมแรงชนิดที่ต้องวางเงื่อนไข ถ้าสามารถนำไปแลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงมากกว่าหนึ่งอย่างได้ เรียกว่าตัวเสริมแรงแผ่ขยาย (Generalized Reinforcer) เช่น เงินสามารถนำไปแลกเปลี่ยนสิ่งของต่างๆ เช่น อาหาร เสื้อผ้า หรือบริการอื่นๆ เงินจึงกลายเป็นตัวเสริมแรงแผ่ขยาย ตัวเสริมแรงแผ่ขยายถือเป็นตัวเสริมแรงที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด

สมโภชน์ เขียมสุภาษิต (2553) กล่าวไว้ว่า การเสริมแรงทางบวก ทำให้พฤติกรรมเกิดเพิ่มมากขึ้นหรือเกิดขึ้นสม่ำเสมอ เป็นการเพิ่มความถี่ของพฤติกรรมเนื่องจากผลกรรม ซึ่งผลกรรมที่ทำให้พฤติกรรมเพิ่มขึ้นอย่างสม่ำเสมอเรียกว่า “ตัวเสริมแรงทางบวก” หลักการเสริมแรงทางบวกที่มีประสิทธิภาพ คือ ต้องให้การเสริมแรงหลังเกิดพฤติกรรมเป้าหมายและต้องทำทันทีหลังจากที่พฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้น ถ้าต้องการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเกิดอย่างสม่ำเสมอ ควรใช้การเสริมแรงอย่างสม่ำเสมอและควรบอกเงื่อนไขของการเสริมแรงแก่ผู้ที่ถูกปรับพฤติกรรม การเสริมแรงที่ดีควรมีปริมาณพอเหมาะและต้องเลือกให้เหมาะสมกับบุคคล ควรมีการใช้ตัวแบบหรือการชี้แนะควบคู่กับการเสริมแรง เพื่อให้ผู้ถูกปรับพฤติกรรมเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว

ซูลี อยู่ปรัชญา (2540) พบว่า การให้การเสริมแรงตามความต้องการของนักเรียน และมีการเปลี่ยนตัวเสริมแรงให้แปลกใหม่ และให้การเสริมแรงทันทีจะทำให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์มากขึ้นและส่งผลให้มีพฤติกรรมคงทนและยั่งยืน และพบว่าการเสริมแรงแบบเว้นระยะจะให้ผลในการลดพฤติกรรมได้มากกว่า

Kazdin (1997) กล่าวไว้ว่า คุณภาพของตัวเสริมแรงขึ้นอยู่กับความพอใจและความสามารถในการรับรู้เงื่อนไขของผู้ได้รับการเสริมแรง ถ้าสามารถรับรู้เงื่อนไขได้มากหรือมีความพอใจมาก ตัวเสริมแรงก็จะมีประสิทธิภาพมาก พฤติกรรมก็จะเกิดมากขึ้นและเกิดอย่างสม่ำเสมอ

Stage และ Quiroz (1997) พบว่า การเสริมแรงและการควบคุมตนเองโดยใช้ การเสริมแรงมีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน ได้มากกว่าการปรับพฤติกรรมโดยใช้ การสอนทักษะทางสังคม ทักษะการจัดการความโกรธ หรือการสอนทักษะการแก้ปัญหา

นอกจากนี้ Skinner (1953, อ้างถึงใน สุรางค์ โค้วตระกูล, 2552) แบ่งการเสริมแรงออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. การเสริมแรงทุกครั้ง (Continuous Reinforcement) คือ ให้การเสริมแรงอินทรีย์ ที่แสดงพฤติกรรมที่กำหนดไว้ทุกครั้ง

2. การให้การเสริมแรงเป็นครั้งคราว (Partial Reinforcement) คือ ไม่ต้องให้การเสริมแรงทุกครั้งอินทรีย์แสดงพฤติกรรม Skinner พบว่า การให้การเสริมแรงทุกครั้งแม้ว่าจะช่วยให้เกิดพฤติกรรมในช่วงแรกของการเรียนรู้ แต่ไม่มีประสิทธิภาพดีเท่าการให้การเสริมแรงเป็นครั้งคราว ซึ่ง Skinner แบ่งการเสริมแรงเป็นครั้งคราวไว้ 4 ประเภท คือ

2.1 การเสริมแรงตามช่วงเวลาที่แน่นอน (Fixed Interval) คือการให้การเสริมแรงตามช่วงเวลาที่กำหนดอย่างแน่นอน ผู้แสดงพฤติกรรมสามารถคาดคะเนได้ว่าจะได้รับการเสริมแรงเมื่อไร เป็นการเสริมแรงที่ก่อให้เกิดการตอบสนองน้อยที่สุด

2.2 การเสริมแรงตามจำนวนครั้งของการตอบสนองที่แน่นอน (Fixed Ratio) คือ การให้การเสริมแรงโดยดูจากจำนวนครั้งของการตอบสนองที่ถูกต้องด้วยอัตราที่แน่นอน เป็นการเสริมแรงที่ทำให้เกิดพฤติกรรมได้เร็ว

2.3 การเสริมแรงตามช่วงเวลาที่ไมแน่นอน (Variable Interval) คือการให้การเสริมแรงตามระยะเวลาที่ไมแน่นอน ผู้แสดงพฤติกรรมไม่สามารถทำนายหรือคาดคะเนได้ว่าจะได้รับการเสริมแรงเมื่อไร ช่วยให้ผู้แสดงพฤติกรรมมีความอดทนในการแสดงพฤติกรรม

2.4 การเสริมแรงตามจำนวนครั้งของการตอบสนองที่ไมแน่นอน (Variable Ratio) คือการให้การเสริมแรงตามจำนวนครั้งของการตอบสนองแบบไมแน่นอน ผู้แสดงพฤติกรรมไม่สามารถคาดคะเนได้ว่าจะได้รับการเสริมแรงเมื่อไร เป็นการเสริมแรงที่ก่อให้เกิดการตอบสนองมากที่สุด

การปรับพฤติกรรมมีการใช้การเสริมหลายประเภท เช่น การเสริมแรงที่เป็นสิ่งของการเสริมแรงทางสังคม การเสริมแรงที่เป็นกิจกรรม เบี้ยอรกร การชี้แนะ การให้ข้อมูลป้อนกลับ การแต่งพฤติกรรม และการทำสัญญาเงื่อนไข สำหรับการปรับพฤติกรรมโดยใช้โปรแกรมเชคอิน/เชคเอาท์ มีวิธีการเสริมแรงที่สำคัญ คือ การชี้แนะ การให้ข้อมูลป้อนกลับและการเสริมแรงด้วยสิ่งของ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

สมโภชน์ เขียมสุภาษิต (2553) กล่าวไว้ว่า การชี้แนะ มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้าง เพิ่ม หรือลดพฤติกรรม เป็นการให้สิ่งเร้าที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเป้าหมายได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว ทำให้ลดเวลาในการเรียนรู้ การชี้แนะควรใช้เมื่อบุคคลไม่สามารถแยกแยะได้ว่า พฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมเป้าหมายหรือไม่สามารถแสดงพฤติกรรมเป้าหมายได้ หรือต้องการให้บุคคลเรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเป้าหมายอย่างเร็วขึ้น การชี้แนะควรทำเป็นขั้นตอนไม่รวบรัด จนเกินไป ควรให้การเสริมแรงทันทีที่บุคคลแสดงพฤติกรรมเป้าหมาย และค่อยๆ ถอดถอน (Fading) การชี้แนะหลังจากบุคคลแสดงพฤติกรรมตามเป้าหมาย

Duker และ Schaapveld (1996) พบว่า การเสริมแรงด้วยการชี้แนะ มีประสิทธิภาพ ในการเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจทำงานและสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนที่มีปัญหา ด้านการเรียนรู้และนักเรียนออทิสติก

Akmanoglu (2004) พบว่า การชี้แนะเป็นเทคนิคที่ใช้สำหรับการเรียนทักษะใหม่ ซึ่ง เหมาะทั้งกับการสอนทักษะสั้นๆ หรือทักษะที่ต่อเนื่องเป็นระยะเวลายาวนานและเหมาะสม สำหรับการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ เช่น นักเรียนออทิสติก นักเรียนที่มีความบกพร่อง ทางด้านสติปัญญาในระดับปานกลางระดับรุนแรง

The National Professional Development Center on Autism Spectrum Disorders (2010: online) กล่าวไว้ว่า การชี้แนะ เป็นการช่วยเหลือผู้เรียนในการเรียนรู้ทักษะใหม่ หรือการสอนให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม ซึ่งมักใช้ร่วมกับการเสริมแรงอื่นๆ การช่วยเหลือโดยการชี้แนะมีหลายประเภท เช่น การชี้แนะด้วยการพูด การชี้แนะด้วยการแสดงท่าทาง การชี้แนะโดยการทำให้ดูหรือเป็นตัวแบบ การชี้แนะโดยการจับมือให้ทำ การชี้แนะโดยใช้สิ่งของ และให้นักเรียนมอง

จากข้อมูลสรุปได้ว่า การชี้แนะมีหลายประเภท เช่น การชี้แนะด้วยคำพูด การชี้แนะ ด้วยการทำให้ดู การชี้แนะด้วยการจับมือทำ เป็นต้น การชี้แนะมีจุดมุ่งหมายเพื่อ เพิ่ม สร้าง และ ลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และ เพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เป็นการเสริมแรงสำหรับการสอนทักษะใหม่ ซึ่งอาจเป็นทักษะสั้นๆหรือทักษะที่ต่อเนื่องยาวนาน ช่วยให้เกิดการแสดง พฤติกรรมที่ถูกต้อง รวดเร็วและลดเวลาในการเรียนรู้ การชี้แนะมักใช้ร่วมกับการเสริมแรงชนิดอื่น โดยหลังการชี้แนะต้องมีการเสริมแรงทันทีและค่อยๆ ถอดการชี้แนะออก เมื่อนักเรียนแสดง พฤติกรรมตามเป้าหมาย สำหรับในงานวิจัยเรื่องนี้ใช้การชี้แนะด้วยคำพูดควบคู่กับการเสริมแรง ด้วยสิ่งของและการให้ข้อมูลป้อนกลับ ซึ่งมีรายละเอียดของข้อมูลป้อนกลับดังต่อไปนี้

สมโภชน์ เขียมสุภาษิต (2553) กล่าวไว้ว่า การให้ข้อมูลป้อนกลับ เป็นการชี้ให้เห็นว่า พฤติกรรมที่ทำให้เกิดผลอย่างไร เมื่อผู้ถูกปรับพฤติกรรมรู้ว่าสิ่งที่ทำอยู่นั้นเกิดผลเป็นอย่างไร จะทำให้เกิดเป็นแรงเสริมในการดำเนินกิจกรรมต่อไป หลักการที่สำคัญในการให้ข้อมูลป้อนกลับที่มีประสิทธิภาพ คือ ควรให้ข้อมูลป้อนกลับเกี่ยวกับพฤติกรรมในเชิงบวก ข้อมูลป้อนกลับต้องชัดเจน และเป็นข้อมูลของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น และเป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับความก้าวหน้าในการแสดง พฤติกรรมเป้าหมาย ในระยะแรกต้องให้ข้อมูลป้อนกลับในทันทีและเมื่อเกิดการเรียนรู้แล้วจึงให้ ข้อมูลป้อนกลับแบบยี่ดเวลา มีการบันทึกข้อมูลป้อนกลับไว้อย่างชัดเจน ผู้ที่ให้ข้อมูลป้อนกลับต้อง เป็นบุคคลที่ผู้ถูกปรับพฤติกรรมเชื่อถือและให้การยอมรับ นอกจากนี้ควรอธิบายให้ผู้ถูกปรับ พฤติกรรม เห็นความสำคัญของข้อมูลป้อนกลับ เพื่อนำไปปรับปรุงพฤติกรรมของตนให้ดีขึ้น ควร ให้ผู้ที่รับข้อมูลป้อนกลับเป็นคนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการปรับปรุงด้วยตนเอง และควร ใช้ควบคู่กับการเสริมแรงทางบวกอื่นๆ

Wigging (2003) กล่าวไว้ว่า การให้ข้อมูลป้อนกลับ เป็นการระบุสิ่งที่ทำได้ดีหรือสิ่งที่ ควรทำ การให้ข้อมูลป้อนกลับกับสิ่งที่ผิดพลาด ควรบอกวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดและต้องให้ข้อมูล ป้อนกลับในเชิงอธิบายถึงสิ่งที่ทำ ไม่ใช่การตัดสินสิ่งที่ทำ จึงสามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

Kelley และ McCain (1995) กล่าวไว้ว่า การให้ข้อมูลป้อนกลับด้วยคะแนนและ การเสริมแรงด้วยการชม เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียน ที่มีปัญหาพฤติกรรม

Yorke (2003, อ้างถึงใน Irons, 2008) ได้อธิบายว่า การให้ข้อมูลป้อนกลับมีอิทธิพล อย่างมากต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน ช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีขึ้น และช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน

Irons (2008) ได้กล่าวว่า การให้ข้อมูลป้อนกลับ มีผลอย่างมากต่อการเรียนรู้ของ นักเรียนและส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน เพราะทำให้นักเรียนเข้าใจถึงสิ่งที่สามารถทำได้หรือสิ่งที่ทำไม่ได้ แต่การให้ข้อมูล ป้อนกลับที่ดีต้องให้รายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการให้ข้อมูลป้อนกลับอย่างชัดเจน

จากข้อมูลสรุปได้ว่า การให้ข้อมูลป้อนกลับเป็นการเสริมแรงที่เกิดจากการเห็นผลของการ แสดงพฤติกรรมของตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ทั้งยังมี ประสิทธิภาพในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และช่วยเพิ่มทัศนคติที่ดีของนักเรียน การให้ข้อมูล ป้อนกลับควรเป็นการให้ข้อมูลป้อนกลับเชิงบวก ให้ข้อมูลป้อนกลับทันทีที่แสดงพฤติกรรม และ

ควรให้ความสำคัญกับการเสริมแรงอื่นๆ นอกจากนี้ต้องให้รายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่ให้ข้อมูลป้อนกลับ และชี้ให้เห็นความสำคัญของการให้ข้อมูลป้อนกลับ สำหรับการให้ข้อมูลป้อนกลับเกี่ยวกับสิ่งที่ผิดพลาด ควรให้ข้อมูลป้อนกลับในเชิงอธิบายไม่ใช่การตัดสินการกระทำ

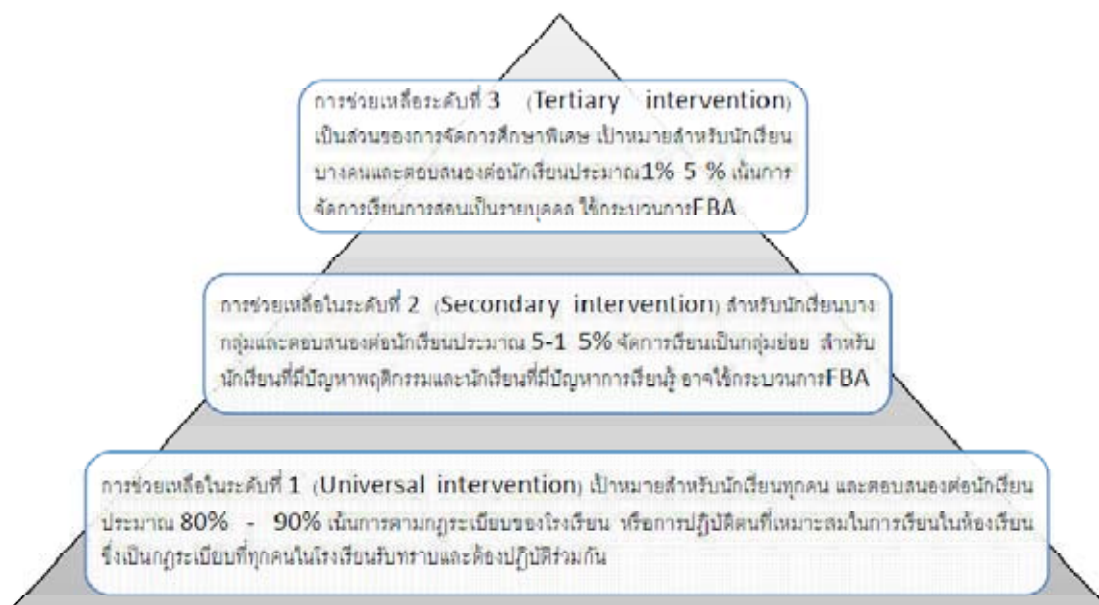
จากเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้แบบวางเงื่อนไขผลกรรมพบว่า พฤติกรรมที่เกิดขึ้นประกอบด้วย สิ่งที่เกิดขึ้นก่อน พฤติกรรมและผลที่ได้รับ หรืออาจกล่าวได้ว่า ผลกรรมเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ หากผลกรรมเป็นตัวเสริมแรงจะทำให้พฤติกรรมเพิ่มมากขึ้น แต่หากผลกรรมเป็นการลงโทษพฤติกรรมยุติลง ดังนั้นในการปรับพฤติกรรมจึงให้ความสำคัญกับการเสริมแรง โดยเฉพาะการเสริมแรงเชิงบวก เห็นได้จากการเปลี่ยนแปลงวิธีการช่วยเหลือนักเรียนในต่างประเทศ โดยเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกาที่เกิดการเปลี่ยนแปลงเมื่อมีการแก้ไขกฎหมาย The Reauthorization of the Individuals with Disabilities Education Act (IDEA) ปี 1997 (ปรับปรุงล่าสุดปี 2004) ซึ่งเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม โดยกำหนดให้ใช้วิธีการช่วยเหลือพฤติกรรมในเชิงบวก ที่เรียกว่า positive behavior support (PBS) และกระบวนการประเมินพฤติกรรมที่เรียกว่า functional behavioral assessment (FBA) เพื่อเป็นกระบวนการในการลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Blevins, 2007)

March และ Horner (2002) กล่าวว่า PBS เป็นระบบที่นำไปใช้ในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม ซึ่งมีประสิทธิภาพในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเชิงบวก เป็นวิธีการที่เน้นการสร้างสภาพแวดล้อม ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ และเอื้อต่อการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ การช่วยเหลือในระบบ PBS มีพื้นฐานมาจาก การวิจัยและนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเหมาะสม จุดเด่นที่สำคัญของ ระบบ PBS คือ เป็นระบบการช่วยเหลือที่พิจารณาบริบทหรือสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาพฤติกรรม เน้นการหาสาเหตุของพฤติกรรม โดยแบ่งการช่วยเหลือออกเป็น 3 ระดับ คือ การช่วยเหลือระดับที่ 1 เป็นการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาในช่วงเริ่มต้นหรือเป็นการช่วยเหลือนักเรียนทุกคนในโรงเรียน การช่วยเหลือระดับที่ 2 เป็นการช่วยเหลือนักเรียนที่มีภาวะเสี่ยงต่อการเกิดปัญหาพฤติกรรมที่รุนแรง และการช่วยเหลือระดับที่ 3 เป็นการช่วยเหลือนักเรียนในรายบุคคล ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมรุนแรงและเป็นอันตรายต่อตนเองและบุคคลอื่น

Scheuermann และ Hall (2008) อธิบายลักษณะของการช่วยเหลือทั้ง 3 ระดับว่า การช่วยเหลือระดับที่ 1 เป็นการช่วยเหลือที่มีเป้าหมายเพื่อให้นักเรียนทุกคนในโรงเรียน เน้นการปฏิบัติตามกฎระเบียบทั่วไปของโรงเรียน และเน้นการจัดสภาพแวดล้อมที่ลดปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลให้เกิดปัญหาพฤติกรรม เช่น การสอนให้นักเรียนปฏิบัติตามกฎระเบียบ หรือการปฏิบัติ

ตามกฎระเบียบของห้องเรียน เป็นต้น การช่วยเหลือระดับที่ 2 เป็นการช่วยเหลือนักเรียนในกลุ่มเป้าหมายหรือกลุ่มเสี่ยงที่จะเกิดปัญหาพฤติกรรม โดยเน้นการช่วยเหลือเป็นกลุ่มย่อย เป้าหมายของการช่วยเหลือในระดับนี้คือ การหาสาเหตุของปัญหาพฤติกรรมเพื่อให้การช่วยเหลือตั้งแต่เริ่มต้น เช่น การสอนทักษะทางสังคม การควบคุมตนเอง การจัดการกับความโกรธ หรือการช่วยเหลือด้านวิชาการ เป็นต้น การช่วยเหลือระดับที่ 3 เน้นการให้การช่วยเหลือนักเรียนเป็นรายบุคคล นักเรียนจะมีแผนการจัดการเป็นรายบุคคล (IEP) เน้นการปรับพฤติกรรมที่รุนแรงและเป็นอันตราย มีการใช้กระบวนการประเมินผลพฤติกรรม (FBA) ร่วมกับแผนการช่วยเหลือเป็นรายบุคคล สำหรับเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ เป็นการช่วยเหลือในระดับที่ 2 คือการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมไม่รุนแรง เป็นการช่วยเหลือนักเรียนกลุ่มย่อย ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับระบบการช่วยเหลือทั้ง 3 ระดับ ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 2.2 การช่วยเหลือ 3 ระดับของระบบ PBS (Scheuermann and Hall, 2008:445)

ระบบ FBA คือ กระบวนการประเมินผลพฤติกรรม เป็นกระบวนการในระบบ PBS ที่ใช้ร่วมกับการช่วยเหลือนักเรียนในระดับที่ 3 เน้นการระบุเหตุการณ์ก่อนเกิดปัญหาพฤติกรรม ซึ่งสามารถทำนายการเกิดปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ข้อมูลของกระบวนการ FBA ได้จากการสังเกตลักษณะพฤติกรรม และสิ่งแวดล้อมที่ทำให้เกิดพฤติกรรม เป็นข้อมูลที่เพิ่มประสิทธิภาพของการปรับพฤติกรรม กระบวนการประเมินผลพฤติกรรม (FBA) ประกอบด้วย 3 ส่วนคือ 1) การระบุปัญหาพฤติกรรมอย่างละเอียด 2) อธิบายเหตุการณ์ก่อนหน้าที่สามารถทำนายการเกิดพฤติกรรม

ที่เป็นปัญหา และ 3) การอธิบายผลกรรมหรือผลที่ได้รับหลังแสดงพฤติกรรมที่เป็นปัญหา มีการรวบรวมข้อมูลและสรุปผลของกระบวนการ FBA เพื่อนำไปใช้ในการปรับพฤติกรรม ดังนั้นโดยระบบ PBS และระบบ FBA เป็นระบบที่มีความสัมพันธ์กัน โดยระบบ PBS เป็นกระบวนการแก้ปัญหาพฤติกรรม โดยนำข้อมูลจากกระบวนการประเมินผลพฤติกรรม FBA มาใช้ (Sugai et al., 1999)

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าการปรับพฤติกรรมเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์ สามารถอธิบายพฤติกรรมด้วยทฤษฎีในกลุ่มต่างๆ ในงานวิจัยครั้งนี้ให้ความสำคัญการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากการเรียนรู้ โดยเฉพาะการเรียนรู้ในกลุ่มพฤติกรรมนิยมตามแนวคิดของ Skinner ที่กล่าวว่า การปรับพฤติกรรมทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มาจากการเรียนรู้ของมนุษย์ ซึ่งการเรียนรู้มาจากการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม การเกิดพฤติกรรมของมนุษย์มาจากองค์ประกอบ 3 องค์ประกอบ คือ สิ่งที่เกิดขึ้นก่อน พฤติกรรม และผลที่ได้รับ หากผลที่ได้รับเป็นตัวเสริมแรง จะทำให้พฤติกรรมนั้นเพิ่มขึ้น ในทางตรงข้ามหากผลที่ได้รับเป็นการลงโทษ พฤติกรรมนั้นก็ลดลง ดังนั้นทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขผลกรรมจึงให้ความสำคัญกับการเสริมแรงโดยเฉพาะการเสริมแรงเชิงบวกซึ่งมีผลต่อการเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ นอกจากนี้การเสริมแรงเชิงบวก ยังเป็นวิธีการในการแก้ปัญหาพฤติกรรมในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งสร้างระบบการช่วยเหลือเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม มีการแบ่งการช่วยเหลือนักเรียนออกเป็น 3 ระดับ ตามความรุนแรงและมีการนำวิธีการประเมินผลพฤติกรรมมาใช้ในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมที่รุนแรง

จากแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรมดังกล่าว นำไปสู่กระบวนการปรับพฤติกรรมซึ่งเป็นกระบวนการที่ใช้ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งมีรายละเอียดที่แตกต่างกันดังต่อไปนี้

2.3 กระบวนการปรับพฤติกรรม

การปรับพฤติกรรมเป็นกระบวนการในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งนักวิจัยและนักการศึกษา ได้เสนอรูปแบบและกระบวนการในการปรับพฤติกรรม ดังต่อไปนี้

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2553) กล่าวว่าไว้ว่า กระบวนการปรับพฤติกรรมตามแนวคิดการปรับพฤติกรรมแบบวางเงื่อนไขผลกรรมของ Skinner มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย เป็นขั้นตอนแรกในการดำเนินการปรับพฤติกรรม การระบุพฤติกรรมเป้าหมายต้องกำหนดให้เจาะจง สังเกตและวัดได้ ในการกำหนดเป้าหมายพฤติกรรม อาจกำหนดเพื่อให้พฤติกรรมเพิ่มขึ้น เพื่อต้องการให้แสดงพฤติกรรมที่

ต้องการ หรือเพื่อต้องการหยุดยั้งพฤติกรรม ในการเลือกปรับพฤติกรรมหากมีมากกว่า 1 พฤติกรรม ให้เริ่มปรับพฤติกรรมทีละพฤติกรรม เกณฑ์การเลือก คือ ควรเลือกพฤติกรรมที่อยู่ในระดับอันตราย และมีความรุนแรง มีความถี่ในการเกิดพฤติกรรม มีความยาวนานในการเกิดพฤติกรรม การเลือกพฤติกรรมเป้าหมาย ซึ่งควรเลือกพฤติกรรมทางบวกและพฤติกรรมที่เมื่อพัฒนาแล้วจะทำให้พฤติกรรมอื่นพัฒนาขึ้นไปด้วย

2. การรวบรวมและบันทึกข้อมูลพื้นฐาน มีประโยชน์เพื่อให้แน่ใจว่าพฤติกรรมเป้าหมายนั้นเป็นปัญหาจริงหรือไม่ เป็นข้อมูลที่น่ามาเปรียบเทียบหลังดำเนินการปรับพฤติกรรมไปแล้วและเป็นข้อมูลป้อนกลับเพื่อช่วยในการปรับพฤติกรรมให้มีประสิทธิภาพ

3. การวิเคราะห์พฤติกรรม ก่อนที่จะดำเนินการปรับพฤติกรรมจะต้องมีการวิเคราะห์พฤติกรรม โดยใช้การวิเคราะห์แบบ ABC ซึ่งประกอบด้วย Antecedent (A) หมายถึง เงื่อนไขนำ คือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนการแสดงพฤติกรรมที่เป็นปัญหา Crone และคณะ (2010) กล่าวไว้ว่าหลักการสำคัญในการแก้ปัญหาพฤติกรรมคือ การลดโอกาสในการเกิดเหตุการณ์ที่นำไปสู่ปัญหาพฤติกรรม (ลดเงื่อนไขนำ) Behavior (B) หมายถึง พฤติกรรมที่เป็นปัญหาหรือเป็นพฤติกรรมเป้าหมายของบุคคล Consequences (C) หมายถึง ผลกรรมหรือผลการกระทำ คือ เหตุการณ์หลังเกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาหรือเป็นพฤติกรรมเป้าหมายของบุคคล หลักในการวิเคราะห์พฤติกรรมจะวิเคราะห์แบบ ABC เริ่มจากพฤติกรรม (B) เงื่อนไขนำ (A) และผลกรรมที่เกิดขึ้นหลังแสดงพฤติกรรม (C) ตามลำดับ

4. การกำหนดสิ่งที่มีศักยภาพในการเสริมแรง การเสริมแรงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการปรับพฤติกรรม โดยการวางเงื่อนไขสิ่งไว้ การเสริมแรงจะมีความแตกต่างกันตามแต่ละบุคคล

5. การวางแผนและการเปลี่ยนแปลงผลกรรม เป็นรูปแบบการปรับพฤติกรรมที่ดำเนินการเปลี่ยนแปลงหรือโยกย้ายตัวเสริมแรงต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหา จากนั้นนำตัวเสริมแรงมาเสริมพฤติกรรมใหม่ขณะดำเนินการปรับพฤติกรรม ต้องดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลของพฤติกรรมเป้าหมายในลักษณะเดียวกันกับการหาข้อมูลพื้นฐาน เพื่อใช้เปรียบเทียบประสิทธิภาพของการดำเนินการเปลี่ยนแปลงผลกรรม

6. การประเมินประสิทธิภาพของการปรับพฤติกรรม เป็นการนำข้อมูลจากระยะเริ่มต้นมาเปรียบเทียบกับข้อมูลที่เก็บในระยะการวางแผนเงื่อนไขผลกรรม ถ้าเห็นว่าพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงตามพฤติกรรมเป้าหมาย แสดงว่าโปรแกรมการปรับพฤติกรรมได้ผล

Winkelstern และ Jongsma (2001) เสนอขั้นตอนและรูปแบบในการปรับพฤติกรรม ดังต่อไปนี้ 1) การเลือกพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ต้องพิจารณาร่วมกันระหว่างบ้านกับโรงเรียน หากมี ปัญหาหลายพฤติกรรม ควรเลือกพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง และคำนึงถึงความเหมาะสมของ ช่วงวัย 2) อธิบายลักษณะของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา 3) ระบุเป้าหมายระยะยาวในการ ปรับพฤติกรรม 4) ตั้งจุดประสงค์ที่สามารถวัดได้ ในการปรับพฤติกรรมต้องเป็นจุดประสงค์ และ 5) นำเทคนิควิธีเข้าช่วยเหลือหรือปรับพฤติกรรม

Vargas (2009) ได้อธิบายถึงขั้นตอนในการปรับพฤติกรรมหรือขั้นตอนการแก้ปัญหา พฤติกรรม 4 ขั้นตอนคือ 1) ระบุจุดประสงค์ของการปรับพฤติกรรมโดยการระบุประโยชน์หรือสิ่ง ที่นักเรียนจะได้รับจากการปรับพฤติกรรมพร้อมทั้งระบุเวลาในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม 2) ระบุ ข้อมูลที่สำคัญของนักเรียนที่เป็นประโยชน์และเกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหาพฤติกรรม 3) ขั้นตอน การช่วยเหลือ เป็นขั้นตอนที่นำเทคนิคและวิธีต่างๆมาปรับใช้แก้ปัญหาพฤติกรรม และ 4) การ ประเมินผลและการปรับปรุงขั้นตอนการช่วยเหลือ

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่ากระบวนการปรับพฤติกรรม มีขั้นตอน คือ เลือกพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ระบุเป้าหมายของการปรับพฤติกรรม วิเคราะห์สาเหตุ พฤติกรรมเพื่อเป็นข้อมูลในการปรับพฤติกรรม ระบุสาเหตุการเกิดปัญหาพฤติกรรม นำเทคนิคที่ เหมาะสมในการปรับพฤติกรรม และการประเมินผลการใช้เทคนิคการปรับพฤติกรรม ตามลำดับ

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า มีนักวิชาการ นักการศึกษาและ นักจิตวิทยาในประเทศได้ศึกษาเกี่ยวกับการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ไว้ดังต่อไปนี้

งานวิจัยในประเทศ

สุรีย์ ป้องกัน (2538) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีกับ การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้าที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าร้อยละ 60 และมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่ำกว่าร้อยละ 50 แบ่งกลุ่มทดลองเป็น 2 กลุ่ม รูปแบบการวิจัยแบบ Randomiz Group Pretest – Posttest Design กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับข้อมูลย้อนกลับทันทีและกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับข้อมูลย้อนกลับ แบบล่าช้า ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีและนักเรียนที่ได้รับ ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้ามีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นและนักเรียนที่ได้รับ

ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีและนักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้ามีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นแตกต่างกัน

โสภิตา ลิ้มวัฒนาพันธ์ (2538) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการปรับพฤติกรรมกรรม โดยใช้การควบคุมตนเองกับการเสริมแรงทางบวกด้วยเบียร์ธรรมชาติที่มีต่อการเพิ่มและการคงอยู่ของพฤติกรรมความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย การเสริมแรงด้วยเบียร์ธรรมชาติ ใช้คะแนนในการเสริมแรงแก่พฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการและการควบคุมตนเอง รูปแบบการปรับพฤติกรรมที่ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือการตั้งเป้าหมายด้วยตนเอง การเตือนตนเอง การประเมินตนเอง (การสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเอง) และการเสริมแรงตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคบุรีรัมย์ ชั้นปีที่ 1 แบ่งกลุ่มทดลองเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 1 ใช้เทคนิคการควบคุมตนเอง กลุ่มทดลองที่ 2 ใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบียร์ธรรมชาติ และกลุ่มทดลองที่ 3 เป็นกลุ่มควบคุม รูปแบบการวิจัยแบบสลับกลับ (ABA Control Group Design) ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่ใช้เทคนิคการควบคุมตนเองและการเสริมแรงทางบวกส่งผลให้พฤติกรรมความรับผิดชอบในงานดีขึ้นโดยความรับผิดชอบในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมแต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างคะแนนความรับผิดชอบในการควบคุมตนเองและการเสริมแรงทางบวกด้วยเบียร์ธรรมชาติ

วัลลภา ถนอมศิริ (2539) วิจัยเพื่อพัฒนาด้านความรับผิดชอบของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม การจัดกิจกรรมกลุ่มเป็นการจัดประสบการณ์ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยการปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มซึ่งมีการใช้เทคนิคการอภิปรายกลุ่ม เกม และสถานการณ์จำลอง สำหรับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นกระบวนการช่วยเหลือนักเรียนโดยการสร้างบรรยากาศให้นักเรียนเกิดการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และความรู้สึกเกี่ยวกับปัญหาของตนเองทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจตนเองและใช้ความคิดในการพัฒนาวิธีการแก้ปัญหาของตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 รูปแบบการวิจัยแบบ Group pretest – posttest design แบ่งกลุ่มทดลองเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 1 ใช้กิจกรรมกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ใช้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมและการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถเพิ่มความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียน และไม่พบความแตกต่างของกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในการเพิ่มความรับผิดชอบของนักเรียน

ศรีตลา ตูลเตมีย์ (2540) ศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมการก่อกวนในชั้นเรียนของนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ในเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยใช้การเสริมแรงแบบดีอาร์เอ ในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ การเสริมแรงแบบดีอาร์เอ

เป็นการใช้เสริมแรงทางบวกเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ จำนวน 3 คน รูปแบบการวิจัยแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) ผลการวิจัยพบว่าการเสริมแรงแบบดีอาร์เอ สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาได้

จันทรา เชาววิทยา (2545) ศึกษาเปรียบเทียบผลการปรับสัณใหม่ การควบคุมตนเอง และการเสริมแรงแบบดีอาร์เอ ที่มีต่อพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียน ซึ่งการเสริมแรงแบบดีอาร์เอ เป็นการลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาโดยการเพิ่มพฤติกรรมที่เจาะจงเพื่อทดแทนพฤติกรรมที่เป็นปัญหา การควบคุมตนเองเป็นการปรับพฤติกรรมโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย เงื่อนไขการเสริมแรง และการประเมินพฤติกรรมตนเอง การปรับสัณใหม่ คือ การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์โดยนำสิ่งที่อินทรีย์ต้องการออกตามหลังพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบ่งกลุ่มทดลองเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 1 ใช้การเสริมแรงแบบดีอาร์เอ กลุ่มทดลองที่ 2 ใช้การควบคุมตนเอง และกลุ่มทดลองที่ 3 ใช้การปรับสัณใหม่ รูปแบบการวิจัยแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการปรับพฤติกรรมทั้ง 3 รูปแบบ ได้แก่ การปรับสัณใหม่ การควบคุมตนเอง และการเสริมแรงแบบดีอาร์เอ สามารถลดพฤติกรรมรบกวนในชั้นเรียนได้และไม่พบความแตกต่างของรูปแบบการวิจัยทั้ง 3 รูปแบบ

ประนอม สุขนาคะ (2545) ศึกษาและเปรียบเทียบผลของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์และการสอนตามคู่มือ ที่มีต่อการพัฒนาความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและความรับผิดชอบในการเรียน การสอนโดยมุ่งประสบการณ์ เป็นกระบวนการสอนที่มุ่งจัดประสบการณ์ที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมและได้ประสบการณ์โดยตรงในการใช้ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แบ่งการทดลองเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม รูปแบบการวิจัยแบบ Pretest-Posttest Design ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ความสามารถในการเขียนและความรับผิดชอบของนักเรียนเพิ่มขึ้น

จารุณี เต็นจิ (2551) ศึกษาและเปรียบเทียบการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โดยใช้เรื่องราวทางสังคม เป็นการสอนพฤติกรรมที่พึงประสงค์ผ่านรูปแบบการอ่านและการเล่าเรื่องราวทางสังคม กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีความพิการซ้ำซ้อนซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เครื่องมือในการศึกษาคือ เรื่องราวทางสังคม รูปแบบการวิจัยใช้แบบสลับกลับ

(ABA Reversal Design) ผลการศึกษาพบว่าเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่ได้รับการสอนโดยใช้เรื่องราวทางสังคมมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง

น้อมพร เสน่ห์ธรรมศิริ (2551) ทำการวิจัยโดยการใช้การจัดประสบการณ์ส่งเสริมพฤติกรรมความมีวินัยอย่างต่อเนื่องโดยความร่วมมือระหว่างครูและผู้ปกครองในการส่งเสริมพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่าการจัดประสบการณ์ส่งเสริมพฤติกรรมความมีวินัยอย่างต่อเนื่องโดยความร่วมมือระหว่างครูและผู้ปกครอง สามารถพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนได้

ศิริลักษณ์ ศรีกันต์ (2552) ศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้โปรแกรมการกำกับตนเองที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียน โปรแกรมการกำกับตนเองเป็นโปรแกรมที่ประกอบด้วยกระบวนการตั้งเป้าหมายด้วยตนเอง การสังเกตและบันทึกพฤติกรรมด้วยตนเอง การประเมินพฤติกรรมของตนเอง และแสดงปฏิกิริยาของตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 รูปแบบการวิจัยเชิงทดลองแบบ One Group Pretest – Posttest Design ผลการวิจัยพบว่า ความนักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ความรับผิดชอบด้านการเรียน การเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ การตรงต่อเวลา ด้านความละเอียดรอบคอบในงานที่ทำ และด้านความเพียรพยายาม อยู่ในระดับปานกลาง และความรับผิดชอบโดยรวมเพิ่มสูงขึ้น

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนในประเทศ พบว่าเทคนิคการปรับพฤติกรรมที่พบในงานวิจัย ได้แก่ การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร การเสริมแรงแบบดีอาร์เอ การใช้กิจกรรมกลุ่ม การปรับสีนใหม่ การควบคุมตนเอง และการเรียนรู้เรื่องราวทางสังคม สำหรับเทคนิคการปรับพฤติกรรมความรับผิดชอบที่พบ ได้แก่ การควบคุมตนเอง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม การใช้โปรแกรมกำกับตนเอง การจัดประสบการณ์เสริมระเบียบวินัย การควบคุมตนเอง และการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ซึ่งจากงานวิจัยพบว่าเทคนิคการปรับพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนส่วนใหญ่ใช้เทคนิคการปรับพฤติกรรมตามแนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ในกลุ่มพฤติกรรมนิยม โดยเฉพาะการเสริมแรงในรูปแบบต่างๆ ซึ่งเป็นแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้แบบวางเงื่อนไขผลกรรมของ Skinner สำหรับเทคนิคการปรับพฤติกรรมความรับผิดชอบมักใช้เทคนิคการควบคุมตนเอง การกำกับตนเองซึ่งเป็นแนวคิดการปรับพฤติกรรมตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของ Bandura กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยมีหลายกลุ่มตัวอย่างเช่น นักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มนักศึกษาเด็กที่มีความต้องการพิเศษ และนักเรียนทั่วไป รูปแบบการวิจัยเชิงทดลองและการวิจัยกลุ่มตัวอย่างเดียว การวิจัยเชิง

ทดลองใช้รูปแบบ Group pretest – posttest design การวิจัยใช้กลุ่มทดลองกลุ่มเดียว หลายกลุ่มทดลอง สำหรับการวิจัยกลุ่มตัวอย่างเดี่ยวมี 2 รูปแบบ คือแบบสลับกลับ(ABA Reversal Design) และแบบสลับกลับ (ABBA control group design) ข้อมูลสามารถสรุปในดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 สรุปงานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

ชื่อผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์)	ชื่อเรื่อง	ตัวแปรอิสระ	ตัวแปรตาม	กลุ่มตัวอย่าง	รูปแบบการวิจัย	ผลการวิจัย
โสภิตา ลิ้มวัฒนาพันธ์ (2538)	เปรียบเทียบผลการปรับพฤติกรรม กรรมโดยใช้การควบคุมตนเองกับ การเสริมแรงทางบวกด้วยเบียร์รทด กรต่อการเพิ่มและการคงอยู่ของ ความรับผิดชอบในงานที่ได้รับ มอบหมายของนักศึกษา วิทยาลัยเทคนิคบุรีรัมย์ปี1	การควบคุม ตนเองและการ เสริมแรงด้วย เบียร์รทดกร	ความรับผิดชอบ ในงานที่ได้รับ มอบหมาย	นักศึกษาชาย ประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นปีที่ 1 จำนวน 27 คน	แบบสลับกลับ ABA Control Group Design แบ่งเป็น 3 กลุ่มทดลอง	กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมความ รับผิดชอบในงานดีขึ้นโดยความ รับผิดชอบในกลุ่มทดลองสูงกว่า กลุ่มควบคุมแต่ไม่พบความ แตกต่างระหว่างคะแนนความ รับผิดชอบในการควบคุม ตนเองและการเสริมแรงทางบวก ด้วยเบียร์รทดกร
วัลลภา ถนอมศิริ (2539)	การใช้กิจกรรมกลุ่มและการให้ คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาความ รับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเกษม วิทยา กรุงเทพมหานคร	การเข้าร่วม กิจกรรมกลุ่ม และการให้ คำปรึกษาแบบ กลุ่ม	ความรับผิดชอบ ด้านการเรียน คณิตศาสตร์	นักเรียนชั้นป. 6 โรงเรียนเกษม- วิทยา จำนวน 24 คน	การวิจัยแบบ Group pretest - posttest design แบ่งกลุ่ม ตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม	กิจกรรมกลุ่มและการให้ คำปรึกษาแบบกลุ่ม สามารถเพิ่ม ความรับผิดชอบด้านการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และไม่พบความแตกต่างของ กิจกรรมกลุ่มและการให้ คำปรึกษาแบบกลุ่มในการเพิ่ม ความรับผิดชอบนักเรียน

ตารางที่ 2.1 สรุปงานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (ต่อ)

ชื่อผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์)	ชื่อเรื่อง	ตัวแปรอิสระ	ตัวแปรตาม	กลุ่มตัวอย่าง	รูปแบบการวิจัย	ผลการวิจัย
ศรีตลา ตุลเดมีย์ (2540)	การลดพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียน ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทาง สติปัญญา ระดับเรียนได้ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีการ เสริมแรงแบบดีอาร์เอในการทำ แบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์	การเสริมแรง แบบดีอาร์เอ	พฤติกรรมก่อน ชั้นเรียน	นักเรียนที่มี ความบกพร่อง ทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้น ป.5 จำนวน 3 คน	การวิจัยแบบ สลับกลับ ABA Reversal Design)	การเสริมแรงแบบดีอาร์เอ สามารถลดพฤติกรรม ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนที่ มีความบกพร่องทางสติปัญญาได้
จันทร์ธา ชาวิทวิทยา (2545)	เปรียบเทียบผลการปรับสินไหม การควบคุมตนเองและการเสริมแรง แบบดีอาร์เอที่มีต่อพฤติกรรมก่อน นอนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นม. 3 โรงเรียน วรราชธานี๓ตามาตุวิทยา อ. ลาดหลุมแก้ว จ.ปทุมธานี	การปรับสิน- ไหมการควบคุม ตนเองและ การเสริมแรง แบบดีอาร์เอ	พฤติกรรมก่อน ชั้นเรียน	นักเรียนชั้นม. 3 จำนวน 24 คน	แบบสลับกลับ ABA Reversal Design) แบ่ง กลุ่มทดลอง เป็น 3 กลุ่ม	การปรับสินไหม การควบคุม ตนเอง และการเสริมแรงแบบดี อาร์เอ สามารถลดพฤติกรรม รบกวนในชั้นเรียนได้ และไม่พบ ความแตกต่างของรูปแบบทั้ง 3 รูปแบบ
ประนอม สุขนาคะ (2545)	เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและความ รับผิดชอบในการเรียนภาษาไทยของ นักเรียนชั้นม. 2 ที่ได้รับการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอน ตามคู่มือครู	การสอนมุ่ง ประสบการณ์ การสอนตาม คู่มือ	ความเข้าใจใน การอ่านความ สามารถในการ เขียนและความ รับผิดชอบ	นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 80 คน	Pretest-posttest design แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ทดลอง 1กลุ่ม และ กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม	ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ความสามารถในการเขียนและ ความรับผิดชอบของนักเรียน เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 2.1 สรุปงานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (ต่อ)

ชื่อผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์)	เรื่อง	ตัวแปรอิสระ	ตัวแปรตาม	กลุ่มตัวอย่าง	รูปแบบการวิจัย	ผลการวิจัย
จารุณี เต็นจิ (2551)	การศึกษาการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้โดยใช้เรื่องราวทางสังคม	เรื่องราวทางสังคม	พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์	เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จำนวน 2 คน	แบบสลับกลับ ABA (Reversal Design)	เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่ได้รับการสอนโดยใช้เรื่องราวทางสังคมมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง
น้อมพร เสนห์ธรรมศิริ (2551)	ผลของการจัดประสบการณ์ส่งเสริมพฤติกรรมความมีวินัยอย่างต่อเนื่องโดยร่วมมือระหว่างครูและผู้ปกครองที่มีต่อความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	การจัดประสบการณ์ส่งเสริมความมีวินัยอย่างต่อเนื่อง	ความรับผิดชอบ	เด็กนักเรียนชั้น ม. 1	ใช้ การ วิ จั ย รูปแบบ One Group Pretest – Posttest	การจัดประสบการณ์ส่งเสริมพฤติกรรมความมีวินัยอย่างต่อเนื่องโดยความร่วมมือระหว่างครูและผู้ปกครองสามารถพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนได้ทั้ง 3 ด้าน
ศิริลักษณ์ ศรีกันต์ (2552)	ผลของการใช้โปรแกรมการกำกับตนเองที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียน ของนักเรียนชั้นป. 6	โปรแกรมการกำกับตนเอง	ความรับผิดชอบในการเรียน	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 15 คน	ใช้ การ วิ จั ย รูปแบบ One Group Pretest – Posttest Design	ความนักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียน อยู่ในระดับปานกลาง และความรับผิดชอบโดยรวมเพิ่มสูงขึ้น

งานวิจัยต่างประเทศ

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า มีนักวิชาการ นักการศึกษา และนักจิตวิทยา ได้ศึกษาเกี่ยวกับการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ไว้ดังต่อไปนี้

Embregts (2000) ศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยใช้วิดีโอและการควบคุมตนเองในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ในเด็กที่บกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในระดับปานกลางจำนวน 6 คน ใช้การวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยวแบบข้ามบุคคล ผลการวิจัยพบว่า ข้อมูลย้อนกลับโดยใช้วิดีโอและการควบคุมตนเองมีผลในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

Patterson (2003) ศึกษาผลของการใช้เงื่อนไขกลุ่มในการเล่นเกมพฤติกรรมที่ดี (Good Behavior Game) ในการลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนของนักเรียนที่มีพัฒนาการล่าช้าที่อยู่ในระบบเรียนร่วมและระบบการศึกษาพิเศษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนประถมศึกษาจำนวน 12 คน โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 2 กลุ่ม คือนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมรุนแรงที่ไม่สามารถเรียนร่วมในชั้นเรียนทั่วไป จำนวน 6 คน และนักเรียนกลุ่มที่ 2 คือนักเรียนที่มีปัญหารบกวนชั้นเรียนที่สามารถเรียนร่วมในชั้นเรียนทั่วไป พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ ลูกจากที่นั่ง พุดคุย ขวางปา สิ่งของ แกล้งเพื่อน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนโดยการบันทึกความถี่ในการเกิดพฤติกรรม ใช้การวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยวแบบข้ามบุคคล ผลการวิจัยพบว่าการเล่นเกมพฤติกรรมที่ดี มีผลในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่ม

Conyers (2004) ศึกษาเปรียบเทียบการปรับสินไหมกับการใช้ตารางการเสริมแรงแบบ ODR เพื่อลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน โดยการใช้ตารางการเสริมแรงแบบ ODR เป็นการเสริมแรงต่อเมื่อพฤติกรรมเป้าหมายไม่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่กำหนด แล้วให้การเสริมแรงตัวอื่นแทนที่ทันทีเมื่อหมดช่วงเวลานั้น กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กอนุบาล จำนวน 25 คน รูปแบบการวิจัยเป็นแบบ ABAB และ alternating treatments design ใช้การสังเกตและบันทึกพฤติกรรมในชั้นเรียน ผลการวิจัยพบว่าทั้งการปรับสินไหมและการให้การเสริมแรงแบบ ODR สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้ โดยการให้การเสริมแรงแบบ ODR สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้มากกว่า

Kodak, Northup และ Kelley (2007) ศึกษาการประเมินผลของชนิดของความสนใจที่มีต่อการแสดงพฤติกรรม กลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 คน ที่มีปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนและใช้ภาษาไม่สุภาพ การวิจัยใช้การเสริมแรงที่แตกต่างกันทั้งหมด 6 แบบ เก็บข้อมูลโดยใช้การบันทึกความถี่ในการแสดงพฤติกรรม ผลการวิจัยพบว่า ชนิดของความสนใจมี

อิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรม โดยพฤติกรรมมีแนวโน้มสูงหลังการดูคำ ตำนาน นอกจากนี้ ยังพบว่าการใช้คำพูด มีผลเป็นอย่างมากต่อการแสดงพฤติกรรม โดยเฉพาะคำพูดในเชิงตำหนิหรือ การพูดโดยไม่เชื่อมโยงกับพฤติกรรม

Arritola, Breen และ Paz (2009) ศึกษาผลการใช้การทักษะทางสังคมในชั้นเรียนเพื่อ เพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในระดับอนุบาลและประถมศึกษาเกรด 2 ใช้ แบบสังเกต บันทึกพฤติกรรมในชั้นเรียน แบบสำรวจพฤติกรรมที่เหมาะสมในชั้นเรียนซึ่งมีทั้งแบบที่ นักเรียนสำรวจพฤติกรรมตนเองและพฤติกรรมเพื่อนในชั้นเรียน และแบบประเมินทักษะการฟัง ในการสอนทักษะทางสังคม ผู้วิจัยเน้นขั้นตอนที่สำคัญ คือ การอธิบายความสำคัญของทักษะทาง สังคม เลือกทักษะทางสังคมที่ต้องการสอน ระบุเวลาที่ใช้ในการสอนทักษะทางสังคม และวางแผน ในการแก้ปัญหาหากนักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ในการสอนทักษะทางสังคมจะใช้ วิธีการสอนโดยตรงการเสริมแรงเชิงบวกด้วยคำพูด การแสดงตัวแบบและการใช้บทบาทสมมติ ผลการวิจัยพบว่าทักษะทางสังคมมีส่วนสำคัญในการเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียน

Leflot และคณะ (2010) ศึกษาวิจัยบทบาทของครูในการจัดการพฤติกรรมรบกวน ชั้นเรียนและเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งเป็นการช่วยเหลือในระดับที่ 1 (universal intervention) ตามระบบ PBS กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนจำนวน 570 คน การวิจัยจะสังเกตวิธีการจัดการพฤติกรรมในชั้นเรียนของครูหลังจากใช้เทคนิคการจัดการชั้นเรียน ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนลดลงและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น

Holmgren และคณะ (2011) ศึกษาผลการของแก้ปัญหาพฤติกรรมอันธพาล (Bully) โดยใช้วิธีการแสดงบทบาทสมมติ การวางกฎระเบียบของโรงเรียนร่วมกันและการอภิปราย เกี่ยวกับลักษณะหรือพฤติกรรมของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาเกรด 6-7 จำนวน 190 คน และครูจำนวน 4 คนทำการทดลอง ในวิชาภาษาอังกฤษ และวิชาคณิตศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนในโรงเรียนรู้สึกปลอดภัยมากขึ้น พฤติกรรมอันธพาลในห้องเรียนลดลง นักเรียนรู้วิธีการในตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เกิดจากพฤติกรรมอันธพาลมากขึ้น

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า เทคนิคการปรับพฤติกรรมมีหลายเทคนิค บางงานวิจัยใช้เทคนิคในการปรับพฤติกรรมเพียงเทคนิคเดียว บางงานวิจัยใช้เทคนิคในการ ปรับพฤติกรรมหลายเทคนิคประกอบกัน (ซึ่งรายละเอียดได้นำเสนอในตารางที่ 2.2) ซึ่งงานวิจัย ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการปรับพฤติกรรมใช้เชิงบวก โดยเฉพาะงานวิจัยจากต่างประเทศ จำนวนหนึ่งมีการนำระบบ PBS มาใช้ในการปรับพฤติกรรม การช่วยเหลือในระบบ PBS แบ่งการ ช่วยเหลือออกเป็น 3 ระดับ ซึ่งการช่วยเหลือสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมไม่รุนแรงอยู่ใน

การช่วยเหลือในระดับที่ 2 โดยตัวอย่างเทคนิคที่นำมาใช้ในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมไม่รุนแรง คือ เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ที่ใช้ช่วยเหลือนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย เน้นการเสริมแรงเชิงบวกได้แก่ การชี้แนะ การให้ข้อมูลป้อนกลับ และการเสริมแรงด้วยสิ่งของซึ่งเป็นไปตามแนวคิดทฤษฎีในกลุ่มพฤติกรรมนิยม รายละเอียดของเทคนิควิธีการดังกล่าว ได้นำเสนอในหัวข้อต่อไป

ตารางที่ 2.2 สรุปงานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

ชื่อผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์)	เรื่อง	ตัวแปรอิสระ	ตัวแปรตาม	กลุ่มตัวอย่าง	รูปแบบการวิจัย	ผลการวิจัย
Embregts (2000)	การศึกษาผลของการให้ข้อมูล ป้อนกลับโดยใช้วิดีโอและการควบคุม ตนเองในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึง ประสงค์ในเด็กที่มีความบกพร่องทาง สติปัญญาในระดับปานกลาง	การให้ข้อมูล ป้อนกลับโดยใช้ วิดีโอและการ ควบคุมตนเอง	พฤติกรรมที่ ไม่พึง ประสงค์	นักเรียนที่มีปัญหา พฤติกรรมจำนวน 6 คน	ใช้การวิจัยแบบกลุ่ม ตัวอย่างเดี่ยวแบบ ข้ามบุคคล	ข้อมูลป้อนกลับโดยใช้วิดีโอและ การควบคุมตนเองมีผลในการ ลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
Patterson (2003)	ศึกษาผลของการใช้เงื่อนไขกลุ่มใน การเล่นเกมนพฤติกรรมที่ดี ในการลด พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนของนักเรียน ที่มีพัฒนาการล่าช้าที่อยู่ในระบบเรียน ร่วมและระบบการศึกษาพิเศษ	การใช้เงื่อนไข กลุ่มในการเล่น เกมนพฤติกรรมที่ ดี	พฤติกรรม รบกวน ชั้นเรียน	นักเรียนประ ถม ศึกษาจำนวน 12 คน	ใช้การวิจัยแบบกลุ่ม ตัวอย่างเดี่ยวแบบ ข้ามบุคคล	การเล่นเกมนพฤติกรรมที่ดี (Good Behavior Game) มีผล ในการลดพฤติกรรมที่ไม่ พึงประสงค์ในกลุ่มทดลอง ทั้งสองกลุ่ม
Conyers (2004)	ศึกษาเปรียบเทียบการปรับสินไหมกับ การใช้ตารางการเสริมแรงแบบODR เพื่อลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน	การปรับสินไหม กับการใช้ตาราง การเสริมแรง แบบODR	พฤติกรรม รบกวนชั้น เรียน	เด็กอนุบาล จำนวน 25 คน	รูปแบบการวิจัยเป็น แบบ ABAB และ alternating treatments design	การปรับสินไหมและการ เสริมแรงแบบ ODR สามารถลด พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้ โดยการเสริมแรงแบบ ODR สามารถลดพฤติกรรมที่พึง ประสงค์ได้มากกว่า

ตารางที่ 2.2 สรุปงานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (ต่อ)

ชื่อผู้วิจัย (ปีที่พิมพ์)	เรื่อง	ตัวแปรอิสระ	ตัวแปรตาม	กลุ่มตัวอย่าง	รูปแบบการวิจัย	ผลการวิจัย
Kodak และคณะ (2007)	ศึกษาการประเมินผลของชนิดของ ความสนใจที่มีต่อการแสดงพฤติกรรม ไม่พึงประสงค์	ชนิดของความ สนใจ	พฤติกรรมที่ ไม่พึง ประสงค์	ก ลุ่ม ตั ว อ ย่ า ง จำนวน 2 คน	ใช้การวิจัยแบบกลุ่ม ตัวอย่างเดี่ยวแบบ ข้ามบุคคล	ชนิดของความสนใจมีอิทธิพล ต่อ การ แสดง พฤติ กรรม นอกจากนี้ยังพบว่าการใช้คำพูด มีผลเป็นอย่างมากต่อการแสดง พฤติกรรม โดยเฉพาะคำพูดใน เชิงตำหนิหรือ การพูดโดยไม่ เชื่อมโยงกับพฤติกรรม
Arritola และคณะ (2009)	ศึกษาผลการใช้การทักษะทางสังคม ในชั้นเรียนเพื่อเพิ่มพฤติกรรม ตั้งใจเรียน	การทักษะทาง สังคมในชั้น เรียน	พฤติกรรม ตั้งใจเรียน	นักเรียนอนุบาลและ นักเรียนประถม ศึกษาเกรด 2	ใช้การวิจัยแบบกลุ่ม ตัวอย่างเดี่ยวแบบ ข้ามบุคคล	ทักษะทางสังคมมีส่วนสำคัญใน การเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียน
Holmgren และคณะ (2011)	ศึกษาผลการของแก้ปัญหาพฤติกรรม อันธพาลโดยใช้วิธีการแสดงบทบาท สมมติ	วิธีการแสดง บทบาทสมมติ	พฤติกรรม อันธพาล	กลุ่มตัวอย่างที่เป็น นักเรียนมัธยมศึกษา เกรด 6-7 จำนวน 190 คน และครู จำนวน 4	ใช้การวิจัยรูปแบบ One Group Pretest – Posttest Design	นักเรียนมีรู้สึกปลอดภัยมากขึ้น พฤติกรรมอันธพาลมีเพิ่มขึ้นใน โรงเรียนและตู้ล็อกเกอร์ แต่ พฤติกรรมอันธพาลลดลงใน ห้องเรียน นักเรียนรู้วิธีการใน ตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เกิด จากพฤติกรรมอันธพาล

ตอนที่ 3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ เป็นโปรแกรมการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมไม่รุนแรง เน้นการให้การเสริมแรง โดยการชี้แนะและการให้ข้อมูลป้อนกลับเชิงบวก ซึ่งมีนักการศึกษาและนักจิตวิทยาให้ข้อมูลรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ความหมายของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์

เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ เป็นเทคนิคที่ใช้ในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมไม่รุนแรงหรือที่มีแนวโน้มเสี่ยงต่อการเกิดปัญหาพฤติกรรม ซึ่งเป็นเทคนิคการช่วยเหลือในระดับที่ 2 ตามระบบ PBS มีนักการศึกษาและนักจิตวิทยา ได้อธิบายความหมายของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ไว้ต่อไปนี้

March และ Horner (2002) กล่าวว่าไว้ว่า เช็คอิน/เช็คเอาท์ หมายถึง เทคนิคการช่วยเหลือที่เน้นการให้ข้อมูลป้อนกลับ และการชี้แนะจากผู้ใหญ่ โดยใช้คะแนนในบัตรติดตามความก้าวหน้าเพื่อปรับปรุงพฤติกรรม

Hawken และ Horner (2003) กล่าวว่าไว้ว่า เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ หมายถึง เทคนิคการช่วยเหลือของระบบ PBS สำหรับให้นักเรียนปฏิบัติตามกฎข้อตกลงของโรงเรียน เน้นการให้การเสริมแรง การให้ข้อมูลป้อนกลับ การทำงานเป็นทีม ในการปรับปรุงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

Fairbanks และคณะ (2007) กล่าวว่าไว้ว่า เช็คอิน/เช็คเอาท์ หมายถึง เทคนิคที่ใช้การช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมหรือนักเรียนที่มีปัญหาด้านการเรียนผ่านการสอนการชี้แนะ การให้ข้อมูลป้อนกลับ และผ่านบัตรคะแนนติดตามความก้าวหน้า

Crone และคณะ (2010) กล่าวว่าไว้ว่า เช็คอิน/เช็คเอาท์ หมายถึง เทคนิคที่เกิดจากการรวมหลักการที่สำคัญของระบบ PBS ได้แก่ การกำหนดพฤติกรรมที่คาดหวังให้ชัดเจน สอนทักษะทางสังคม การให้ข้อมูลป้อนกลับและการเสริมแรงเชิงบวก

Simonsen และคณะ (2010) กล่าวว่าไว้ว่า เช็คอิน/เช็คเอาท์ หมายถึง เทคนิคที่ใช้ปรับพฤติกรรมนักเรียนในกลุ่มเสี่ยงหรือมีปัญหาพฤติกรรมไม่รุนแรงโดยเน้นการติดตามความก้าวหน้าของนักเรียนในแต่ละวัน มีการเพิ่มการกำกับดูแลและความสนใจจากครูและใช้การเสริมแรงและการปฏิสัมพันธ์เชิงบวกกับนักเรียน

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ หมายถึง เทคนิคในระบบ PBS ซึ่งให้การช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมไม่รุนแรงหรือมีแนวโน้มเสี่ยงต่อการเกิดปัญหาพฤติกรรม โดยเน้นการให้ข้อมูลป้อนกลับ การชี้แนะ การสอนทักษะทางสังคม การเสริมแรงและการมีปฏิสัมพันธ์เชิงบวกกับนักเรียน ผ่านบัตรติดตามความก้าวหน้า

3.2 ความสำคัญของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์

Hawken และคณะ (2007) กล่าวว่าไว้ว่า เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ เป็นเทคนิคที่ช่วยเหลือและสนับสนุนสำหรับนักเรียนที่ไม่ตอบสนองต่อการช่วยเหลือในระดับที่ 1 (การช่วยเหลือสำหรับนักเรียนทุกคน) ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่รุนแรง

Fairbanks และคณะ (2007) กล่าวว่าไว้ว่า เช็คอิน/เช็คเอาท์ เป็นเทคนิคที่ใช้สำหรับนักเรียนที่ไม่ตอบสนองต่อการช่วยเหลือในระดับที่ 1 โดยเน้นการพัฒนาทักษะเฉพาะสำหรับนักเรียนในกลุ่ม ที่ไม่สามารถทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน หรือนักเรียนที่มีปัญหาด้านการเรียน

Simonsen และคณะ (2010) อธิบายว่า เช็คอิน/เช็คเอาท์ เป็นเทคนิคที่ใช้ปรับพฤติกรรมนักเรียนในกลุ่มเสี่ยงที่ไม่ตอบสนองต่อการช่วยเหลือในระดับที่ 1 โดยเน้นการติดตามความก้าวหน้าของนักเรียนในแต่ละวัน มีการเพิ่มการกำกับดูแลและความสนใจจากครูและใช้การเสริมแรงและการปฏิสัมพันธ์เชิงบวกกับนักเรียน

Crone และคณะ (2010) กล่าวว่าไว้ว่า เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์เป็นการช่วยเหลือนักเรียนที่มีกลุ่มเสี่ยงที่จะเกิดปัญหาที่รุนแรงหรือนักเรียนที่มีปัญหาในการทำผิดกฎระเบียบของโรงเรียน ครู ซึ่งปัญหาพฤติกรรมส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้การสอนของครู เพื่อนร่วมชั้นเรียนและตัวนักเรียนนอกจากนี้พบว่า เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ เป็นเทคนิคที่เพิ่มปฏิสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างครูกับนักเรียนและระหว่างบ้านกับโรงเรียน เป็นเทคนิคที่ใช้ได้รวดเร็ว ภายใน 3 -5 วัน หลังจากได้กลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมสามารถใช้ในกลุ่มตัวอย่างขนาดเล็กจนถึงกลุ่มตัวอย่างประมาณ 30 คน และเป็นเทคนิคที่ครูไม่ต้องใช้เวลาามากหรือไม่หนักสำหรับครู

Vannest (2010) ได้กล่าวถึง ลักษณะของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ว่าเป็นเทคนิคที่มีการประสานงานและสื่อสารข้อมูลระหว่างบ้านกับโรงเรียน ผ่านสมุดติดตามความก้าวหน้า และเป็นเทคนิคที่สามารถนำไปใช้ในโรงเรียนโดยที่ไม่กระทบกับการเรียนการสอน มีความยืดหยุ่นและใช้เวลาน้อย สามารถปรับพฤติกรรมหลายๆพฤติกรรมในเวลาเดียวกันและสามารถใช้เป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล

จากข้อมูลสรุปได้ว่า ความสำคัญของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ คือเป็นเทคนิคที่ใช้สำหรับช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมไม่รุนแรง เป็นนักเรียนที่มีโอกาสเสี่ยงในการเกิดพฤติกรรมที่รุนแรง และเป็นนักเรียนที่ไม่สามารถตอบสนองต่อการช่วยเหลือในระดับที่ 1 เน้นการช่วยเหลือนักเรียนโดยการเพิ่มปฏิสัมพันธ์เชิงบวกกับนักเรียน และเน้นการประสานงานระหว่างบ้านกับโรงเรียน ผ่านสมุดติดตามความก้าวหน้า มีการเสริมแรง การกำกับดูแลจากผู้ใหญ่ เน้นการสอนทักษะเฉพาะสำหรับนักเรียน เป็นรายกลุ่มหรือรายบุคคล ใช้ได้ทั้งในกลุ่มตัวอย่างขนาด

เด็ก และกลุ่มใหญ่ประมาณ 30 คน เป็นเทคนิคที่มีความยืดหยุ่นสูง ใช้เวลาน้อย ไม่เป็นภาระของครู ไม่กระทบการเรียนการสอนในชั้นเรียน ซึ่งเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีกระบวนการปรับพฤติกรรม ดังรายละเอียดในตอนต่อไป

3.3 กระบวนการปรับพฤติกรรมของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า แนวคิดสำคัญในการสนับสนุนโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ คือการเรียนรู้แบบการวางเงื่อนไขผลกรรม ของ Skinner ซึ่งอธิบายว่าการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลเป็นผลเนื่องมาจากการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งมีตัวแปร 2 ตัวที่มีผลต่อพฤติกรรมของบุคคล คือ เงื่อนไขนำ และผลกรรม การปฏิสัมพันธ์ในสังคมที่ทำให้การเรียนรู้มีกระบวนการที่สำคัญ คือ การเสริมแรงที่ส่งผลให้พฤติกรรมเพิ่มขึ้น เรียกว่า การเสริมแรงเชิงบวก และเรียกสิ่งเสริมแรงว่า “ตัวเสริมแรงทางบวก กระบวนการเสริมแรงทางบวกมีตัวเสริมแรงหลายประเภท แต่โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ใช้การชี้แนะ การให้ข้อมูลป้อนกลับและการเสริมแรงด้วยสิ่งของ เป็นตัวเสริมแรงที่สำคัญ การชี้แนะเป็นการให้สิ่งเร้าเป็นตัวนำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเป้าหมายได้อย่างถูกต้อง และช่วยลดเวลาในการเรียนรู้ลง การให้ข้อมูลป้อนกลับเป็นการให้ข้อมูลว่าพฤติกรรมที่บุคคลกระทำ เมื่อบุคคลรู้ตัวว่าสิ่งที่ทำอยู่นั้นเกิดผลเป็นอย่างไรจะเกิดเป็นแรงเสริมในการดำเนินกิจกรรมต่อไป โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีกระบวนการที่แตกต่างกันในแต่ละงานวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

March และ Horner (2002) กล่าวว่าไว้ว่า โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ประกอบด้วย 3 กระบวนการ คือ 1) การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีการระบุเกณฑ์ที่ชัดเจน ได้แก่ พิจารณาคะแนนความประพฤติ ข้อมูลจากครูผู้สอน ผู้ปกครอง หรือข้อมูลจากเพื่อนร่วมชั้นเรียน 2) การประชุมร่วมกันระหว่างครูในทีมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ผู้ปกครองและนักเรียนเพื่อวางเป้าหมายของการปรับพฤติกรรม และ 3) ขั้นตอนเช็คอิน/เช็คเอาท์ ได้แก่ การเช็คอิน การประเมินผลพฤติกรรมเป้าหมายในแต่ละคาบเรียน การเช็คเอาท์ และนำข้อมูลที่ครูถ่ายเอกสารกลับไปให้ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบ และนำกลับมาให้ครูในตอนเช้าของวันถัดไป

Hawken และ Horner (2003) กล่าวว่าไว้ว่า โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ประกอบด้วย 2 กระบวนการ คือ 1) การระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง 2) การใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์แบ่งเป็น 5 ขั้นตอนคือ 2.1) การเช็คอินในตอนเช้า ครูที่ทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์ ให้คำชมหากผู้ปกครองลงชื่อรับทราบ และให้นักเรียนเตรียมความพร้อมก่อนเริ่มต้นเรียน เช่น การเตรียมอุปกรณ์การเรียน และชี้แนะเพื่อให้นักเรียนสามารถทำตามเป้าหมายที่วางไว้ 2.2) ให้ข้อมูลป้อนกลับระหว่างวัน โดยการให้คะแนน คือ 0, 1, และ 2 โดยคะแนน 0 สำหรับนักเรียนไม่สามารถ

แสดงพฤติกรรมได้ตามเป้าหมายคะแนน 1 สำหรับนักเรียนที่ต้องชี้แนะในการแสดงพฤติกรรมตามเป้าหมายและคะแนน 2 สำหรับนักเรียนที่แสดงพฤติกรรมตามเป้าหมายโดยไม่ต้องชี้แนะโดยครู

2.3) การเช็คเอาท์ ตอนเย็น ครูสรุปคะแนนการทำตามเป้าหมายและให้การเสริมแรงหากนักเรียนสามารถทำคะแนนได้มากกว่า 80% โดยนักเรียนสามารถเลือกที่จะนำคะแนนแลกเปลี่ยนเป็นสิ่งของที่ต้องการหรือเลือกที่จะเก็บสะสมคะแนนสำหรับการแลกรางวัลที่ใหญ่ขึ้น สำหรับนักเรียนที่ได้คะแนนการทำตามเป้าหมายน้อยกว่า 80% ครูจะให้ข้อมูลป้อนกลับเพื่อช่วยเพิ่มการทำตามเป้าหมาย

2.4) นำข้อมูลกลับบ้านเพื่อให้ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบ และ 2.5) นำข้อมูลกลับมาให้ครูในวันถัดไป

Hawken และคณะ (2007) กล่าวว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีกระบวนการที่สำคัญ 3 กระบวนการ คือ 1) กระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งใช้เวลา 1 เดือนในการเก็บข้อมูลปัญหาพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง 2) กระบวนการเช็คอิน/เช็คเอาท์ แบ่งเป็น 5 ขั้นตอนคือ 1.1) การเช็คอินในตอนเช้า เป็นขั้นตอนที่นักเรียนต้องนำสมุดติดตามความก้าวหน้ามาให้ครู มีการให้คะแนน คำชมและบัตรสะสมคะแนนหากผู้ปกครองลงชื่อรับทราบในสมุดติดตามความก้าวหน้า นอกจากนี้ครูให้ข้อมูลป้อนกลับและมีการชี้แนะเพื่อให้นักเรียนสามารถทำตามเป้าหมายที่วางไว้ 1.2) ให้ข้อมูลป้อนกลับหลังหมดคาบเรียน การให้ข้อมูลป้อนกลับมีทั้งให้ข้อมูลป้อนกลับด้วยคำพูดและด้วยคะแนน คือ 0, 1, และ 2 คะแนน 0 สำหรับนักเรียนไม่สามารถแสดงพฤติกรรมได้ตามเป้าหมาย คะแนน 1 สำหรับนักเรียนที่ต้องชี้แนะในการแสดงพฤติกรรมตามเป้าหมายและคะแนน 2 สำหรับนักเรียนที่แสดงพฤติกรรมตามเป้าหมายโดยไม่ต้องชี้แนะโดยครู 1.3) การเช็คเอาท์ตอนเย็น ครูสรุปคะแนนและให้การเสริมแรงหากนักเรียนสามารถทำได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ ครูใช้วิธีเลือกให้รางวัลโดยการสุ่มอย่างง่าย ซึ่งรางวัลมีความหลายชนิด เช่น สติกเกอร์ ขนม และโบว์น้อื่นๆ 1.4) นำข้อมูลกลับบ้านเพื่อให้ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบ และ 1.5) นำข้อมูลกลับมาให้ครูในวันถัดไป และ 3) กระบวนการประเมิน ครูที่ทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์ จะสรุปคะแนนผลการปรับพฤติกรรมทุกวัน และมีการประชุมเพื่อสรุปผลการปรับพฤติกรรมสองเดือนครั้งและพิจารณาผลการออกจากโปรแกรม ซึ่งนักเรียนที่สามารถออกจากโปรแกรมได้ต้องมีคะแนนการทำตามเป้าหมายมากกว่า 80% ของคะแนนทั้งหมด

Filter และคณะ (2007) กล่าวว่ากระบวนการของโปรแกรมเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ มี 3 กระบวนการ คือ 1) กิจวัตรประจำวันประกอบด้วย 5 ขั้นตอนคือ 1.1) นักเรียนเช็คอินตอนเช้าเพื่อกำหนดเป้าหมายและคะแนนประจำวัน ครูนำบัตรคะแนนติดตามความก้าวหน้าให้นักเรียนสำหรับการให้ข้อมูลป้อนกลับเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียน 1.2) นักเรียนนำบัตรคะแนนติดตาม

ความก้าวหน้าให้ครูช่วงเริ่มต้นคาบเรียน 1.3) ครูให้ข้อมูลป้อนกลับโดยการให้คะแนนเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนในบัตรคะแนนติดตามความก้าวหน้าหลังหมดคาบเรียน 1.4) นักเรียนนำบัตรคะแนนติดตามความก้าวหน้าเช็คเอาต์มาหาครูตอนเย็น ครูสรุปข้อมูลพฤติกรรมประจำวันและให้ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่นักเรียนทำได้ดีตลอดทั้งวัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและหาวิธีการแก้ไขปัญหาร่วมกันสำหรับพฤติกรรมที่ไม่ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย ครูรวบรวมคะแนนตลอดทั้งวันและสรุปผลคะแนนพร้อมให้การเสริมแรงหากนักเรียนทำตามเป้าหมาย 1.5) นักเรียนนำบัตรคะแนนติดตามความก้าวหน้ากลับบ้านเพื่อให้ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบและนำกลับมาให้ครูในวันต่อไป 2) กิจวัตรประจำสัปดาห์ แต่ละสัปดาห์ที่ทีมงาน ซึ่งประกอบด้วย ครูที่ทำหน้าที่เช็คคิน เช็คเอาต์ ครูผู้สอน ประชุมเพื่อสรุปข้อมูลของนักเรียนเป็นรายบุคคล 3) กิจวัตรประจำเดือน ในแต่ละเดือนที่ทีมงานประชุมเพื่อสรุปคะแนนที่นักเรียนทำได้ตลอดทั้งเดือน และรายงานผลให้ครูในโรงเรียน ผู้ปกครอง และนักเรียนทราบถึงผลของโปรแกรม

Simonsen และคณะ (2010) กล่าวว่าไว้ว่า โปรแกรมเช็คคิน/เช็คเอาต์ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ซึ่งปรับปรุงจากแนวคิดของ Crone และคณะ (2004) คือ 1) การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกตพฤติกรรมในชั้นเรียน จำนวนครั้งของการเข้าห้องปกครอง แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพฤติกรรม ทักษะทางสังคม ผลการเรียนของนักเรียนและใช้แบบสัมภาษณ์ครู 2) เลือกนักเรียนเข้าสู่โปรแกรมการฝึกและ 3) ขั้นตอนเช็คคิน/เช็คเอาต์ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ 3.1) นักเรียนเช็คคินตอนเช้ากับครู ครูจะให้คำชี้แนะเชิงบวกกับนักเรียน 3.2) นักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้าเพื่อรับข้อมูลป้อนกลับจากครู 3.3) นักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้าเช็คเอาต์กับครูหลังเลิกเรียน มีการเสริมแรงหากนักเรียนทำตามเป้าหมายที่วางไว้ จากนั้นครูจะถ่ายเอกสารข้อมูลสำหรับนำกลับไปให้ผู้ปกครองและ 3.4) นักเรียนนำข้อมูลกลับไปให้ผู้ปกครอง

Crone และคณะ (2010) กล่าวว่าไว้ว่า ส่วนประกอบของเทคนิคเช็คคิน/เช็คเอาต์ มี 3 ส่วนประกอบคือ

1. บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมการปรับพฤติกรรม ประกอบด้วยบุคลากรที่เกี่ยวข้องทั้งหมดในโรงเรียน
2. การเลือกนักเรียนเพื่อใช้โปรแกรมการปรับพฤติกรรม การเลือกนักเรียนเข้าสู่โปรแกรม มีวิธีการที่สำคัญ 3 วิธีคือ 1) ทีมงานคัดเลือกนักเรียนที่เป็นกลุ่มเสี่ยงในการเกิดปัญหาพฤติกรรม โดยอาจพิจารณาจากจำนวนครั้งของการเข้าห้องปกครอง (ODR) โดยเกณฑ์ประมาณ 2- 5 ครั้งต่อปีการศึกษา พิจารณาจากจำนวนการขาดเรียน ข้อมูลจากครูหรือผู้ปกครอง หรือใช้เครื่องมือในการคัดกรองนักเรียนทั้งโรงเรียน 2) ทีมงานจะส่งข้อมูลไปยังผู้ปกครอง เพื่อขอ

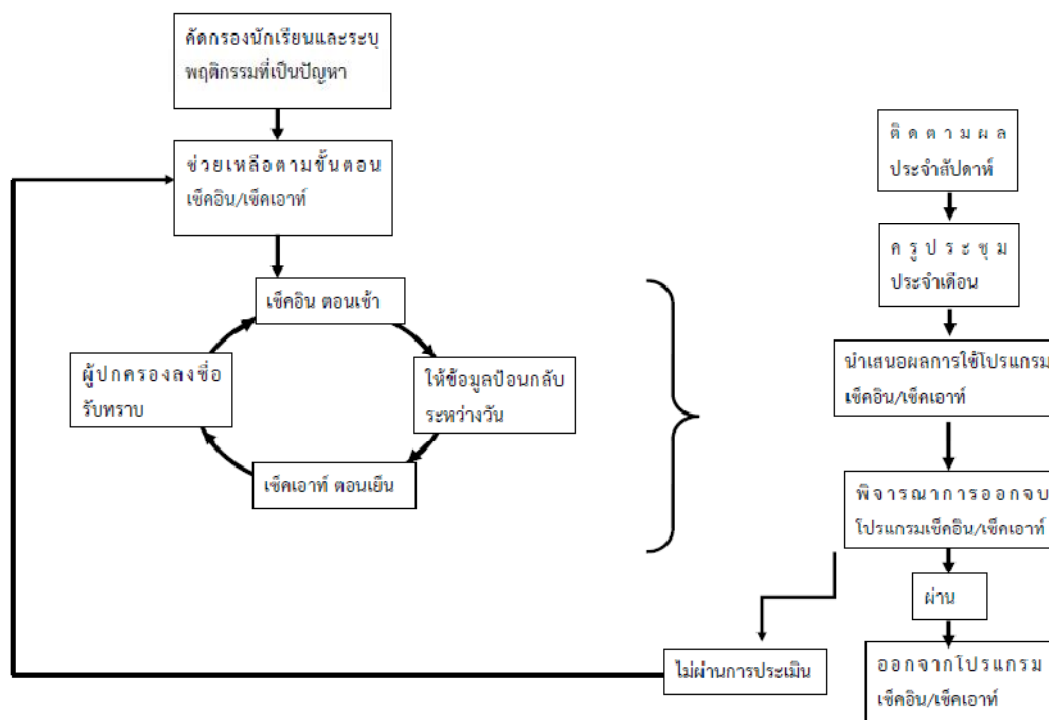
อนุญาตให้นักเรียนเข้าสู่โปรแกรมการปรับพฤติกรรม 3) สร้างแผนการปรับพฤติกรรม ในการเลือกนักเรียนเพื่อเข้าสู่โปรแกรมการปรับพฤติกรรมนั้น Crone และคณะ (2010) ได้เปรียบเทียบพฤติกรรมที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมของนักเรียนในการใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ไว้ดังนี้

ตาราง 2.3 เปรียบเทียบพฤติกรรมที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมในการใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์

พฤติกรรมที่เหมาะสมในการใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์	พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์
<ol style="list-style-type: none"> 1. พฤติกรรมที่เป็นปัญหาในหลายๆสถานการณ์ 2. พฤติกรรมที่รุนแรงในระดับปานกลาง เช่น พุดมาก ไม่ทำงาน หรือลุกจากที่ 3. พฤติกรรมที่เกิดขึ้นไม่ได้มาจากการต้องการหลีกเลี่ยงจากงานที่ยาก 4. พฤติกรรมที่เกิดขึ้นเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ใหญ่ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. พฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกิดขึ้นในสถานการณ์เพียงสถานการณ์เดียว 2. พฤติกรรมที่เป็นปัญหามีความรุนแรง เช่น การต่อต้าน ไม่ทำตามคำสั่ง ก้าวร้าว หรือทำร้ายร่างกาย 3. พฤติกรรมที่เกิดเมื่อนักเรียนต้องการหลีกเลี่ยงงานที่ยากหรือวิชาที่ไม่ชอบ 4. พฤติกรรมที่เกิดขึ้นเพื่อเลี่ยงจากงานยาก เพื่อนหรือครู

3. กระบวนการในการปรับพฤติกรรมเป็นวงจรที่สำคัญ 2 วงจร คือ 1) วงจรที่เกี่ยวข้องกันในแต่ละวัน 2) วงจรที่เกี่ยวข้องกันในทุกๆ 2 สัปดาห์ โดยในแต่ละวันนักเรียนจะมีกิจกรรมคือ 1) เช็คอินตอนเช้า 2) นักเรียนนำบัตรสมุดติดตามความก้าวหน้าให้ครูผู้สอนในช่วงเริ่มต้นคาบเรียน เพื่อครูให้ข้อมูลป้อนกลับ 3) นักเรียนรับข้อมูลป้อนกลับด้วยคะแนนหลังจากเลิกเรียนผ่านบัตรคะแนนติดตามความก้าวหน้า 4) เช็คเอาท์ตอนเย็น มีการให้แรงเสริมแรงหากนักเรียนทำได้ตามเป้าหมาย จากนั้นครูถ่ายเอกสารบัตรคะแนนติดตามความก้าวหน้าเพื่อให้นักเรียนนำกลับไปให้ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบ 5) นักเรียนนำข้อมูลให้ผู้ปกครองรับทราบและนักเรียนนำกลับมาให้ครูในวันต่อไป นอกจากนี้ทุกๆ 2 สัปดาห์ ทีมงานจะมีการประชุมเพื่อนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับคะแนนความก้าวหน้าของนักเรียนและมีการประชุมเพื่อปรับปรุงโปรแกรมให้เหมาะสมกับนักเรียน ซึ่งมีรายละเอียดดังแสดงในภาพที่ 2.2

ภาพที่ 2.3 กระบวนการปรับพฤติกรรมโดยใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า แต่ละงานวิจัยมีการใช้กระบวนการในการปรับพฤติกรรมที่แตกต่างกัน แต่ในวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยได้แบ่งกระบวนการวิจัยออกเป็น 3 กระบวนการ คือ 1) การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างและการระบุพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 2) กระบวนการเช็คอิน/เช็คเอาท์ซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ 2.1) การเช็คอินเป็นขั้นตอนให้ข้อมูลป้อนกลับ ให้การชี้แนะและให้การเสริมแรงหากผู้ปกครองลงชื่อในสมุดติดตามความก้าวหน้า 2.2) การให้ข้อมูลป้อนกลับระหว่างวันจากครูผู้สอนหลังหมดคาบเรียน ด้วยคะแนน 0, 1, และ 2 2.3) การเช็คเอาท์ เป็นขั้นตอนรวบรวมคะแนนการทำตามเป้าหมาย (ข้อมูลป้อนกลับ) มีการให้การเสริมแรงหากนักเรียนทำคะแนนเป้าหมายมากกว่า 80% 2.4) นักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้าให้ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบและนำสมุดติดตามความก้าวหน้ากลับมาให้ครูในตอนเช้าของวันถัดมา และ 3) การติดตามและประเมินผลพฤติกรรมของนักเรียน ในทุกๆ สัปดาห์ครูทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์จะติดตามผลพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนจากครูผู้สอน มีการปรับเปลี่ยนโปรแกรมเพื่อความเหมาะสมกับนักเรียนเป็นรายบุคคลและมีการประเมินผลของพฤติกรรมในทุกๆ เดือน และการพิจารณาลิ้นสุดโปรแกรมเมื่อนักเรียนมีคะแนนการทำตามเป้าหมายเกินร้อยละ 80 ของคะแนนทั้งหมด

3.4 เครื่องมือเพื่อศึกษาผลกระทบที่มีต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ (Socail Validity) และการปฏิบัติตามขั้นตอนโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ (Fidelity)

Socail Validity หมายถึง การศึกษาผลกระทบหรือการเปลี่ยนแปลงที่มีต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องหลังใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ส่วน Fidelity หมายถึง การตรวจสอบการปฏิบัติตามขั้นตอนของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ซึ่งในงานวิจัยมีการใช้เครื่องมือที่แตกต่างกันและผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่แตกต่างกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

March และ Horner (2002) ใช้แบบสอบถาม Questionnaire 10-Likert rating scale เป็นเครื่องมือให้ครูประเมิน 10 ระดับ โดยมีคำถาม 3 ข้อ คือ ความยาก - ง่าย ในการใช้โปรแกรมประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และการได้รับการช่วยเหลือในการใช้โปรแกรม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ครูส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่าเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และเป็นเทคนิคที่นำไปใช้ได้ง่าย และพบว่าได้รับการช่วยเหลืออย่างเพียงพอในการใช้โปรแกรม ในส่วนการบันทึกข้อมูลการปฏิบัติตามขั้นตอนเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีทั้งหมด 3 ขั้นตอน คือ 1) การเช็คอินตอนเช้า 2) การเช็คเอาท์และการตรวจสอบคะแนนการทำตามเป้าหมาย และ 3) การลงชื่อรับทราบจากผู้ปกครอง จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ส่วนใหญ่ไม่สามารถปฏิบัติตามขั้นตอนที่วางแผนไว้ โดยเฉพาะขั้นตอนการให้ข้อมูลป้อนกลับจากครูที่ยังไม่สามารถให้ข้อมูลป้อนกลับที่มีประสิทธิภาพ

Hawken และ Horner (2003) ใช้แบบสอบถาม The five items BEP Acceptability Questionnaire 6 - Likert rating scale เป็นเครื่องมือที่ให้ครูประเมิน 6 ระดับ โดยคำถาม ได้แก่ 1) ประสิทธิภาพของเทคนิคในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 2) ประสิทธิภาพในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียน 3) ความเหมาะสมและคุ้มค่ากับเวลา 4) ความเหมาะสมในการแนะนำให้ผู้อื่นใช้โปรแกรมและ 5) ความง่ายในการนำโปรแกรมไปใช้ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ครูส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่า เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์แต่ในกลุ่มตัวอย่างบางคนอาจจะมีประสิทธิภาพน้อยเนื่องจากมีข้อจำกัดเรื่องเวลา นอกจากนี้พบว่า เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์มีความเหมาะสมและคุ้มค่าในการนำไปใช้ ข้อมูลจากผู้ปกครองพบว่า เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ง่ายในการนำไปใช้แต่ผู้ปกครองของนักเรียนบางคนไม่แน่ใจว่าเทคนิคมีประสิทธิภาพในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและส่วนใหญ่ให้ข้อมูลว่าควรแนะนำให้คนอื่นนำไปใช้ การบันทึกข้อมูลการปฏิบัติตามขั้นตอนเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีทั้งหมด 5 ขั้นตอน คือ 1) การเช็คอินตอนเช้า 2) การให้ข้อมูลป้อนกลับระหว่างวัน 3) การเช็คเอาท์ในตอนเย็น

4) การลงชื่อรับทราบจากผู้ปกครอง 5) การบันทึกข้อมูลคะแนนการทำตามเป้าหมายเพื่อเป็นข้อมูลในการตัดสินใจการออกจากโปรแกรม จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนการทำตามขั้นตอนเช็คอิน/เช็คเอาท์อยู่ในระดับสูง แต่พบว่าคะแนนการลงชื่อจากผู้ปกครองอยู่ในระดับต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับขั้นตอนอื่น และผู้ปกครองมีการลงโทษเมื่อนักเรียนไม่สามารถทำตามเป้าหมาย

Hawken และคณะ (2007) การวิจัยในครั้งนี้ใช้ The five-item BEP Acceptability Questionnaire 6-Likert rating scale เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Hawken และ Horner (2003) ในการเก็บข้อมูล ครู ผู้ปกครองและนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ครูข้อมูลว่าเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์มีประสิทธิภาพสูงในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ สามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความคุ้มค่าและเหมาะสมกับเวลา และเป็นเทคนิคที่นำไปใช้ได้ง่าย ควรแนะนำให้ใช้โปรแกรมต่อไป ผู้ปกครองและนักเรียน ข้อมูลว่าเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้ดีแต่ผู้ปกครองยังไม่แน่ใจในประสิทธิภาพของเทคนิคในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สำหรับการปฏิบัติตามขั้นตอนของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์พบว่า ในการวิจัยเรื่องนี้ มีการอบรมทีมงานที่เกี่ยวข้องและมีการฝึกปฏิบัติตามขั้นตอนอย่างละเอียดทุกขั้นตอน โดยเฉพาะขั้นตอนการใช้สมุดติดตามความก้าวหน้า การบันทึกข้อมูลการปฏิบัติตามขั้นตอนเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีทั้งหมด 5 ขั้นตอน คือ 1) การเช็คอินตอนเช้า 2) การให้ข้อมูลป้อนกลับระหว่างวัน 3) การเช็คเอาท์ในตอนเย็น 4) การลงชื่อรับทราบจากผู้ปกครอง 5) การบันทึกขั้นตอนการเช็คอิน/เช็คเอาท์ จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ทุกขั้นตอนของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์มีคะแนนอยู่ในระดับสูงยกเว้นการลงชื่อรับทราบจากผู้ปกครอง

Simonsen และคณะ (2010) กล่าวไว้ว่า ในการเก็บข้อมูลใช้แบบสอบถาม The Intervention Rating Profile-15 (IRP-15) ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ให้ครูประเมิน 6 ระดับ ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลจากครู ซึ่งคำถามที่ใช้ในแบบสอบถามมีทั้งหมด 4 ข้อ ได้แก่ 1) ประสิทธิภาพของเทคนิคในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 2) ประสิทธิภาพในการเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ 3) ความยากง่ายในการใช้โปรแกรม 4) การแนะนำให้นำโปรแกรมไปใช้ต่อ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ครูให้ข้อมูลว่า เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์พบประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในระดับพอใช้และมีความคิดเห็นว่าการใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์มีความง่ายในการนำไปใช้ในระดับปานกลางแต่ไม่แน่ใจในการแนะนำให้คนอื่นใช้ การบันทึกข้อมูลการปฏิบัติตามขั้นตอนเช็คอิน/เช็คเอาท์ พบว่า ยังขาดขั้นตอนการฝึกใช้โปรแกรมการฝึกการให้ข้อมูลป้อนกลับ และยังขาดการอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์

Mong และคณะ (2011) กล่าวไว้ว่า เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงจากครูที่ทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์ ผู้สอนและกลุ่มตัวอย่าง จะใช้เครื่องมือที่แตกต่างกัน การเก็บข้อมูลเปลี่ยนจากครูผู้สอนในชั้นเรียนการเก็บข้อมูลครูผู้ทำหน้าที่เช็คอินเช็คเอาท์และครูที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมจะใช้เครื่องมือที่ชื่อว่า “The Behavior Intervention Rating Scale (BIRS)” ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ให้ครูประเมิน 6 ระดับโดยประเมินความเหมาะสมประสิทธิภาพและเวลา ที่ใช้ในโปรแกรม สำหรับการประเมินกลุ่มตัวอย่างใช้เครื่องมือคือแบบสอบถาม The five-item BEP Acceptability Questionnaire 6-Likert rating scale เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Hawken และ Horner (2003) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ครูที่ทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์และครูผู้สอน ให้ข้อมูลว่าเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์มีประสิทธิภาพและมีความเหมาะสมในการลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาแต่ต้องคำนึงถึงเวลาที่ใช้ในการปรับพฤติกรรม และข้อมูลนักเรียนกลุ่มตัวอย่างพบว่า นักเรียนให้ข้อมูลว่า เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ มีความคุ้มค่าและเหมาะสมกับเวลา และควรแนะนำนักเรียนคนอื่น แต่ไม่มีส่วนในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่าที่ควร

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่าการศึกษาผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ส่วนใหญ่ใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล ซึ่งคำถามที่ใช้ในแบบสอบถาม มีประมาณ 4 - 5 ข้อ ได้แก่ 1) ประสิทธิภาพของเทคนิคในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 2) ประสิทธิภาพในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียน 3) ความเหมาะสมและคุ้มค่ากับเวลา 4) ความเหมาะสมในการแนะนำให้ผู้อื่นใช้โปรแกรมและ 5) ความง่ายในการนำโปรแกรมไปใช้ แบบสอบถามที่ใช้ส่วนใหญ่คือ The five-item BEP Acceptability Questionnaire 6-Likert rating scale ของ Hawken และ Horner (2003) การสอบถามข้อมูลมีทั้งข้อมูลจากครู นักเรียน และผู้ปกครอง ข้อมูลส่วนใหญ่พบว่า มีความพอใจในประสิทธิภาพของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ โดยให้ข้อมูลว่าโปรแกรมมีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และนำไปใช้ได้ง่าย แต่ไม่มั่นใจในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สำหรับในงานวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยศึกษาข้อคำถามจากแบบสอบถามของ Hawken และ Horner (2003) เช่นเดียวกันแต่ใช้เป็นข้อคำถามในการสัมภาษณ์ครู ผู้ปกครองและนักเรียน เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงคุณภาพ ในส่วนของการบันทึกขั้นตอนการปฏิบัติตามโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ผู้วิจัยใช้แบบบันทึกการปฏิบัติขั้นตอนของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น รายละเอียดของเครื่องมือเพื่อศึกษาผลกระทบหรือการเปลี่ยนแปลงที่มีต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ แสดงในตารางที่ 2.4

ตารางที่ 2.4 เครื่องมือเพื่อศึกษาผลกระทบหรือการเปลี่ยนแปลงที่มีต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

งานวิจัย ปี พ.ศ.	ชื่องานวิจัย	Social validity	
		ลักษณะเครื่องมือ	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
March และ Horner (2002)	การศึกษาประสิทธิภาพของ สาเหตุการเกิดพฤติกรรมใน รูปแบบต่างๆ ที่ตอบสนองต่อ เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์	แบบ ส อ บ ถ า ม Questionnaire 10 - Likert rating scale	เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ เป็นเทคนิค ที่มีประสิทธิภาพสูง นำไปใช้ได้ง่าย
Hawken และ Horner (2003)	การศึกษาผลของเทคนิค เช็คอิน/เช็คเอาท์ ที่มีต่อการ ลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ในห้องเรียนและปรับปรุงด้าน ผลการเรียน	แบบสอบถาม The five-item BEP Acceptability Questionnaire 6- Likert rating scale	เทคนิคดังกล่าวมีประสิทธิภาพดี และเป็นเทคนิคที่มีประโยชน์ข้อมูล จากผู้ปกครองพบว่าเป็นเทคนิคที่ใช้ ง่ายและเหมาะในการแนะนำให้คน อื่นนำไปใช้
Hawken และคณะ (2007)	การศึกษาผลของการใช้ เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ใน การลดจำนวนครั้งของการ เข้าห้องฝ่ายปกครอง	แบบสอบถาม The five-item BEP Acceptability Questionnaire 6- Likert rating scale	เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ เป็นเทคนิค ที่ง่ายในการนำไปใช้และเหมาะกับ นักเรียนและมีประสิทธิภาพในการ นำไปใช้
Simonsen, และคณะ (2010)	การวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผล ของการใช้เทคนิคเช็คอิน/ เช็คเอาท์กับการสอนแบบ ปกติ ในการลดปัญหา พฤติกรรมไม่ตั้งใจทำงานและ พฤติกรรมการรบกวนชั้นเรียน	แบบสอบถาม The Intervention Rating Profile-15 (IRP-15) 6-Likert rating scale	เท ค น อ ก เช็ ค อ อ น / เช็ ค อ อ ท มี ประสิทธิภาพและมีความเหมาะสม ในการลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาแต่ ต้องคำนึงถึงเวลาที่ใช้ในการปรับ พฤติกรรม และข้อมูลนักเรียนกลุ่ม ตัวอย่างพบว่า นักเรียนให้ข้อมูลว่า เท ค น อ ก เช็ ค อ อ น / เช็ ค อ อ ท มี ประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ ไม่พึงประสงค์ มีความคุ้มค่าและ เหมาะสมกับเวลา และควรแนะนำ นักเรียนคนอื่น แต่ไม่มีส่วนในการ เพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เท่าที่ควร

3.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ เป็นโปรแกรมที่ใช้ในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ สำหรับพฤติกรรมที่ไม่รุนแรง เน้นการให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ และการเสริมแรงเชิงบวก มีการประสานงานระหว่างบ้านกับโรงเรียน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการปรับพฤติกรรม ซึ่งมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

March และ Horner (2002) ศึกษาสาเหตุการเกิดพฤติกรรมในรูปแบบต่างๆ ที่ตอบสนองต่อเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 24 คน เกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง คือ พิจารณาจากคะแนนความประพฤติ ข้อมูลจากครูและผู้ปกครอง งานวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยวแบบข้ามบุคคล (multiple baseline across student design) เก็บข้อมูลโดยใช้ แบบฟอร์มการบันทึกความถี่ของพฤติกรรม แบบสัมภาษณ์ครู (FACTS) แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 คือกลุ่มตัวอย่างที่เกิดปัญหาพฤติกรรมเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ใหญ่ กลุ่มที่ 2 คือกลุ่มตัวอย่างที่เกิดปัญหาพฤติกรรมเพื่อเรียกร้องความสนใจจากเพื่อน และกลุ่มที่ 3 คือกลุ่มตัวอย่างที่เกิดปัญหาพฤติกรรมเพื่อหลีกเลี่ยงจากงานที่ทำ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมที่เกิดเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ใหญ่จำนวน 4 ใน 5 กลุ่มที่ปัญหาพฤติกรรมเกิดจากความต้องการเรียกร้องความสนใจจากเพื่อน 5 ใน 8 และปัญหาพฤติกรรมที่เกิดมาความต้องการหลีกเลี่ยงจากงานที่ 3 ใน 11 คน มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง

Hawken และ Horner (2003) ศึกษาประสิทธิภาพของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในห้องเรียน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเกรด 6 จำนวน 4 คน เกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างคือ มีจำนวนครั้งการเข้าห้องฝ่ายปกครองอย่างน้อย 5 ครั้งต่อปีการศึกษา ไม่เป็นนักเรียนที่อยู่ในการช่วยเหลือระดับที่ 3 และพิจารณาจากข้อมูลครูผู้สอน พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ พูดมาก ขวางปาสิ่งของ เคาะศีรษะเพื่อน พูดกับเพื่อนในขณะที่เพื่อนกำลังทำงาน พูดเถียงครู ไม่ฟังคำสั่งของครู แย่งของเพื่อน และไม่ทำงานที่ครูสั่ง งานวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยวแบบข้ามบุคคล เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ครู (FACTS) สังเกตพฤติกรรมในห้องเรียน บันทึกข้อมูลแบบช่วงเวลา (parting-interval recording) และแบบสอบถามเกี่ยวกับผลกระทบหรือการเปลี่ยนแปลงหลังใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ (Social Validity) ผลการวิจัยพบว่า หลังการใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงและสามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

Fairbanks และคณะ (2007) ศึกษาผลของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ในการปรับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ได้แก่ พุดคุย ลูกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต ไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง และมีปัญหาด้านการเรียน ของนักเรียนประถมศึกษาระดับ 2 จำนวน 10 คน กลุ่มตัวอย่าง 2 คน มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ข้อมูลจากครูผู้สอนและจำนวนครั้งของการเข้าห้องฝ่ายปกครอง การวิจัยแบบกึ่งทดลอง Descriptive quasi-experiment design เก็บข้อมูลโดยใช้ การสังเกตพฤติกรรมในห้องเรียน บันทึกข้อมูลแบบช่วงเวลา ช่วงละ 40 นาที ต่อครั้ง สัปดาห์ละประมาณ 2-4 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่า เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนจำนวน 4 ใน 10 คน

Fillter และคณะ (2007) ศึกษาผลของการใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ในการลดจำนวนครั้งของการเข้าห้องฝ่ายปกครอง ในโรงเรียนที่มีการใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์มาแล้วอย่างน้อย 1 ปี กลุ่มตัวอย่าง 19 คน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยพิจารณาจากเกณฑ์ 3 ข้อคือ ไม่เคยใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์เป็นเวลาอย่างน้อย 6 สัปดาห์ หรือเคยใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์มาแล้วอย่างน้อย 6 สัปดาห์ หรือพิจารณาจากจำนวนครั้งของการเข้าห้องฝ่ายปกครอง การวิจัยแบบกึ่งทดลอง Descriptive quasi-experiment design วิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบจำนวนครั้งของการเข้าห้องฝ่ายปกครอง ก่อนและหลังการใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ผลการวิจัยพบว่า หลังการใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ นักเรียนจำนวน 13 ใน 19 คน มีจำนวนครั้งของการเข้าห้องฝ่ายปกครองลดลง

Todd และคณะ (2008) ใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ในการปรับพฤติกรรมไม่ทำตามกฎระเบียบของนักเรียนประถมศึกษาระดับ 3 จำนวน 4 คน ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงที่จะเกิดปัญหาพฤติกรรมที่รุนแรง สาเหตุการแสดงพฤติกรรมเพื่อต้องการเรียกร้องความสนใจจากผู้ใหญ่ เกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างคือ จำนวนครั้งของการเข้าห้องฝ่ายปกครอง ข้อมูลจากครูและผู้บริหาร กลุ่มตัวอย่างบางคนมีแผนการจัดการเรียนรู้เป็นรายบุคคล (IEP) และได้รับการช่วยเหลือด้านการศึกษาพิเศษ ในวิชาการอ่านและคณิตศาสตร์ รูปแบบการวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยวแบบข้ามบุคคล เก็บข้อมูลโดยใช้ แบบสัมภาษณ์ครู (FACTS) สังเกตพฤติกรรมในห้องเรียน บันทึกข้อมูลแบบช่วงเวลา ช่วงละ 20 นาทีต่อครั้ง สัปดาห์ละประมาณ 3-4 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่า เทคนิคดังกล่าวสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนและสามารถลดจำนวนครั้งของการเข้าห้องปกครองได้

Hawken และคณะ (2007) ศึกษาผลของการใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ในการลดจำนวนครั้งของการเข้าห้องฝ่ายปกครอง กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนประถมศึกษาของโรงเรียนเอกชน

จำนวน 12 คน เกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างคือ มีคะแนนการเข้าห้องฝายปกครองจำนวน 2 ครั้งตั้งแต่เริ่มปีการศึกษา มีปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในสถานที่ที่แตกต่างกันอย่างน้อย 2 สถานที่ ซึ่งอยู่ภายในโรงเรียน เข้าเรียนในโรงเรียนไม่น้อยกว่า 2 เดือนก่อนทำการวิจัย รูปแบบการวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยวแบบข้ามบุคคล ผลการวิจัยพบว่า หลังการใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ นักเรียน 9 ใน 12 คน มีจำนวนครั้งของการเข้าห้องฝายปกครองลดลง

Campbell และ Anderson (2008) ใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ในการปรับพฤติกรรมนักเรียนประถมศึกษา อายุ 10 ขวบ จำนวน 2 คน พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์คือ การปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียนและพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน เช่น การใช้คำพูดไม่เหมาะสม ลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต สาเหตุของพฤติกรรมเกิดเพื่อต้องการเรียกร้องความสนใจจากผู้ใหญ่ รูปแบบการวิจัยแบบ ABAB reversal design เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ครู และสังเกตพฤติกรรมในห้องเรียน บันทึกข้อมูลแบบช่วงเวลา ช่วงละ 20 นาทีต่อครั้ง สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง เก็บข้อมูลวิชาการอ่านและคณิตศาสตร์ ใช้แต่มีสะสมสำหรับแลกรางวัลตามที่นักเรียนเลือกเป็นตัวเสริมแรง ผลการวิจัยพบว่าหลังการใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ พฤติกรรมการพูดไม่เหมาะสม การลุกจากที่นั่ง จำนวนครั้งของการเข้าห้องฝายปกครองลดลง

Simonsen และคณะ (2010) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์กับการสอนแบบปกติ ในการลดปัญหาพฤติกรรมไม่ทำงานและพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนและศึกษาผลของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ที่มีต่อนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมเพื่อหลีกเลี่ยงงานที่ทำงาน รูปแบบการวิจัยการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Group Design) แบ่งเป็นกลุ่มทดลองเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ และกลุ่มควบคุมใช้รูปแบบการเรียนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อายุประมาณ 10-14 ปี จำนวน 42 คน กลุ่มทดลอง 27 คน และกลุ่มควบคุม 15 คน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้ นักเรียนเข้าห้องปกครองอย่างน้อย 2 ครั้งในเดือนที่ผ่านมา และพิจารณาข้อมูลจากครู เก็บข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ครู (FACTS) สังเกตพฤติกรรมในห้องเรียน บันทึกข้อมูลแบบช่วงเวลา แบบ A-B-C ฟอรัมในการระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหา วิเคราะห์ข้อมูลใช้ X^2 analysis Function, ANOVA และ t-test ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนและพฤติกรรมไม่ทำงานลดลง โดยกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุม

Mong และคณะ (2011) ศึกษาผลของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ในการลดปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนประถมศึกษาจำนวน 4 คน เกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนมีจำนวน

ครั้งของการเข้าห้องพักครองจำนวน 5 ครั้งตลอดเดือนที่ผ่านมา มีความถี่ในการเกิดพฤติกรรมสูง และพิจารณาจากข้อมูลแบบสัมภาษณ์ครู (The Function Analysis Information Record for Teacher: FAIR-T) ซึ่งเป็นแบบสัมภาษณ์ครูที่สร้างขึ้นมาเพื่อจุดประสงค์ในการระบุสาเหตุของพฤติกรรมและเพื่อหาพฤติกรรมที่พึงประสงค์มาแทนที่ สังเกตพฤติกรรมในห้องเรียน บันทึกข้อมูลแบบช่วงเวลา ครั้งละ 20 นาที สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ประเมินประสิทธิภาพของโปรแกรม โดยใช้จำนวนครั้งของการเข้าห้องพักครองและใช้คะแนนจากบัตรคะแนนติดตามความก้าวหน้า ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และเพิ่มผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ เป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (Campbell and Anderson, 2008; Fairbanks et al., 2007; Hawken and Horner, 2003; Todd et al., 2008) ประเทศสหรัฐอเมริกาใช้คะแนน Office Discipline Referrals: ODR ซึ่งมีลักษณะคล้ายการเข้าห้องพักครองของนักเรียนในประเทศไทย โดยงานวิจัยส่วนหนึ่งใช้จำนวนครั้งหรือคะแนน ODR เป็นตัววัดประสิทธิภาพของเทคนิค/เช็คอิน เช็คเอาท์ และผลการวิจัยยืนยันว่าเทคนิคดังกล่าวมีประสิทธิภาพในการลดจำนวนครั้งหรือลดคะแนนการเข้าห้องพักครอง (Fillter et al., 2007; Hawken et al., 2007) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักเรียนประถมศึกษา ส่วนใหญ่นักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างมีทั้งกลุ่มนักเรียนทั่วไปและนักเรียนที่มีต้องการพิเศษ เกณฑ์การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้ จำนวนครั้งของการเข้าห้องพักครองและข้อมูลจากครูเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา รูปแบบงานวิจัยส่วนหนึ่งเป็นการทดลองกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) ซึ่งมีทั้งแบบสลับกลับ (ABAB reversal design) การวิจัยแบบข้ามบุคคล (multiple baseline design) และงานวิจัยอีกส่วนหนึ่งใช้การวิจัยเชิงทดลองในการเปรียบเทียบประสิทธิภาพของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์กับเทคนิคอื่นๆ (Simonsen et al., 2010) หรือเพื่อต้องการเปรียบเทียบประสิทธิภาพของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ที่มีในกลุ่มตัวอย่างที่มีสาเหตุในการแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกัน (Fairbanks et al., 2007; Hawken and Horner, 2003; March and Horner, 2002) เครื่องมือเก็บข้อมูลในการวิจัยส่วนใหญ่ใช้แบบสัมภาษณ์ครู (FACTS) แบบบันทึกพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์โดยครู (Campbell and Anderson, 2008; Hawken and Horner, 2003; March and Horner, 2002; Simonsen et al., 2010; Todd et al., 2008) ส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ส่วนใหญ่ใช้สมุดติดตามความก้าวหน้า นอกจากนี้มีการศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นหลังใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ (Social validity) ซึ่งเครื่องมือที่ใช้คือ

แบบสอบถาม ใช้สอบถามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ การใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนใหญ่พบว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ นำไปใช้ได้ง่าย สะดวก เสียเวลาน้อย มีประโยชน์ มีความเหมาะสมในการนำไปใช้ในโรงเรียนและอยากแนะนำให้คนที่เกี่ยวข้องนำโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ไปใช้ในการปรับปรุงพฤติกรรมจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถสรุปรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเช็คอิน เช็คเอาท์ ดังรายละเอียดในตารางที่ 2.5

ตารางที่ 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

ผู้วิจัย ปีพ.ศ.	ชื่องานวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เกณฑ์การคัดเลือก กลุ่มตัวอย่าง	รูปแบบการ วิจัย	เครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัย	ผลการวิจัย
March และ Homer (2002)	การศึกษาประสิทธิภาพ ของสาเหตุการเกิด พฤติกรรมในรูปแบบต่างๆ ที่ตอบสนองต่อเทคนิค เช็คอิน/เช็คเอาท์	นักเรียนชั้น มัธยมศึกษา ตอนต้นจำนวน 24 คน	คะแนนความประพฤติ พิจารณาโดยครูและ ข้อมูลจากผู้ปกครอง	การวิจัยแบบกึ่ง ทดลอง	แบบบันทึกระเบียบ วินัยแบบสัมภาระณ์ ครูและแบบฟอร์ม เช็คอิน/เช็คเอาท์	กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมที่ที่ไม่ พึงประสงค์ลดลง โดย ประสิทธิภาพของกลุ่มตัวอย่างที่ เกิดพฤติกรรมเพื่อเรียกร้องความ สนใจสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่ พึงประสงค์มากที่สุด
Hawken และ Homer (2003)	การศึกษาผลของเทคนิค เช็คอิน/เช็คเอาท์ ที่มีต่อ การลดพฤติกรรมที่ไม่พึง ประสงค์ในห้องเรียนและ ปรับปรุงด้านผลการเรียน	นักเรียน มัธยมศึกษา ตอนต้นจำนวน 4 คน	การเข้าห้องฝ่าย ปกครองจำนวน 5 ครั้ง/ปีการศึกษา ไม่ อยู่ในการช่วยเหลือ ระดับ 3 และพิจารณา โดยครู	การวิจัยแบบกึ่ง ทดลอง	แบบบันทึก พฤติกรรม แบบ ประเมินพฤติกรรม แบบสัมภาระณ์ครู และบัตรติดตาม ความก้าวหน้า	เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ สามารถ ลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และ เพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้
Fillter และคณะ (2007)	การศึกษาผลของการใช้ เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ใน การลดจำนวนครั้งของการ เข้าห้องฝ่ายปกครอง	นักเรียน ทั้งหมด 19 คน	การใช้เทคนิคเช็คอิน/ เช็คเอาท์ และจำนวน ครั้งการเข้าห้องฝ่าย ปกครอง	การวิจัยแบบกึ่ง ทดลอง	แบบประเมิน พฤติกรรมโดยครู และบัตรติดตาม ความก้าวหน้า	นักเรียน 13 ใน 19 คนมีจำนวน ครั้งของการเข้าห้องฝ่ายปกครอง ลดน้อยลง

ตารางที่ 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเซ็คอิน/เซ็คเอาท์ (ต่อ)

ผู้วิจัย ปีพ.ศ.	ชื่องานวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เกณฑ์การคัดเลือก กลุ่มตัวอย่าง	รูปแบบการ วิจัย	เครื่องมือที่ใช้	ผลการวิจัย
Fairbanks และคณะ (2007)	การศึกษาผลของเทคนิค เซ็คอิน/เซ็คเอาท์ ที่มีต่อ การปรับพฤติกรรมที่ไม่พึง ประสงค์	นั ก เรี ย น ประถมศึกษา จำนวน 10 คน	การเข้าห้องฝ้าย ปกครองและพิจารณา โดยครู	การวิจัยแบบกึ่ง ทดลอง	แบบ บ ้น ที่ ก พฤติกรรมที่ไม่พึง ประสงค์ในชั้นเรียน แบบ ประ เมิน พฤติกรรมโดยครู และบัตรติดตาม ความ ก้าวหน้า	เทคนิคเซ็คอิน/เซ็คเอาท์ สามารถ ลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของ นักเรียนจำนวน 4 ใน 10 คน
Hawken และคณะ (2007)	ศึกษาผลของการใช้เทคนิค เซ็คอิน/เซ็คเอาท์ ในการลด จำนวนครั้งของการเข้าห้อง ฝ้ายปกครอง	นั ก เรี ย น ประถมศึกษา จำนวน 12 คน	การเข้าห้องฝ้าย ปกครอง อย่างน้อย 2 ครั้ง/เดือน และการ พิจารณาโดยครู	การวิจัยแบบ กลุ่มตัวอย่าง เดี่ยวแบบข้าม บุคคล	แบบ ประ เมิน พฤติกรรมไม่พึง ประสงค์และบัตร ติ ด ต าม ค ว าม ก้าวหน้า	นักเรียน 9 ใน 12 คน มีจำนวน ครั้งในการเข้าห้องฝ้ายปกครอง ลดน้อยลง หลังใช้เทคนิค เซ็คอิน เซ็คเอาท์
Todd และคณะ (2008)	การศึกษาผลของเทคนิค เซ็คอิน/เซ็คเอาท์ ต่อการ ปรับพฤติกรรมไม่ทำตาม กฎระเบียบ	นั ก เรี ย น ประถมศึกษา ผู้ชาย	จำนวนครั้งการเข้า ห้ อ ง ป ก ค ร อ ง พิจารณาจากครู ผู้ปกครองและการ ประเมินนักเรียน	การวิจัยแบบ กลุ่มตัวอย่าง เดี่ยวแบบข้าม บุคคล	แบบ บ ้น ที่ ก พฤติกรรมที่ไม่พึง ประสงค์ แบบ สัมภาษณ์ครู	เทคนิคเซ็คอิน เซ็ค เอาท์ สามารถ ลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของ นักเรียนและลดจำนวนครั้งของ การเข้าห้องฝ้ายปกครองได้

ตารางที่ 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ (ต่อ)

ชื่อผู้วิจัย ปี พ.ศ.	ชื่องานวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เกณฑ์การคัดเลือก กลุ่มตัวอย่าง	รูปแบบการ วิจัย	เครื่องมือที่ใช้ใน การวิจัย	ผลการวิจัย
Campbell และ Anderson (2008)	ศึกษาผลของเทคนิค เช็คอิน/เช็คเอาท์ในการ ปรับพฤติกรรมที่ไม่พึง ประสงค์	นักเรียน ประถมศึกษ จำนวน 2 คน	พิจารณาโดยครูผู้สอน	การวิจัยแบบ ABAB reversal design	แบบ บัน ที่ ก พฤติกรรมที่ไม่พึง ประสงค์ แบบ สัมภาษณ์ครู แบบ บันทึก A-B-C และ บัตรความก้าวหน้า	เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ สามารถ ลด พฤติกรรม การพูดไม่ เหมาะสม การลุกจากที่นั่ง และ ลดจำนวนครั้งของการเข้าห้อง ฝายปกรอง
Simonsen และคณะ (2010)	เปรียบเทียบผลของการใช้ เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ กับการสอนแบบปกติใน การลดปัญหาพฤติกรรมไม่ ทำงานและพฤติกรรมการ รบกวนชั้นเรียน	นักเรียนชั้น ม . ต อ น ต ้น จำนวน 42 คน	การเข้าห้องฝาย ปกรอง อย่างน้อย 2 ครั้ง/เดือน และการ พิจารณาโดยครู	การวิจัยเชิง ทดลอง	แบบสัมภาษณ์ครู แบบ บัน ที่ ก พฤติกรรมที่ไม่พึง ประสงค์ แบบ ประเมินทักษะทาง สังคม	นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีพฤติกรรม ไม่ทำงานลดน้อยลงแต่พบว่า กลุ่มทดลอง(ใช้เทคนิคเช็คอิน/ เช็คเอาท์)มีพฤติกรรมลดลง มากกว่ากลุ่มควบคุม
Mong และคณะ (2011)	การศึกษาผลของโปรแกรม เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ใน การลดปัญหาพฤติกรรม และเพิ่มประสิทธิภาพของ การเรียนวิชาคณิตศาสตร์	นักเรียน ประถม ศึกษ จำนวน 4 คน	การเข้าห้องฝาย ปกรองจำนวน 5 ครั้ง/เดือนที่ผ่านมา และพิจารณาโดยครู	การวิจัยแบบ กลุ่มตัวอย่าง เดี่ยวแบบข้าม บุคคล	แบบสังเกตและ บันทึกพฤติกรรมที่ ไม่พึงประสงค์ และ สมุดติดตาม ความก้าวหน้า	เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีผลใน การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และเพิ่มผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียน วิชาคณิตศาสตร์

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคเช็คคิน/เช็คเอาท์ในการลดปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยพฤติกรรมที่ผู้วิจัยเห็นความสำคัญในการลดปัญหาพฤติกรรมคือ พฤติกรรมขาดความรับผิดชอบในการเรียนและพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน ซึ่งจากงานวิจัยพบว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมปัญหาในเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมและเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบเป็นพฤติกรรมที่สำคัญที่จะเป็นรากฐานในการดำเนินชีวิตของนักเรียน ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเพิ่มความรับผิดชอบให้เกิดขึ้นในเด็กนักเรียน สำหรับพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนซึ่งพบว่าเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนทั่วไป ครูต้องใช้เวลาส่วนใหญ่ในการจัดการปัญหาพฤติกรรม ทำให้การจัดการเรียนการสอนไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ การรบกวนชั้นเรียนนอกจากจะกระทบการเรียนของนักเรียนแล้ว ยังเป็นการรบกวนการเรียนการสอนของนักเรียนคนอื่นๆในชั้นเรียนด้วย ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ต้องแก้ปัญหาพฤติกรรมดังกล่าว จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้งพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ และพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนพบว่าเทคนิคที่ใช้ในการปรับพฤติกรรมความรับผิดชอบมักใช้การควบคุมตนเอง การกำกับตนเอง ซึ่งประยุกต์มาจากแนวคิดทฤษฎีกลุ่มปัญญาสังคมของ Bandura สำหรับพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน เทคนิคที่นำมาใช้ในการปรับพฤติกรรม เช่น การปรับสีน้ใหม่ การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร การเสริมแรงแบบดีเออาร์ ซึ่งเป็นการปรับพฤติกรรมตามแนวคิดทฤษฎีกลุ่มพฤติกรรมนิยม โดยเน้นการเสริมแรงตามแนวคิดการเรียนรู้แบบวางเงื่อนไขผลกรรมของ Skinner การเสริมแรงจึงเป็นหลักการสำคัญที่ใช้ในการปรับพฤติกรรม ซึ่งในต่างประเทศมีการนำหลักการดังกล่าวไปประยุกต์เพื่อสร้างระบบที่ใช้ในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม โดยเน้นการช่วยเหลือเชิงบวก

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการช่วยเหลือเชิงบวกพบว่า มีการแบ่งการช่วยเหลือนักเรียนออกเป็น 3 ระดับ การช่วยเหลือในระดับที่ 1 เป็นการช่วยเหลือนักเรียนทุกคน เน้นสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้และการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ การช่วยเหลือในระดับที่ 2 เป็นการช่วยเหลือนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย เน้นการช่วยเหลือนักเรียนในกลุ่มที่มีปัญหาพฤติกรรมที่ไม่รุนแรง เช่น การสอนทักษะทางสังคม การกำจัดความโกรธ การสอนพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเรียนการสอน และการช่วยเหลือในระดับที่ 3 เป็นการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมที่รุนแรงเน้นการช่วยเหลือเป็นรายบุคคล มีการนำกระบวนการประเมินผลพฤติกรรม (FBA) เพื่อระบุสาเหตุการเกิดปัญหาพฤติกรรมและหาแนวทางในการช่วยเหลือเป็นรายบุคคล เทคนิคเช็คคิน เช็คเอาท์ เป็นเทคนิคที่อยู่ในการช่วยเหลือในระดับที่ 2 เน้นการช่วยเหลือนักเรียนที่

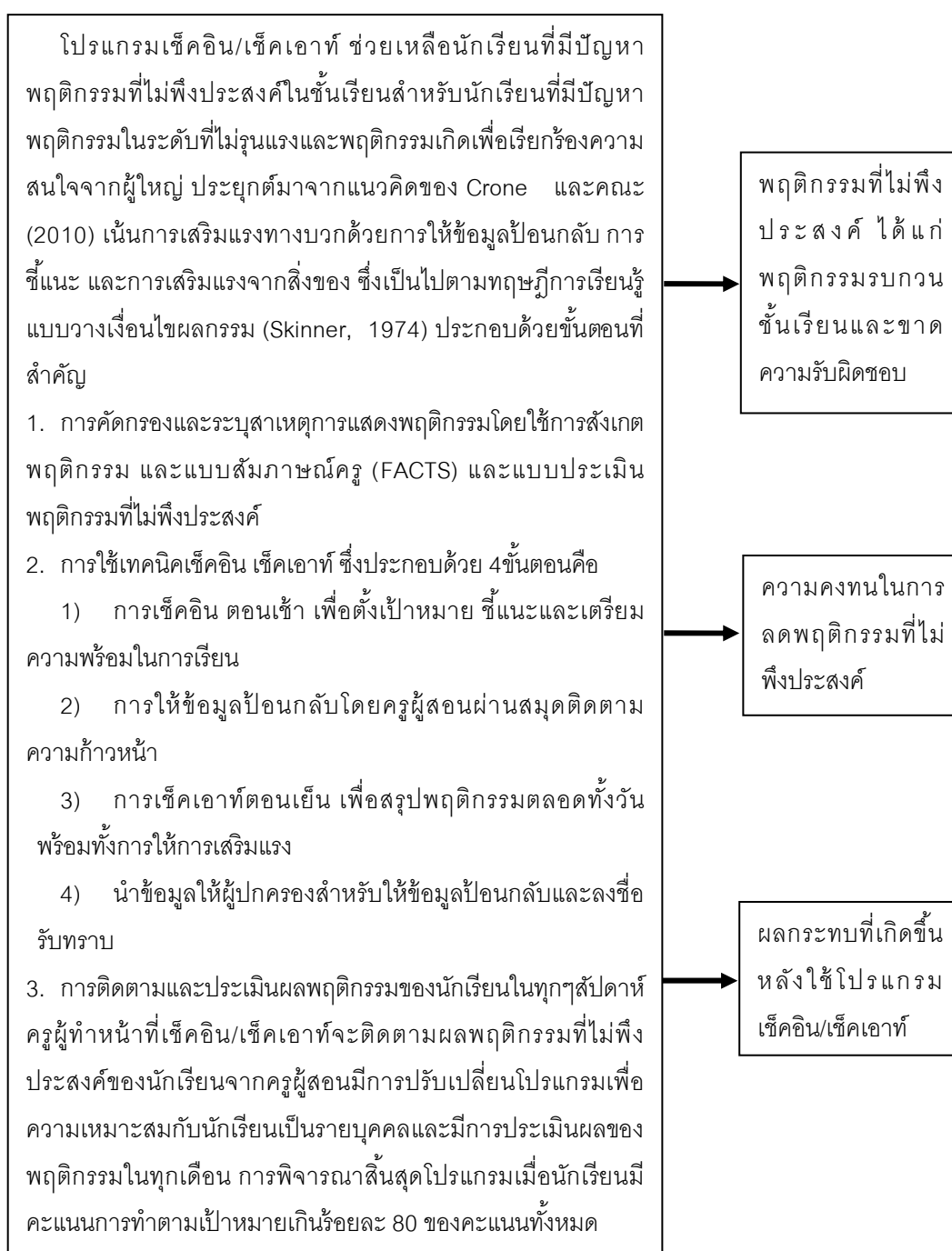
เป็นกลุ่มเสี่ยงในการเกิดปัญหาพฤติกรรมที่รุนแรง โดยให้การเสริมแรงเชิงบวก เช่น การให้ข้อมูล ป้อนกลับ การชี้แนะ และการเสริมแรงด้วยสิ่งของ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่าเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ เป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพในการลดปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทั้งนักเรียน ประถมศึกษาตอนปลาย และมัธยมศึกษาตอนต้น งานวิจัยใช้รูปแบบการวิจัยกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว และการวิจัยเชิงทดลองเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลได้แก่ แบบบันทึก แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ แบบสัมภาษณ์ครู เครื่องมือทดลอง คือ บัตรคะแนนติดตามความก้าวหน้า นอกจากนี้ในงานวิจัยส่วนใหญ่มีการศึกษาประโยชน์หรือผลกระทบของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถาม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์นำไปใช้ได้ง่าย และมีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยได้สร้างโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ซึ่งประยุกต์พื้นฐานจากแนวคิดของ Crone และคณะ (2010) โดยโปรแกรมดังกล่าวมีจุดประสงค์เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน ใช้เวลาในการปรับพฤติกรรม 13 สัปดาห์จากนั้นจึงประเมินผลของโปรแกรม เกณฑ์ในการผ่านการประเมินผลพฤติกรรมคือ นักเรียนต้องมีคะแนนที่ได้จากสมุดติดตามความก้าวหน้าคิดเป็น 80% ของคะแนนทั้งหมด องค์ประกอบที่สำคัญของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ คือ 1) ทีมงานที่ในการปรับพฤติกรรมคือ ครูผู้สอน ครูแนะแนว และครูที่ทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์ 2) นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างสำหรับโปรแกรมการปรับพฤติกรรม เป็นนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่เป็นนักเรียนในงานส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพทางการเรียนรู้ (ส.ศ.น.) ซึ่งเป็นหน่วยงานช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในการเรียนร่วมในชั้นเรียนปกติ 3) กระบวนการ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนสำคัญ คือ 3.1) การคัดกรองกลุ่มตัวอย่างและการระบุสาเหตุการเกิดปัญหาพฤติกรรม 3.2) ขั้นตอนการใช้เทคนิคเช็คอิน เช็คเอาท์ เนื่องจากการวิจัยเป็นการวิจัยรูปแบบการวิจัยสลับกลับ (ABAB reversal design) ดังนั้นจึงแบ่งการเก็บข้อมูลออกเป็น 5 ระยะ คือระยะเส้นฐาน ระยะใช้โปรแกรม ระยะถอดถอนโปรแกรม ระยะใช้โปรแกรมอีกครั้ง และ ระยะติดตามผล 3.3) ขั้นตอนการประเมินผลข้อมูล ในการประเมินผลของจะแบ่งการประเมินออกเป็น 2 ระยะ คือการประเมินประจำเดือนและการประเมินประจำสัปดาห์โดยการประเมินประจำสัปดาห์ เป็นการสรุปข้อมูลความก้าวหน้าของนักเรียนแต่ละคนแล้วส่งข้อมูลดังกล่าวให้ผู้ปกครองรับทราบและการประเมินรายเดือน เป็นการประเมินประสิทธิภาพของโปรแกรม

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ผู้วิจัยมีกรอบแนวคิดในการวิจัยโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความต้องการพิเศษ ดังภาพที่ 2.3

ภาพที่ 2.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีความต้องการพิเศษ ใช้การวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) รูปแบบสลับกลับ (ABAB Reversal Design) ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการวิจัย โดยนำเสนอเป็น 5 ตอนดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 กลุ่มตัวอย่างและการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 การออกแบบการวิจัย

ตอนที่ 3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตอนที่ 4 การทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 กลุ่มตัวอย่างและการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนจิตรลดา ที่อยู่ในงานส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพทางการเรียนรู้ (ส.ศ.น.) ซึ่งเป็นหน่วยงานของโรงเรียนจิตรลดาที่มีหน้าที่ดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษทุกประเภท เป็นหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือนักเรียนทั้งแบบเรียนรวมกับนักเรียนปกติและเรียนเสริมห้องวิชาการ (แยกเรียน) การเรียนรวมในชั้นเรียนปกติจะใช้เกณฑ์การวัดและประเมินผลเช่นเดียวกับนักเรียนในชั้นเรียนทั่วไป สำหรับในรายวิชาที่แยกเรียนจะวัดและประเมินผลตามศักยภาพของนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP: Individualized Education Program) และจัดทำแผนการสอนรายบุคคล (IIP: Individual Implementation Plan) การจัดห้องเสริมวิชาการจะพิจารณาตามศักยภาพของนักเรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งทีมงานในการพิจารณา ได้แก่ คณะจิตแพทย์ นักการศึกษาพิเศษ ครูประจำชั้น ครูผู้สอนและครูการศึกษาพิเศษ การจัดหลักสูตรสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จะเน้นการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หรือมีปัญหาสมาธิ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน การส่งนักเรียนเข้าห้องเรียนทั่วไป จะพิจารณาเมื่อนักเรียนพร้อม และมีการติดตามผลการเรียนอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะใน

ช่วงแรกของการส่งเข้าสู่ห้องเรียน ครูการศึกษาพิเศษจะติดตามความก้าวหน้าของนักเรียน จากครูประจำชั้นและครูประจำวิชาอย่างสม่ำเสมอ

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยทำการคัดเลือกนักเรียนกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sample) โดยใช้ทั้งแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นร่วมกับการใช้แบบสัมภาษณ์ครูผู้สอนซึ่งผู้วิจัยดัดแปลงมาจากเอกสารและงานวิจัยจากต่างประเทศ เพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยมีเกณฑ์อย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้ 1) มีคะแนนจิตพิสัยในช่องความรับผิดชอบ ไม่ถึงร้อยละ 40 ของรายวิชาที่เรียนทั้งหมด 2) ครูผู้สอนประเมินว่ามีความถี่สูงในการเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน เช่น พูดคุย แกล้งเพื่อน พูดคำไม่สุภาพ พูดคำไม่เหมาะสม ลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต และ 3) ข้อมูลจากครูผู้สอนว่ามีปัญหาในการส่งงาน ส่งงานล่าช้า ไม่ส่งงาน หรือ ทำงานไม่เสร็จตามคำสั่ง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนจิตรลดา ที่อยู่ในงานส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพทางการเรียนรู้ (ส.ศ.น.) จำนวน 3 คน ซึ่งได้รับการประเมินปัญหาพฤติกรรมตามเกณฑ์ที่กำหนดให้ โดยมีรายละเอียดต่อไปนี้

คนที่ 1 เด็กชายรุต (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

เด็กชายรุตเป็นเด็กผู้ชายผิวดำแดง รูปร่างเล็กกว่าเพื่อนในชั้นเรียน แต่งกายสะอาดเรียบร้อย ถูกต้องตามกฎระเบียบของโรงเรียน แต่มักถูกตักเตือนเรื่องการดูแลรักษาความสะอาดของเล็บมือและทรงผม เด็กชายรุตเป็นเด็กที่ยิ้มแย้มแจ่มใส เป็นที่รักของเพื่อนในชั้นเรียน สภาพครอบครัวพ่อแม่แยกทางกัน เด็กชายรุตจะอยู่กับครอบครัวของคุณพ่อเป็นครอบครัวใหญ่ มีคุณป้าซึ่งเป็นครูในโรงเรียนจิตรลดา คุณพ่อแต่งงานใหม่แต่ไม่ได้อยู่บ้านเดียวกับเด็กชายรุต แต่คุณพ่อยังเป็นผู้ที่รับ – ส่ง เด็กชายรุต หากคุณพ่อติดภารกิจ เด็กชายรุตจะเดินกลับบ้านด้วยตนเอง เนื่องจากบ้านอยู่ใกล้โรงเรียน เมื่อกลับไปถึงบ้านกิจกรรมส่วนใหญ่ของเด็กชายรุตคือการเล่นกีตาร์ และเลี้ยงสัตว์เป็นกิจกรรมยามว่างและเพื่อค้าขาย โดยส่วนใหญ่แล้วเมื่อกลับถึงบ้านจะไม่มีคนดูแลเรื่องงานหรือการบ้าน เนื่องจากคุณพ่อต้องทำงานหนักและกลับบ้านดึก ส่วนคุณป้าไม่สามารถดูแลเรื่องการบ้านนักเรียน เพราะมีภาระส่วนตัว สำหรับคุณแม่ก็นั้นจะดูแลเด็กชายรุตในช่วงเสาร์ – อาทิตย์ หรือช่วงปิดภาคเรียนเท่านั้น

ข้อมูลทางการแพทย์

ผลการวินิจฉัยทางการแพทย์โดยจิตแพทย์เด็กและวัยรุ่น พบว่าเด็กชายรุตมีภาวะสมาธิสั้น ปัจจุบันแพทย์ผู้ดูแลให้รับประทานยาสมาธิ ซึ่งในช่วงแรกจะรับประทานยา (Ritalin ขนาด 10 mg) เป็นอย่างดี แต่การศึกษาที่ผ่านมานักเรียนไม่ได้รับประทานยาสมาธิ เนื่องจากยาหมดและคุณพ่อยังไม่มีความพร้อมไปรับยาที่โรงพยาบาล

ข้อมูลด้านการเรียน

เด็กชายรุตเรียนซ้ำชั้นมาแล้ว 1 ปี ข้อมูลจากครูผู้สอนส่วนใหญ่พบว่า เด็กชายรุตมีปัญหาเรื่องความรับผิดชอบในการเรียน ไม่ส่งงาน ส่งงานช้า หรือทำงานไม่เสร็จตามที่ครูมอบหมาย สภาพทั่วไปของเด็กชายรุตคือ มีปัญหาพฤติกรรมในชั้นเรียน มักพูดคุย นั่งเล่น เคาะโต๊ะ หรือหยอกล้อ แก๊งเพื่อน และมักลืมนำอุปกรณ์การเรียนเสมอ จากข้อมูลในสมุดติดตามผลการเรียนในแต่ละภาคการศึกษา พบว่านักเรียนจะสอบผ่านในช่องคะแนนสอบกลางภาคและสอบปลายภาค แต่มีคะแนนในช่องคะแนนเก็บน้อยมากเมื่อเทียบกับคะแนนสอบกลางภาคและปลายภาคและเมื่อพิจารณาจากช่องคะแนนจิตพิสัยซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ช่อง คือ ความซื่อสัตย์ความตรงต่อเวลา ความรับผิดชอบ ความมีวินัย และความสนใจเรียน พบว่าเด็กชายรุตไม่มีคะแนนจิตพิสัยในช่องความรับผิดชอบและการสนใจเรียนมากที่สุด สำหรับวิชาเรียนที่เด็กชายรุต สนใจเรียนเป็นพิเศษคือ วิชาดนตรีสากลซึ่งเด็กชายรุตเลือกเรียนกีตาร์ และวิชาวิทยาศาสตร์ในส่วนที่เกี่ยวกับสิ่งมีชีวิต โดยเฉพาะเรื่องราวของสัตว์ และจะตั้งใจเรียนหากมีการทำการทดลอง ข้อมูลจากครูผู้สอนพบว่าเด็กชายรุตจะมีคะแนนในวิชาปฏิบัติดีมาก ปัจจุบันโรงเรียนให้การช่วยเหลือในด้านการเรียน โดยได้จัดห้องเสริมวิชาการในวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ นอกจากนั้นเป็นวิชาที่เรียนรวมกับเพื่อนในชั้นเรียนทั่วไป ได้แก่ วิชาสังคมศึกษา ภาษาอังกฤษภาษาไทย ภาษาจีน พระพุทธศาสนา พลศึกษา ศิลปะ ลูกเสือและวิชาแนะแนว ในส่วนของผลการเรียนพบว่า วิชาที่เด็กชายรุตมีปัญหาในการเรียนได้แก่ วิชาศิลปศึกษา วิชาวิทยาศาสตร์เพิ่มเติม ภาษาจีน และวิชาภาษาไทย เนื่องจากเป็นวิชาที่มีการบ้าน ใบงาน และผลงานที่ต้องส่ง ส่วนในรายวิชาที่เน้นด้านการปฏิบัติ เช่น พลศึกษา คอมพิวเตอร์เบื้องต้น ดนตรีไทย ดนตรีสากล นักเรียนจะได้คะแนนสูง

ข้อมูลพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กชายรุตคือ พูดคุยในชั้นเรียน ทั้งชวนเพื่อนคุยนอกประเด็น ถ้ามครูนอกประเด็นที่เรียนหรือหยอกล้อแก๊งเพื่อน ไม่มีหนังสือและอุปกรณ์การเรียน ไม่ส่งงาน

หรืองานที่ส่งไม่เรียบร้อย สภาพแวดล้อมที่ทำให้เด็กเกิดปัญหาพฤติกรรมมากที่สุดคือ ช่วงเวลาที่ ทำกิจกรรมการเรียนการสอน ทำกิจกรรมที่น่าเบื่อ ถูกว่ากล่าวตักเตือน ทำกิจกรรมเป็นเวลานาน หรือทำกิจกรรมที่ยากเกินไป พฤติกรรมดังกล่าวจะเกิดขึ้นบ่อยครั้งหรือเกิดทุกครั้งที่มีการเรียน การสอน จะหยุดพฤติกรรมเมื่อครูตักเตือนและเกิดซ้ำอีกแต่เป็นพฤติกรรมที่ไม่มีความรุนแรงหรือเป็น อันตรายต่อตนเองหรือคนรอบข้าง ผลการประเมินพฤติกรรมจากแบบประเมินพฤติกรรมไม่พึง ประสงค์พบว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ พฤติกรรมพูดคุยและการส่งงานไม่ตรงตาม กำหนดเวลา

คนที่ 2 เด็กชายณัฐ (นามสมมติ)

ข้อมูลทั่วไป

เด็กชายณัฐ เป็นเด็กผู้ชายรูปร่างผอม ตัวเล็ก ผิวขาว พูดเสียงขึ้นจมูก แต่งกายสะอาด แต่ไม่ถูกกฎระเบียบของโรงเรียน เด็กชายณัฐมักถูกตักเตือนเรื่องการพูดจา ทั้งในเรื่องการพูด คำไม่สุภาพ พูดไม่เหมาะสม การพูดแทรก และการพูดเถียง เป็นเด็กที่ขาดความมั่นใจในตนเอง มักโดนเพื่อนล้อเรื่องเป็นเด็กพิเศษและเรื่องเรียนหนังสือไม่เก่ง สภาพครอบครัวพ่อแม่แยกทางกัน นักเรียนอยู่กับคุณพ่อและคุณย่า คุณย่าจะเป็นผู้ดูแลเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งจะรักตามใจเด็กชายณัฐ มาก ขณะที่อยู่ที่บ้านเด็กชายณัฐชอบเล่นเกม โดยเฉพาะเกมต่อสู้จึงมักแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว รุนแรงมากขึ้น เด็กชายณัฐจะมีทัศนคติที่ไม่ดีกับคุณแม่ โดยคิดว่าคุณแม่ไม่รัก โดยมักจะระบาย เรื่องราวความรู้สึกที่มีต่อคุณแม่ผ่านวิชาศิลปะและภาษาไทย เช่น การเขียนคำกลอนว่าคุณแม่ ไม่ ยอมวาดภาพศิลปะที่เกี่ยวข้องกับความรักของแม่เนื่องจากคิดว่าตนเองไม่ได้รับความรักจากแม่ นอกจากนี้เด็กชายณัฐจะมีกลุ่มเพื่อนซึ่งเป็นเด็กที่อยู่ในหมู่บ้านเดียวกันเป็นเด็กในกลุ่มเสียงต่อ การเป็นอันธพาล คุณย่ามักมีข้อมูลเกี่ยวกับความกังวลใจเรื่องพฤติกรรมที่ก้าวร้าวของเด็กชายณัฐ ปรึกษาคุณครูที่โรงเรียนบ่อยครั้ง และเข้าใจว่าสาเหตุที่สำคัญที่เด็กชายณัฐมีพฤติกรรมก้าวร้าว เนื่องจากการเล่นเกมและการเลียนแบบเพื่อนที่โรงเรียน

ข้อมูลทางการแพทย์

ผลการวินิจฉัยทางการแพทย์โดยจิตแพทย์เด็กและวัยรุ่น พบว่านักเรียนมีภาวะสมาธิสั้น ปัจจุบันนี้แพทย์ผู้ดูแลนักเรียนให้รับประทานยาสมาธิ (Ritalin ขนาด 10 mg)

ข้อมูลด้านการเรียน

เด็กชายณัฐมักมีปัญหาเรื่องการทำงานไม่เสร็จหรือไม่ตั้งใจทำงาน ทำงานเพื่อต้องการส่งเท่านั้น จึงทำให้งานผิดอยู่เป็นประจำ แต่หากให้เด็กชายณัฐนั่งทำงานเรื่องเดิมใหม่อีกครั้งจะทำงานถูกต้องมากขึ้น ระดับความรู้ ความสามารถด้านการเรียนของเด็กชายณัฐต่ำกว่าเพื่อนในชั้นเรียนปกติค่อนข้างมาก เมื่อสอบถามข้อมูลจากครูผู้สอนในชั้นเรียนทั่วไปพบว่า เด็กชายณัฐมักไม่มีปัญหาพฤติกรรมแต่เรียนหนังสือช้า แต่หากนักเรียนแยกเรียนในห้องเสริมวิชาการซึ่งมีเพื่อนเรียนในกลุ่มเล็กๆ ประมาณ 4-5 คน จะพบพฤติกรรมการพูดคุย การพูดคำไม่สุภาพ การเคาะโต๊ะ ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้จะเกิดขึ้นในห้องเสริมวิชาการบ่อยครั้งกว่าในชั้นเรียนทั่วไป สำหรับปัญหาการเรียนที่สำคัญที่สุดของเด็กชายณัฐ คือขาดสมาธิในการเรียนและทำงานไม่เรียบร้อย ไม่มีความตั้งใจในการทำงาน วิชาที่เด็กชายณัฐมีความสนใจเป็นพิเศษคือวิชาดนตรีไทยและดนตรีสากล ครูผู้สอนให้ข้อมูลว่า เด็กชายณัฐจะเรียนรู้ได้เร็ว โดยเฉพาะไวโอลินและซอ เด็กชายณัฐจะมีความภาคภูมิใจในตนเอง เมื่อได้แสดงความสามารถด้านซอและไวโอลิน สำหรับวิชาที่เป็นปัญหาคือวิชาทางด้านทักษะได้แก่ ภาษาไทย ที่มักมีปัญหาด้านการเขียนคำ สะกดคำและการอ่านจับใจความ และวิชาคณิตศาสตร์ที่มีปัญหาใจหทัยคณิตศาสตร์ การคูณ หารตัวเลข ปัจจุบันโรงเรียนให้การช่วยเหลือในด้านการเรียนโดยจัดห้องเสริมวิชาการ ได้แก่ วิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และเรียนรวมกับเพื่อนในชั้นเรียนทั่วไป วิชาสังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย ภาษาจีน พระพุทธศาสนา พลศึกษา ศิลปะ ลูกเสือและวิชาแนะแนว

ข้อมูลพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กชายณัฐ คือ เล่นกับเพื่อนมากจนไม่สามารถติดตามบทเรียนได้ ส่งผลให้ขาดความต่อเนื่องในการเรียน ทำงานไม่เสร็จหรือไม่ถูกต้อง ลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต สภาพแวดล้อมที่มักเป็นเหตุให้เกิดปัญหาพฤติกรรม คือ ถูกว่ากล่าวตักเตือน อยู่กับเพื่อน มักเกิดในช่วงทำกิจกรรมหรือเปลี่ยนกิจกรรม พฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกิดขึ้นบ่อย และเกิดในช่วงเริ่มต้นเรียนหนังสือหรือช่วงที่ทำกิจกรรมหรือแบบฝึกหัด พฤติกรรมที่เกิดขึ้นไม่รุนแรงและไม่เป็นอันตรายกับตนเองและคนรอบข้าง ผลการประเมินพฤติกรรมจากแบบประเมินพฤติกรรมไม่พึงประสงค์พบว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ พฤติกรรมพูดคุย พฤติกรรมเคาะโต๊ะ และพฤติกรรมพูดไม่สุภาพ/พูดไม่เหมาะสม

คนที่ 3 เด็กชายสุข (นามสมมุติ)

ข้อมูลทั่วไป

เด็กชายสุข เป็นเด็กชายรูปร่างเล็ก ผิวคล้ำ แต่งกายสะอาดเรียบร้อย กิริยามารยาทเรียบร้อย ยิ้มแย้มแจ่มใส เป็นที่รักของครูและเพื่อน เชื้อพังคำสั่งสอนของครู มีน้ำใจชอบช่วยเหลือครูและเพื่อน มักยอมทำตามที่เป็นเพื่อนขอร้อง แม้จะเป็นเรื่องที่เสี่ยงอันตราย เนื่องจากต้องการให้เพื่อนยอมรับ เป็นเด็กใจร้อน ขอบไวววายแต่ไม่มีปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าว สภาพครอบครัวคุณพ่อของคุณแม่อยู่ด้วยกัน แต่คุณแม่ทำงานอยู่ที่เชียงใหม่ เด็กชายสุขอยู่กับคุณพ่อและพี่สาว ซึ่งเด็กชายสุขมักมีปัญหาเกี่ยวกับคุณพ่อและพี่สาวเสมอ เนื่องจากคุณพ่ออายุมากและมีพี่สาวที่อายุห่างกันมาก ทำให้ไม่มีใครที่เข้าใจเด็กชายสุข และในช่วงปิดเทอมเด็กชายสุขจะอยู่กับคุณแม่ที่เชียงใหม่ การดูแลเรื่องการบ้านเป็นหน้าที่ของพี่สาว ซึ่งส่วนใหญ่จะไม่มีเวลา สำหรับคุณพ่อไม่สามารถดูแลเรื่องการบ้านได้ เนื่องจากคุณพ่ออายุมาก สุขภาพไม่แข็งแรง และมีปัญหาด้านสายตา

ข้อมูลทางการแพทย์

ผลการวินิจฉัยทางการแพทย์โดยจิตแพทย์เด็กและวัยรุ่น พบว่านักเรียนมีภาวะสมาธิสั้น ปัจจุบันนี้แพทย์ผู้ดูแลนักเรียนให้รับประทานยาสมาธิ (Ritalin ขนาด 10 mg)

ข้อมูลด้านการเรียน

ด้านการเรียนพบปัญหาการไม่ส่งงาน การส่งงานช้า และการทำงานไม่เรียบร้อย เด็กชายสุขมีศักยภาพด้านความคิด ความจำใกล้เคียงเด็กทั่วไป มีความสนใจเรียนและตั้งใจเรียนดีพอสมควร เมื่อสังเกตการเรียนการสอนในชั้นเรียนพบว่า เด็กชายสุขจะเสียสมาธิเมื่อเพื่อนกระตุ้นบ่อยครั้ง เช่น เพื่อนล้อชื่อพ่อ เพื่อนเรียก หรือเพื่อนคุยกันก็อยากคุยด้วย เป็นต้น และไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองเมื่อมีคนอื่นมากระตุ้น แต่หากไม่มีเพื่อนมากระตุ้นเด็กชายสุขสามารถเรียนได้อย่างมีสมาธิและความจำที่ดี มีความคิดสร้างสรรค์ ช่างซักถาม นอกจากปัญหาด้านสมาธิ เด็กชายสุขใจยังมีปัญหาด้านการเขียน โดยเขียนสะกดผิด เขียนไม่ตรงบรรทัดและลายมืออ่านยาก และผิดพลาดบ่อยครั้ง เนื่องจากเด็กชายสุขรีบทำงานให้เสร็จโดยไม่ได้ตรวจสอบ ปัจจุบันโรงเรียนให้การช่วยเหลือในด้านการเรียน โดยจัดห้องเสริมวิชาการ ในวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษและภาษาไทย เรียนรวมกับเพื่อนในชั้นเรียนทั่วไปในวิชาสังคมศึกษา ภาษาอังกฤษเสริมทักษะ ภาษาจีน พระพุทธศาสนา พลศึกษา ศิลปะ ลูกเสือและเนเนาะ

ข้อมูลพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กชายสุข คือ ถูกกระตุ้นจากเพื่อนและสิ่งแวดล้อมได้ง่าย ส่งผลให้ขาดความต่อเนื่องในการเรียน ทำงานไม่เสร็จ ลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต สภาพแวดล้อมที่มักเป็นเหตุให้เกิดปัญหาพฤติกรรม คือ อยู่กับเพื่อน มักเกิดในช่วงทำกิจกรรมหรือเปลี่ยนกิจกรรม พฤติกรรมที่เกิดขึ้นไม่รุนแรงและไม่เป็นอันตรายกับตนเองและคนรอบข้าง ผลการประเมินพฤติกรรมจากแบบประเมินพฤติกรรมไม่พึงประสงค์พบว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ พฤติกรรมพูดคุย พฤติกรรมพูดไม่สุภาพ/พูดไม่เหมาะสมและพฤติกรรมลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต

แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์มีจุดประสงค์เพื่อประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างซึ่งใช้เป็นข้อมูลสำคัญในการเลือกพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ การใช้แบบประเมินพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ในครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ครูผู้สอน 10 คน (10 รายวิชา) ประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน เมื่อครูผู้สอนทั้ง 10 คน ประเมินพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ย ในการพิจารณาผู้วิจัยได้แบ่งพฤติกรรมออกเป็น 2 กลุ่ม คือพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนและพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ ในการคัดเลือกพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ผู้วิจัยได้พิจารณาเลือกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน 3 พฤติกรรมแรกที่มีคะแนนสูงสุด และพิจารณาค่าของคะแนนความรับผิดชอบเปรียบเทียบกับคะแนนพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน จากนั้นผู้วิจัยจะนำข้อมูลจากแบบประเมินพฤติกรรมมาประกอบกับข้อมูลของแบบสัมภาษณ์ครู ซึ่งแบบสัมภาษณ์ครู (FACTS) เป็นเครื่องมือที่ใช้ในกระบวนการประเมินพฤติกรรมเพื่อระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหา พร้อมทั้งหาสาเหตุการเกิดพฤติกรรม ในการวิจัยผู้วิจัยได้นำแบบสัมภาษณ์ไปใช้ในการสัมภาษณ์ครูผู้สอนจำนวน 4 คน ซึ่งเป็นครูที่สอนในห้องเรียนทั่วไปและห้องเสริมวิชาการ หลังจากเก็บข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ในส่วนการประเมินพฤติกรรมที่เป็นปัญหาโดยพิจารณาจากจำนวนข้อมูลที่ผู้สัมภาษณ์แต่ละคนเห็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหาตรงกัน มาหาค่าร้อยละ และเลือกพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่มีค่าร้อยละสูงสุด 3 อันดับแรกมาพิจารณา และนำข้อมูลจากเครื่องมือทั้งสองเครื่องมาพิจารณาเพื่อเลือกพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน ซึ่งข้อมูลที่ได้จากเครื่องมือทั้งสองเครื่องมือมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ดังตารางที่ 3.1 และตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.1 ข้อมูลความสามารถทั่วไป พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เหตุการณ์ก่อนเกิดพฤติกรรม ผลของพฤติกรรมและวิธีแก้ปัญหาพฤติกรรมในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน

ชื่อ	ข้อมูลพฤติกรรมที่เป็นปัญหา	เหตุการณ์ก่อนหน้าที่คาดว่าจะทำให้เกิดพฤติกรรม	ผลที่เกิดภายหลัง	วิธีการแก้ปัญหา
รุต	(1) ไม่รับผิดชอบ (ไม่ส่งงาน ส่งงานช้า) (2) ก่อวุ่นชั้นเรียน (พูดคุย แกล้งเพื่อน ลูกจากที่นั่ง) (3) ใช้ภาษาไม่สุภาพ (สบถคำหยาบ)	(1) ไม่ได้รับประทานยา (2) ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน (3) ไม่พอใจคนรอบข้าง	(1) ได้รับความสนใจจากครูและเพื่อน (2) ได้หลีกเลี่ยงงานยาก	(1) เปลี่ยนที่นั่งเปลี่ยนกลุ่ม (2) ปรับ/เปลี่ยนวิธีการสอน
ณัฐ	(1) ไม่รับผิดชอบ (ทำงานไม่เรียบร้อย ส่งงานแต่ทำไม่เสร็จ) (2) รบกวนชั้นเรียน (เล่นกับเพื่อน พูดคุย ลูกจากที่นั่ง) (3) พูดคำไม่สุภาพ	(1) ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน (2) ไม่พอใจคนรอบข้าง (3) ปัญหาความขัดแย้งในครอบครัว	(1) ได้รับความสนใจจากครูและเพื่อน (2) หลีกเลี่ยงงานยาก	(1) เปลี่ยนที่นั่งเปลี่ยนกลุ่ม (2) ปรับ/เปลี่ยนวิธีการสอน
สุท	(1) ไม่รับผิดชอบ (ไม่ส่งงาน ส่งงานช้า ทำงานไม่เสร็จ) (2) ก่อวุ่นชั้นเรียน (พูดคุย ลูกจากที่นั่ง) (3) ใช้ภาษาไม่สุภาพ	(1) ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน (2) ไม่พอใจคนรอบข้าง	(1) ได้รับความสนใจจากครูและเพื่อน (2) หลีกเลี่ยงการตักเตือน	(1) เปลี่ยนที่นั่งเปลี่ยนกลุ่ม (2) ปรับ/เปลี่ยนวิธีการสอน

ตารางที่ 3.2 ข้อมูลทั่วไป ข้อมูลพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้งในกลุ่มพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน และพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน

ชื่อ	อายุ	ข้อมูลจากแบบประเมินพฤติกรรมไม่พึงประสงค์		ร้อยละของการประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์จากแบบสัมภาษณ์ครู (FACTS)
		ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน	ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ	
เด็กชายรุต	14	พูดคุย = 2.6	2.4	ไม่รับผิดชอบ = 100
		พูดไม่สุภาพ = 2.2		ใช้ภาษาไม่สุภาพ = 100
		เคาะโต๊ะ = 2.1		ก่อกวนชั้นเรียน = 100
เด็กชายณัฐ	13	พูดคุย = 1.8	1.4	ก่อกวนชั้นเรียน = 100
		เคาะโต๊ะ = 1.5		ไม่รับผิดชอบ = 67
		พูดไม่สุภาพ = 1.5		-
เด็กชายสุข	13	พูดคุย = 2.1	2.0	ก่อกวนชั้นเรียน = 100
		ลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต = 1.8		ไม่รับผิดชอบ = 67
		พูดไม่สุภาพ = 1.7		ใช้ภาษาไม่สุภาพ = 33

จากตาราง 3.1 และตาราง 3.2 พบว่าข้อมูลจากใช้แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และแบบสัมภาษณ์ครูพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน ได้รับการประเมินว่ามีพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบอยู่ในระดับสูง สำหรับในกลุ่มพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนได้รับการประเมินจากเครื่องมือทั้งสองเครื่องมือแตกต่างกันโดยผลการประเมินของเด็กชายรุตพบว่า พฤติกรรมพูดคุย พฤติกรรมพูดไม่สุภาพ/พูดไม่เหมาะสม และพฤติกรรมเคาะโต๊ะ เป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหามากที่สุดตามลำดับ ผลการประเมินของเด็กชายณัฐ พบว่าพฤติกรรมพูดคุย พฤติกรรมเคาะโต๊ะ และ พฤติกรรมพูดไม่สุภาพ เป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหามากที่สุดตามลำดับ และผลการประเมินของเด็กชายสุข พบว่า พฤติกรรมพูดคุย พฤติกรรมลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต และ พฤติกรรมพูดไม่สุภาพ/พูดไม่เหมาะสม เป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหามากที่สุดตามลำดับ นอกจากนี้ ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ครู (FACTS) สามารถวิเคราะห์เงื่อนไขการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ลักษณะพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เหตุการณ์ก่อนหน้าที่จะเกิดพฤติกรรม

(Antecedents) และสิ่งที่ตามมาหลังการแสดงผลพฤติกรรม (Consequence) ซึ่งข้อมูลมีความสำคัญสำหรับการปรับพฤติกรรม โดยรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3 ข้อมูลเงื่อนไขการเกิดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน

ชื่อ	สถานการณ์ก่อนหน้าที่คาด ว่าทำให้เกิดพฤติกรรม (Antecedents)	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Behaviors of Interest)	ผลที่เกิดภายหลังจาก แสดงผลพฤติกรรม (Consequence)
เด็กชายรุต	ถูกว่ากล่าวตักเตือนมีปัญห ในครอบครัว เล่นกับเพื่อนจน ควบคุมตนเองไม่ได้	พูดคุยในชั้นเรียน พูดไม่ สุภาพ แกล้งเพื่อน ไม่ส่ง งานหรือการบ้าน	ครูตักเตือนหรือเพื่อนไม่พอใจ
เด็กชายณัฐ	เล่นสนุกกับเพื่อน ไม่พร้อมที่ จะเรียน หรือ ถูกว่ากล่าว ตักเตือน	พูดคุยกับเพื่อน ทำงานไม่ เรียบร้อย ลุกจากที่นั่ง	ครูตักเตือนและได้หลีกเลี่ยง จากงานที่ไม่อยากทำ
เด็กชายสุข	ไม่พอใจคนรอบข้าง มีสิ่งเร้า (เพื่อนแกล้ง พูดคุย) มา กระตุ้น	พูดคุย พูดไม่สุภาพ ลุก จากที่นั่ง	เพื่อนๆ ให้ความสนใจ ครู ตักเตือน

ตอนที่ 2 การออกแบบการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบ ABAB Reversal Design (Powell, Symbaluk, and Honey, 2009) ซึ่งแบ่งช่วงของการวิจัยออกเป็น 5 ระยะ เก็บข้อมูลทั้งหมด 33 ครั้ง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ภาพที่ 3.1 ระยะต่างๆ ของการวิจัยแบบ ABAB (Reversal Design)

ระยะที่ 1 หมายถึง ระยะเส้นฐานพฤติกรรม (Baseline phase) ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ดำเนินการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน ใช้การบันทึกข้อมูลแบบช่วงเวลา (parting interval recording) โดยบันทึกทุกๆ 3 นาที ครั้งละ 30 นาที เก็บข้อมูลสัปดาห์ละ 3 ครั้ง เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์เก็บข้อมูลจำนวน 6 ครั้ง

ระยะที่ 2 หมายถึง ระยะการใช้โปรแกรม (Intervention phase) เป็นระยะนี้ผู้วิจัย ใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ ในการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยการเก็บข้อมูลแบบเดียวกันกับการเก็บข้อมูลในระยะที่ 1 ใช้เวลาในการเก็บข้อมูลสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที เป็นเวลา 3 สัปดาห์ เก็บข้อมูลจำนวน 9 ครั้ง

ระยะที่ 3 หมายถึง ระยะถอดถอนโปรแกรม (Baseline phase) เป็นระยะที่ไม่มีการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ เก็บข้อมูลแบบเดียวกับระยะเส้นฐาน ใช้เวลาในการเก็บข้อมูลสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที เป็นเวลา 2 สัปดาห์ เก็บข้อมูลจำนวน 6 ครั้ง

ระยะที่ 4 หมายถึง ระยะใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 (Intervention phases) เหมือนระยะที่ 2 ใช้เวลาในการเก็บข้อมูลสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที เป็นเวลา 3 สัปดาห์ เก็บข้อมูลจำนวน 9 ครั้ง

ระยะที่ 5 หมายถึง ระยะติดตามผล (Follow up) เป็นระยะติดตามความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยผู้วิจัยถอดถอนโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ออกเป็น เวลา 1 สัปดาห์ และกลับไปเก็บข้อมูลในระยะติดตามผล จำนวน 3 ครั้ง

ตอนที่ 3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) ในรูปแบบการวิจัยแบบสลับกลับ (ABAB Reversal Design) ซึ่งแบ่งเครื่องมือออกเป็น 2 ประเภท คือ

3.1 เครื่องมือในการทดลอง คือ โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ซึ่งประกอบด้วยเครื่องมือดังต่อไปนี้คือ

- 3.1.1 แผนการดำเนินการปรับพฤติกรรมโดยใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์
- 3.1.2 แบบสัมภาษณ์ครู (FACTS)
- 3.1.3 แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
- 3.1.4 สมุดติดตามความก้าวหน้า

3.1.5 แบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

3.2 เครื่องมือในการเก็บข้อมูล

3.2.1 แบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน

3.2.2 แบบสำรวจคะแนนความรับผิดชอบ

วิธีการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือเครื่องมือในการทดลองและเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 เครื่องมือในการทดลองคือ โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ประกอบด้วยเครื่องมือ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1.1 แผนการดำเนินการปรับพฤติกรรมโดยใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ดังต่อไปนี้

(1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ (Campbell and Anderson, 2008; Crone et al, 2010; Hawken et al., 2007; Hawken and Horner, 2003; March and Horner, 2002; Smonsen et al., 2010; Swoszowski, 2010; Todd et al., 2008) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือในการทำวิจัย ซึ่งจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยพบว่า โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ เป็นโปรแกรมที่สร้างขึ้นเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในระดับที่ไม่รุนแรง และพฤติกรรมเกิดเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ใหญ่ โดยอาศัยหลักการเสริมแรงทางบวก ทั้งการเสริมแรงด้วยสิ่งของ การเสริมแรงด้วยการชี้แนะและการเสริมแรงด้วยการให้ข้อมูลป้อนกลับด้วยคะแนนและคำพูด ในการปรับลดพฤติกรรมต้องทำงานร่วมกันระหว่างบ้านกับโรงเรียนโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ประกอบด้วย 3 กระบวนการ คือ 1) การคัดกรองและระบุสาเหตุพฤติกรรม 2) การเช็คอิน/เช็คเอาท์ ซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ การเช็คอินตอนเช้า การให้ข้อมูลป้อนกลับในวิชาเรียน การเช็คเอาท์ตอนเย็น และการนำข้อมูลให้ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบ 3) การติดตามและประเมินผลพฤติกรรมของนักเรียน ในทุกๆสัปดาห์ ครูผู้ทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์ จะติดตามผลพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนจากครูผู้สอนมีการปรับเปลี่ยนโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ เพื่อความเหมาะสมกับนักเรียนเป็นรายบุคคลและมีการประเมินผลของพฤติกรรมในทุกๆเดือน การพิจารณาสิ้นสุดโปรแกรมเมื่อนักเรียนมีคะแนนการทำตามเป้าหมายเกินร้อยละ 80 ของคะแนนทั้งหมด ซึ่งโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีรายละเอียด ดังตาราง 3.4 ต่อไปนี้

ตารางที่ 3.4 รายละเอียดของแผนการดำเนินการปรับพฤติกรรมโดยใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

สัปดาห์	กิจกรรม	เครื่องมือที่ใช้
1	นำแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้ครูผู้สอน ประเมินผลและนำแบบสัมภาษณ์ครูสัมภาษณ์สัมภาษณ์ครูผู้สอน สรุปข้อมูลจากแบบประเมินและแบบสัมภาษณ์เพื่อระบุพฤติกรรมเป้าหมาย	แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และแบบสัมภาษณ์ครู
2-3	เก็บข้อมูลระยะเส้นฐานจำนวน 6 ครั้ง ครั้งละ 30 นาทีในชั้นเรียนวิชาคณิตศาสตร์และเก็บข้อมูลคะแนนจิตพิสัยในช่องคะแนนความรับผิดชอบจากสมุดรายงานผลการเรียนของภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2554 ฝึกกลุ่มตัวอย่างใช้สมุดติดตามความก้าวหน้าทั้ง 4 ชั้นตอน คือการเช็คอินตอนเช้า การให้ข้อมูลป้อนกลับระหว่างวัน การเช็คเอาท์ตอนเย็น และผู้ปกครองลงชื่อรับทราบ และมีการให้นักเรียนระบุตัวเสริมแรงที่เป็นสิ่งของ	แบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนและบันทึกพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ
4-6	ใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ เริ่มด้วยการแจกสมุดติดตามความก้าวหน้าให้นักเรียนพร้อมทั้งอธิบายวิธีใช้สมุดอีกครั้ง ให้นักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนของโปรแกรม ซึ่งมีรายละเอียดคือ 1) การเช็คอินตอนเช้า นักเรียนมาหาครูพร้อมสมุดติดตามความก้าวหน้าและข้อมูลการลงชื่อจากผู้ปกครอง เมื่อมาถึงนักเรียนหยิบลูกอม 1 เม็ดไปใส่ในกล่องตามรายชื่อของตนเอง หากมีลายมือผู้ปกครองจะได้เพิ่ม 1 เม็ด จากนั้นครูสอบถามเรื่องการบ้าน และให้นักเรียนจดตารางเรียนและจดเป้าหมายประจำวัน ครูให้การเสริมแรงด้วยคำพูด เช่น “ครูเห็นว่าพฤติกรรมของนักเรียนดีขึ้นมากสังเกตจากคะแนน กราฟ และปริมาณลูกอมที่เพิ่มขึ้น” แต่หากนักเรียนไม่สามารถแสดงพฤติกรรมตามเป้าหมายครูจะชี้แนะ เช่น “ครูว่ามันน่าจะดีกว่า ถ้านักเรียนบอกครูผู้สอนว่านักเรียนไม่เข้าใจ ช่วยอธิบายใหม่อีกครั้ง แทนที่เราจะเคาะโต๊ะหรือชวนเพื่อนคุย” 2) การให้ข้อมูลป้อนกลับครูผู้สอนจะเตือนให้นักเรียนพยายามควบคุมตนเองไม่ให้แสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เมื่อหมดชั่วโมงนักเรียนจะนำสมุดให้ครูให้ข้อมูลป้อนกลับด้วยคะแนนและคำพูด เช่น “ครู	บันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนแบบบันทึกการใช้โปรแกรมฯ และสมุดติดตามความก้าวหน้า

ตารางที่ 3.4 รายละเอียดของแผนการดำเนินการปรับพฤติกรรมโดยใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ (ต่อ)

สัปดาห์	กิจกรรม	เครื่องมือที่ใช้
4-6 (ต่อ)	<p>2 คะแนน เพราะนักเรียนพยายามควบคุมตนเองไม่แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม หรือ ครูให้ 1 คะแนน เพราะครูอยากให้นักเรียนพยายามควบคุมตนเองให้มากขึ้น วันนี้นักเรียนทำดีแล้วแต่ครูยังต้องเตือนอยู่บ้าง พงษ์นี้พยายามใหม่นะคะ” 3) การเช็คเอาท์ หลังเลิกเรียน นักเรียนจะนำสมุดติดตามความก้าวหน้าให้ครูพร้อมกับหีบลูกอม 1 เม็ดใส่ในกล่องตามรายชื่อตนเอง จะเพิ่มลูกอม อีก 1 เม็ด หากนักเรียนจดงานและการบ้านครบ และได้ช็อคโกแลต 1 ชิ้น หากนักเรียนได้คะแนนเป้าหมายเกิน 80% ของคะแนนทั้งหมด จากนั้นครูจะให้ข้อมูลป้อนกลับด้วยคำพูด และการชี้แนะเชิงบวก พูดคุยปัญหาที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน ครูจะลงชื่อในสมุดติดตามความก้าวหน้าพร้อมเขียนข้อมูลเพื่อสื่อสารกับผู้ปกครอง 4) นักเรียนนำสมุดให้ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบ ในแต่ละวันครูบันทึกผลการปฏิบัติตามขั้นตอนต่างๆและเขียนคะแนนการทำตามเป้าหมายเกิน 80 % ลงในสมุดกราฟ เพื่อให้ นักเรียนเห็นพัฒนาการของตนเองและถือเป็นการเสริมแรงให้นักเรียน ระหว่างการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ผู้วิจัยซึ่งทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์ ติดตามข้อมูลพฤติกรรมและการส่งงานจากครูผู้สอน และสังเกต บันทึกพฤติกรรมของนักเรียนเช่นเดียวกับระยะเส้นฐาน เป็นเวลา 3 สัปดาห์ๆละ 3 ครั้ง</p>	
7-8	<p>ไม่มีการให้การช่วยเหลือด้วยโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ สังเกตและบันทึกพฤติกรรมเหมือนระยะเส้นฐาน 2 สัปดาห์ จำนวน 6 ครั้ง</p>	แบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน
9-11	<p>นำโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์กลับมาใช้อีกครั้ง ขั้นตอนเช่นเดียวกับการใช้โปรแกรมในสัปดาห์ที่ 4 - 6 เก็บข้อมูลเป็นเวลา 3 สัปดาห์ จำนวน 9 ครั้ง</p>	แบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน แบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์และสมุดติดตามความก้าวหน้า
12-13	<p>เก็บข้อมูลคะแนนความรับผิดชอบหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ สัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องได้แก่ ครู ผู้ปกครอง และนักเรียน เกี่ยวกับผลกระทบหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ครูที่ทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์ สรุปผลการใช้โปรแกรม ได้แก่ ผลการปรับพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน ผลการสำรวจคะแนนความ</p>	แบบสำรวจคะแนนความรับผิดชอบและแบบสัมภาษณ์ผลกระทบที่เกิดหลังใช้โปรแกรมฯ (แบบ สัมภาษณ์ แบบ ไม่มีโครงสร้าง)

ตารางที่ 3.4 รายละเอียดของแผนการดำเนินการปรับพฤติกรรมโดยใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ (ต่อ)

สัปดาห์	กิจกรรม	เครื่องมือที่ใช้
12-13 (ต่อ)	รับผิดชอบ คะแนนการทำตามเป้าหมายเกิน 80% และผลการปฏิบัติตามขั้นตอน และประชุมทีมงาน และผู้ปกครองเพื่อรับทราบผลการปรับพฤติกรรมและพิจารณานักเรียนเพื่อออกจากโปรแกรมโดยพิจารณาจากคะแนนการทำตามเป้าหมาย โดยต้องมีคะแนนมากกว่า 80% ของคะแนนทั้งหมด	

(2) นำโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่สร้างให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการศึกษาพิเศษและด้านการปรับพฤติกรรม ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่าง จุดมุ่งหมาย กิจกรรม เนื้อหา และวิธีดำเนินการ จากการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้าง ผลการตรวจสอบพบว่าเครื่องมือมีความสอดคล้อง 0.8 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.5 แสดงว่าสามารถนำโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ไปใช้ในการวิจัยได้

(3) นำโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการปรับพฤติกรรม ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำให้เพิ่มรายละเอียดของโปรแกรมให้ชัดเจนมากขึ้น ได้แก่ วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงบวกและการตัดสินผลการออกจากโปรแกรม

(4) นำโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่ปรับปรุงแล้วมาใช้ในการวิจัย

3.1.2 แบบสัมภาษณ์ครู (FACTS)

แบบสัมภาษณ์ครู เป็นเครื่องมือสำหรับเก็บข้อมูล ระบุพฤติกรรมแลหาสาเหตุการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เพื่อใช้เป็นข้อมูลเพื่อวางแผนปรับพฤติกรรม ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างแบบสัมภาษณ์ครู ดังต่อไปนี้

(1) ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการหาสาเหตุการเกิดพฤติกรรมในการปรับพฤติกรรมโดยใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ (Crone and et al., 2010; Hawken and Horner, 2003; March and Horner, 2002 ; Smonsens et al., 2010; Swoszowski, 2010) ซึ่งผลการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่างานวิจัยส่วนใหญ่ใช้แบบสัมภาษณ์ครู (FACTS) เป็นเครื่องมือในการประเมินพฤติกรรม

(2) ผู้วิจัยเลือกแบบสัมภาษณ์ครูฉบับภาษาไทย ซึ่งแปลโดย อาจารย์ ดร. ชนิศา ตันติเฉลิม มาปรับปรุงให้เหมาะสม

(3) นำแบบสัมภาษณ์ครูให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษาอังกฤษแปลกลับเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องมือ โดยผู้ทรงคุณวุฒิในการแปลภาษาอังกฤษโดยมีเกณฑ์ในการเลือกคือ เป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญด้านการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทย หรือเป็นผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีในสาขาที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ หรือต้องเป็นผู้ที่ทำงานอยู่ในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษอย่างน้อย 10 ปี ซึ่งผลการแปลเครื่องมือที่เป็นภาษาไทยกลับเป็นภาษาอังกฤษพบว่า สามารถแปลได้ความหมายเช่นเดียวกับเครื่องมือที่เป็นภาษาอังกฤษแต่คำศัพท์ภาษาอังกฤษอาจมีความคลาดเคลื่อนบ้างแต่ยังคงได้ความหมายเหมือนเดิม

(4) ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์ครู มาปรับปรุงแก้ไขและให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง

(5) ผู้วิจัยทดลองนำแบบสัมภาษณ์ครูที่ปรับปรุงแล้วไปสัมภาษณ์ครูที่ไม่เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจากข้อมูลการสัมภาษณ์ครูผู้สอนที่ไม่เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่าง พบว่ามีการปรับปรุงแก้ไขข้อมูลในส่วนที่ครูผู้สอนไม่เข้าใจ เช่น ส่วนที่ 1 ในขั้นตอนที่ 4 คือตารางให้ระบุเวลาและกิจกรรม ครูผู้สอนแนะนำว่าไม่ควรจะมี ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุง

(6) นำแบบสัมภาษณ์ครู (FACTS) ที่ทดลองใช้มาปรับปรุงให้ถูกต้องเหมาะสมและนำไปใช้ในการวิจัย

3.1.3 แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เป็นเครื่องมือสำหรับประเมินพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นข้อมูลสำคัญในการเลือกพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเพื่อปรับแก้ปัญหาพฤติกรรมโดยใช้โปรแกรมเซ็คอิน/เซ็คเอาท์ ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ดังต่อไปนี้

(1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า แบบประเมินพฤติกรรมในชั้นเรียนส่วนใหญ่เป็นการประเมินความถี่ของการเกิดพฤติกรรมโดยเครื่องมือมีส่วนประกอบคือ คำชี้แจงหรือการให้คำจำกัดความพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ การระบุน้ำหนักหรือเกณฑ์ในการประเมินความถี่ของการเกิดพฤติกรรม และ ตารางประเมินความถี่ของการเกิดพฤติกรรม (สายสมร สิงห์ดา, 2546; เย็นจิตร ชวนะวิบูลยงกูร, 2547; ปณิตดา กริมละ, 2547; ปิยนุช ภมรกุล; 2550)

(2) ออกแบบแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์แบ่งเป็น 5 ส่วนคือ
1) ข้อมูลทั่วไปของผู้ประเมิน 2) คำอธิบายคำจำกัดความของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่

กลุ่มพฤติกรรมบกพร่องขั้นเรียนและกลุ่มพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ 3) ตารางอธิบายลักษณะของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในแต่ละพฤติกรรม 4) คำชี้แจงในการประเมินพฤติกรรมและอธิบายความหมายของตัวเลขซึ่งเป็นมาตรฐานประมาณค่า (rating scale) ที่ใช้แทนความถี่ของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และ 5) การประเมินผลพฤติกรรมไม่พึงประสงค์โดยใช้การประเมินความถี่ของการเกิดพฤติกรรมแบบมาตรฐานประมาณค่า (rating scale)

(3) ตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เป็นการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence: IOC) ซึ่งในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหานี้ ได้กำหนดคะแนน 3 ลักษณะ คือ +1 หมายถึง ข้อความมีความสอดคล้อง/เหมาะสม 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อความมีความสอดคล้อง/เหมาะสม และ -1 หมายถึง ข้อความไม่สอดคล้อง /เหมาะสม โดยเกณฑ์ในการคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง ต้องมีค่ามากกว่า 0.05 ($IOC > 0.05$) จึงถือว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2544) เกณฑ์ในการเลือกผู้ทรงคุณวุฒิคือ ต้องเป็นบุคคลสำเร็จการศึกษาหรือผ่านการอบรมในสาขาจิตวิทยา จิตวิทยาการศึกษา การศึกษาพิเศษหรือเป็นบุคคลที่ทำงานหรือมีความเกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษไม่น้อยกว่า 10 ปี ผลการตรวจสอบความความตรงเชิงโครงสร้างในครั้งนี้พบว่า แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ มีค่า IOC คือ 0.76 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.5 แสดงว่ามีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์สามารถนำไปใช้ในการวิจัยได้

(4) ปรับปรุงแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์พบว่าข้อเสนอแนะส่วนใหญ่ของผู้ทรงคุณวุฒิคือ ปรับวรรคตอนและภาษาที่ใช้ให้สวยงาม ปรับคำอธิบายลักษณะพฤติกรรมแต่ละพฤติกรรมให้ชัดเจนและครอบคลุมและปรับเกณฑ์ในการประเมินความถี่ให้ชัดเจน โดยให้กำหนดจำนวนครั้งในการแสดงพฤติกรรมในเวลา 1 คาบเรียน เพื่อให้ผู้ใช้เครื่องมือเข้าใจตรงกัน

(5) นำแบบประเมินพฤติกรรมไปใช้ในการวิจัย

3.1.4 สมุดติดตามความก้าวหน้า

สมุดติดตามความก้าวหน้าเป็นเครื่องมือ เพื่อติดตามผลการปรับพฤติกรรมของนักเรียนในแต่ละวัน เป็นเครื่องมือในการให้การเสริมแรงกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างครูและผู้ปกครอง ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างสมุดติดตามความก้าวหน้า ดังต่อไปนี้

(1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า สมุดติดตามความก้าวหน้ามีความแตกต่างกัน แต่มีส่วนประกอบที่สำคัญคือ ชื่อนักเรียน การให้ข้อมูลป้อนกลับโดยการให้คะแนน การระบุพฤติกรรมเป้าหมาย ส่วนสำหรับให้ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบ (Boyd, 2011; Crone et al., 2010; Hawken, 2009; Swoszowski, 2010)

(2) ออกแบบสมุดคะแนติดตามความก้าวหน้าแบ่งเป็น 3 ส่วนคือ 1) การให้ข้อมูลป้อนกลับ 2) ข้อมูลการเรียนและตารางเรียนประจำวัน 3) การให้ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะโดยครูที่ทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์และความคิดเห็นของผู้ปกครอง

(3) ตรวจสอบคุณภาพของสมุดติดตามความก้าวหน้า เป็นการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence: IOC) เช่นเดียวกับการตรวจสอบแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของสมุดติดตามความก้าวหน้าพบว่ามีค่า IOC คือ 0.96 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.5 แสดงสมุดติดตามความก้าวหน้ามีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์สามารถนำไปใช้ในการวิจัยได้

(4) ปรับปรุงสมุดติดตามความก้าวหน้าพบว่า ควรให้ความหมายของวิชาและเป้าหมายในสมุดติดตามความก้าวหน้า ควรอธิบายความหมายของตัวเลขที่ให้ข้อมูลป้อนกลับให้ชัดเจน คะแนน 0 และ 1 ควรปรับให้ชัดเจนขึ้น โดย 1 คือแสดงพฤติกรรมได้เหมาะสมเมื่อตักเตือน และ 0 คือ ยังคงแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสม ไม่เชื่อฟังคำตักเตือน

(5) นำสมุดติดตามความก้าวหน้าไปใช้ในการวิจัย

3.1.5 แบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

แบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ สร้างขึ้นเพื่อบันทึกผลการปฏิบัติตามขั้นตอนต่างๆของโปรแกรมการเช็คอิน/เช็คเอาท์ และเพื่อให้นักเรียนสามารถติดตามคะแนนการแสดงผลพฤติกรรมตามเป้าหมายประจำวัน ทำให้เกิดการเสริมแรงในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยพิจารณาจากกราฟคะแนนของตนเองในแต่ละวัน ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างแบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ดังต่อไปนี้

(1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่างานวิจัยส่วนใหญ่จะเก็บข้อมูล จำนวนครั้งที่นักเรียนมาเช็คอิน/เช็คเอาท์ จำนวนครั้งที่ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบ คะแนนการให้ข้อมูลป้อนกลับ (Crone et al., 2010; Fairbanks et al., 2007; Hawken and Horner, 2003; March and Horner, 2002; Swoszowski, 2010; Todd et al., 2008)

(2) ออกแบบแบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมเช็คคืน/เช็คเอาท์ แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ 1) ข้อมูลนักเรียนและขั้นตอนต่างๆในโปรแกรมเช็คคืน/เช็คเอาท์ และ 2) การบันทึกคะแนนร้อยละของการทำตามเป้าหมายที่วางไว้ในสมุดกราฟ

(3) ตรวจสอบคุณภาพของแบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมเช็คคืน/เช็คเอาท์ ใช้วิธีการตรวจสอบเช่นเดียวกับแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างพบว่า แบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมเช็คคืน/เช็คเอาท์ ค่า IOC คือ 0.6 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.5 แสดงว่ามีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์สามารถนำไปใช้ในการวิจัยได้

(4) ปรับปรุงแบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมเช็คคืน/เช็คเอาท์ ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำว่า ชื่อของแบบบันทึก ควรปรับเป็นแบบบันทึกการปฏิบัติในโปรแกรมเช็คคืน/เช็คเอาท์ เพราะเป็นการเช็คการทำ/ไม่ทำ ควรมีการชี้แจงสิ่งที่ให้ครูทำในแบบบันทึก เช่น การทำเครื่องหมาย ✓ ในช่อง หรืออธิบายเครื่องหมาย ✓ ว่าหมายถึงอะไร เช่น ครูได้ตรวจสอบสิ่งนั้นแล้ว และผลปรากฏว่าผ่าน หรือไม่ผ่าน และควรปรับปรุงภาษาให้เข้าใจง่ายขึ้น

(5) นำแบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมเช็คคืน/เช็คเอาท์ไปใช้ในการวิจัย

3.2 เครื่องมือในการเก็บข้อมูล

3.2.1 แบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน

แบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน เป็นเครื่องมือสำหรับการบันทึกความถี่ของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน โดยแบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนจะใช้ในการบันทึกพฤติกรรมทั้งก่อนและหลังการใช้โปรแกรมเช็คคืน/เช็คเอาท์ ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างแบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน ดังต่อไปนี้

(1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า แบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน มีส่วนประกอบที่สำคัญ 3 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้สังเกตและบันทึกส่วนของการอธิบายความหมายของพฤติกรรมแต่ละพฤติกรรม และส่วนของการบันทึกข้อมูล ซึ่งส่วนของการบันทึกข้อมูลมีหลายรูปแบบ แต่รูปแบบที่นิยม คือ การบันทึกความถี่และการบันทึกช่วงเวลา (สายสมร สิงห์ดา, 2546; เย็นจิตร ชวนะวิบูลยางกูร, 2547; ปนัดดา กริมละ, 2547)

(2) ออกแบบแบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน แบ่งเป็น 5 ส่วนคือ 1) ข้อมูลของผู้วิจัยและข้อมูลของการสังเกตและบันทึกผลในแต่ละครั้ง 2) คำอธิบายคำจำกัดความของพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน 3) ตารางอธิบายลักษณะของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ใน

กลุ่มพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน 4) คำชี้แจงในการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม 5) ส่วนของการสังเกตและบันทึกผลพฤติกรรมที่ประกอบด้วยข้อมูล ชื่อนักเรียน พฤติกรรม ช่วงของการบันทึก และผลรวมของคะแนน

(3) ตรวจสอบคุณภาพของแบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน เป็นการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence: IOC) เช่นเดียวกับการตรวจสอบแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของแบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนพบว่า มีค่า IOC คือ 0.85 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.5 แสดงว่าแบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์สามารถนำไปใช้ในการวิจัยได้

(4) ปรับปรุงแบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนพบว่า คำแนะนำส่วนใหญ่คือ ให้ปรับช่วงเวลาของการสังเกตพฤติกรรมให้แคบลง หากนักเรียนมีความถี่มากในการแสดงพฤติกรรมและให้อธิบายความหมายของ เกณฑ์ 0 และ 1 ที่ใช้ในการบันทึกพฤติกรรมให้ละเอียด

(5) นำแบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนไปใช้ในการวิจัย

3.2.2 แบบสำรวจคะแนนความรับผิดชอบ

แบบสำรวจคะแนนความรับผิดชอบ เป็นเครื่องมือสำหรับการเก็บข้อมูลจำนวนวิชาที่นักเรียนได้รับคะแนนจิตพิสัยในช่องคะแนนความรับผิดชอบ โดยใช้เก็บข้อมูลพฤติกรรมความรับผิดชอบก่อนและหลังการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างแบบสำรวจคะแนนความรับผิดชอบ ดังต่อไปนี้

(1) ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลการวัดและประเมินผลของโรงเรียนจิตรลดา ซึ่งมีระบบการประเมินพฤติกรรมความรับผิดชอบเป็นส่วนหนึ่งของคะแนนจิตพิสัย การให้คะแนนความรับผิดชอบของโรงเรียน พบว่าคะแนนจิตพิสัยแบ่งออกเป็น 5 คุณลักษณะ คือ ระเบียบวินัย สนใจเรียน รับผิดชอบ ซื่อสัตย์ และตรงต่อเวลา ในการให้คะแนนจิตพิสัยทั้ง 5 พฤติกรรม มี 2 กรณีคือ 1 คะแนน ในกรณีเด็กมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และ 0 ในกรณีที่นักเรียนไม่มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ รูปแบบของสมุฏฐานผลการเรียนในส่วนของคะแนนจิตพิสัยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 3.6

ตารางที่ 3.5 รายละเอียดของคะแนนรวมตลอดภาคการศึกษา โรงเรียนจิตรลดา

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครั้งที่ 1	คะแนนจิตพิสัย	คะแนนกลางภาค	รวม	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ครั้งที่ 2	คะแนนจิตพิสัย	คะแนนกลางภาค	รวม	รวมตลอดภาคการศึกษา
25	5	20	50	25	5	20	50	100

ตารางที่ 3.6 รายละเอียดของพฤติกรรมเป้าหมายของคะแนนจิตพิสัย โรงเรียนจิตรลดา

คะแนนจิตพิสัย					รวม
ระเบียบวินัย	สนใจเรียน	รับผิดชอบ	ซื่อสัตย์	ตรงต่อเวลา	

(2) ออกแบบแบบสำรวจคะแนนความรับผิดชอบแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ 1) ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ ชื่อ วัน/เดือน/ปี 2) คำอธิบายคำจำกัดความของพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ 3) ข้อมูลการสำรวจแบ่งเป็น ลำดับของรายวิชาที่ต้องการสำรวจ รายวิชาที่ต้องสำรวจ ช่องคะแนนจิตพิสัยซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ช่องคือ ได้คะแนนกับถูกตัดคะแนน และความคิดเห็นครูผู้สอน

(3) การตรวจสอบคุณภาพของแบบสำรวจคะแนนความรับผิดชอบ ผู้วิจัยให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความสอดคล้องและความเหมาะสมของเครื่องมือ ซึ่งผลการตรวจสอบพบว่าเครื่องมือมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหา

(4) นำเครื่องมือไปใช้ในการวิจัย

ตอนที่ 4 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) โดยแบ่งขั้นตอนการดำเนินการวิจัยออกเป็น 3 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลอง ระยะดำเนินการทดลองและระยะหลังการทดลอง ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ระยะก่อนการทดลอง

1. ผู้วิจัยสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งเป็นบุคคลที่สำเร็จการศึกษาหรือผ่านการอบรมในสาขาจิตวิทยา จิตวิทยาการศึกษา การศึกษาพิเศษ หรือเป็นบุคคลที่ทำงานหรือมีความเกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ไม่น้อยกว่า 10 ปี

2. คัดเลือกโรงเรียนและคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือโรงเรียนจิตรลดา ฝ่ายมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง คุณสมบัติที่สำคัญของโรงเรียนคือ ต้องเป็นโรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ มีนักเรียนในโครงการจัดการศึกษาพิเศษที่พบปัญหาพฤติกรรมบกพร่อง ชั้นเรียนและปัญหาขาดความรับผิดชอบในการเรียน ซึ่งจากการศึกษาข้อมูลของโรงเรียนจิตรลดา พบว่าเป็นโรงเรียนที่ให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยการจัดตั้งหน่วยงานที่ชื่อว่า งานส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพทางการเรียนรู้ของนักเรียน (ส.ศ.น.) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีอยู่ในทุกระดับตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงระดับวิชาชีพ หน่วยงานดังกล่าว ประกอบด้วยทีมงาน ได้แก่ จิตแพทย์ นักการศึกษาพิเศษ นักกิจกรรมบำบัด นักพฤติกรรมบำบัด ครูการศึกษาพิเศษ ครูทั่วไป และผู้ปกครอง จากนั้นผู้วิจัยติดต่อขอความร่วมมือจากโรงเรียน โดยเข้าพบท่านผู้จัดการและผู้อำนวยการโรงเรียนจิตรลดาในขั้นต้น เพื่ออธิบายรายละเอียด เกี่ยวกับการทำวิจัยและเพื่อขออนุญาตในการเก็บข้อมูลวิจัย จากนั้นผู้วิจัยได้นำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัย จากคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อขอความร่วมมือ ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล นักเรียนในงานส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพทางการเรียนรู้ ของนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนจิตรลดา

3. คัดเลือกนักเรียนกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ที่กำหนด คือต้องเป็นนักเรียนที่ขาดคะแนนจิตพิสัยในช่องความรับผิดชอบร้อยละ 40 ของรายวิชาที่เรียนทั้งหมด ครูผู้สอน ประเมินว่ามีปัญหาพฤติกรรมบกพร่องชั้นเรียน เช่น พูดคุย แกล้งเพื่อน พูดไม่สุภาพ พูดไม่เหมาะสม ลูกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือได้รับข้อมูลจากครูผู้สอนว่ามีปัญหาในการส่งงาน ส่งงาน ล่าช้า ไม่ส่งงาน หรือ ทำงานไม่เสร็จตามคำสั่ง ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยติดต่ออาจารย์ที่เกี่ยวข้อง กับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ เพื่อรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับการวิจัย จากนั้นผู้วิจัยใช้วิธีการ สัมภาษณ์อาจารย์ที่เกี่ยวข้อง โดยใช้การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง เพื่อศึกษาถึงข้อมูล ลักษณะพฤติกรรมของนักเรียนเพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมในการวิจัย

4. ผู้วิจัยติดต่อผู้ปกครองของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างเพื่อขอความร่วมมือในการ ทำการวิจัย โดยการติดต่อทางโทรศัพท์และเรียนเชิญผู้ปกครองมาประชุมเพื่อรับทราบรายละเอียด เกี่ยวกับการวิจัย

5. ผู้วิจัยประชุมร่วมกับครูผู้สอนที่เกี่ยวข้อง ผู้ปกครอง และนักเรียน เพื่อรับทราบ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย อธิบายเกี่ยวกับลักษณะเครื่องมือประเภทต่างๆและรายละเอียด เกี่ยวข้องกับรูปแบบการปรับพฤติกรรมให้รับทราบ

ระยะดำเนินการทดลอง

ระยะการทดลองในการวิจัยแบบแบ่งเป็น 5 ระยะ

ระยะที่ 1 หมายถึง ระยะเส้นฐานพฤติกรรม (Baseline phase) เป็นระยะที่กลุ่มตัวอย่างเรียนตามปกติ โดยไม่มีการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์โดยไม่มีการชี้แนะ การให้ข้อมูลป้อนกลับ การเสริมแรง ไม่มีสมุดติดตามความก้าวหน้า ผู้วิจัยเก็บข้อมูลสัปดาห์ละ 3 ครั้ง เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ รวมทั้งหมด 6 ครั้ง ระยะนี้ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกลักษณะพฤติกรรมตามธรรมชาติของนักเรียน เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานก่อนการวิจัย สังเกตและบันทึกพฤติกรรมรอบกวนชั้นเรียนในช่วงเวลาเรียนครั้งละ 30 นาที โดยเริ่มสังเกตหลังจากนักเรียนเข้าห้องเรียนแล้ว 20 นาทีไปจนหมดคาบเรียน (เรียนคาบละ 50 นาที) สังเกตและบันทึกจากการดูวิดีโอ แบ่งเวลาสังเกตและบันทึกออกเป็น 10 ช่วง ช่วงละ 3 นาที โดยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกข้อมูลโดยการหยุดวิดีโอและทำการบันทึกหมายเลขลงในช่อง หมายเลข 1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมรอบกวนชั้นเรียนพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งในช่วง 3 นาที และ 0 หมายถึง นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมรอบกวนชั้นเรียนพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งในช่วง 3 นาที นอกจากนี้ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยฝึกนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างใช้เครื่องมือที่อยู่ในโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ใช้เวลาฝึก 1 สัปดาห์ โดยฝึกขั้นตอนต่างๆ ครบทุกขั้นตอนได้แก่ 1) การเช็คอินในตอนเช้า 2) การให้ข้อมูลป้อนกลับในระหว่างเรียนวิชาคณิตศาสตร์ 3) การเช็คเอาท์ในตอนเย็น และ 4) การนำสมุดติดตามความก้าวหน้าให้ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบและนำกลับมาให้ครูในตอนเช้า แต่ในการฝึกไม่ใช้การเสริมแรง

ระยะที่ 2 หมายถึง ระยะใช้โปรแกรม (Intervention phase) เก็บข้อมูลสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที เป็นเวลา 3 สัปดาห์ รวมทั้งหมด 9 ครั้ง การสังเกตและบันทึกผลใช้รูปแบบเดียวกับการเก็บข้อมูลในระยะเส้นฐาน การเก็บข้อมูลในระยะนี้ผู้วิจัยใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ โดยมีขั้นตอนดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) ในตอนเช้านักเรียนมาเช็คอินกับผู้วิจัย เมื่อมาถึงผู้วิจัยตรวจดูว่าผู้ปกครองได้ลงชื่อรับทราบหรือไม่ หากผู้ปกครองลงชื่อรับทราบผู้วิจัยหยิบชื่อคิกเกต 1 ชิ้น ใส่ลงในกล่องที่เป็นชื่อของนักเรียน หากนักเรียนลืมให้ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบผู้วิจัยสอบถามเหตุผลเพื่อเป็นข้อมูล จากนั้นผู้วิจัยสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการทำที่บ้าน งานค้างส่งหรือการเตรียมอุปกรณ์ในวิชาต่างๆ และให้นักเรียนเขียนข้อมูลในสมุดติดตามความก้าวหน้า ซึ่งมีข้อมูลวัน/เดือน/ปี ข้อมูลตารางเรียน และข้อมูลพฤติกรรมเป้าหมายและวิชาที่มีการให้ข้อมูลป้อนกลับ จากนั้นผู้วิจัยจะหยิบลูกอม 1 เม็ดใส่ในกล่องที่เป็นชื่อของนักเรียน (ในบางวันนักเรียนหยิบใส่เอง) เพื่อให้

แรงเสริมในการมาเช็คอิน เมื่อนักเรียนเขียนข้อมูลในสมุดติดตามความก้าวหน้าเสร็จ ผู้วิจัยบันทึกข้อมูลลงในแบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

2) ในระหว่างที่คาบเรียน นักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้าให้ครูผู้สอน ช่วงเริ่มต้นคาบเรียน ครูผู้สอนทบทวนพฤติกรรมเป้าหมายของนักเรียนแต่ละคน ก่อนเริ่มการสอน เมื่อหมดคาบเรียน ครูให้ข้อมูลป้อนกลับเป็นตัวเลข 0 – 2 โดย 2 หมายถึง แสดงพฤติกรรมได้เหมาะสมโดยที่ครูไม่ต้องตักเตือน 1 หมายถึงแสดงพฤติกรรมได้เหมาะสมเมื่อครูตักเตือน และ 0 หมายถึงไม่สามารถแสดงพฤติกรรมได้ตามเป้าหมายต้องปรับปรุงพฤติกรรม

3) หลังเลิกเรียน นักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้ามาให้ครูเช็คเอาท์ เมื่อนักเรียนมาถึง ครูให้นักเรียนหยิบลูกอม 1 ชิ้นใส่ในกล่องของตนเองเพื่อเป็นการเสริมแรง จากนั้นครูตรวจดูคะแนนข้อมูลป้อนกลับ และรวมคะแนนการให้ข้อมูลป้อนกลับ นำข้อมูลเขียนลงในสมุดกราฟ หากนักเรียนทำคะแนนได้มากกว่าร้อยละ 80 ครูให้ลูกอม 1 ชิ้น เป็นการเสริมแรง จากนั้นครูดูการจดงานและการบ้านในแต่ละวิชา หากนักเรียนจดงานครบ ครูให้ลูกอม 1 ชิ้น จากนั้นครูสอบถามนักเรียนถึงผลการเรียน งานและการบ้านที่ต้องทำ และสุดท้ายครูเขียนแสดงความคิดเห็น พร้อมทั้งเขียนข้อมูลการบ้านที่นักเรียนต้องทำเพื่อสื่อสารกับผู้ปกครองและลงลายมือชื่อเพื่อให้ นักเรียนนำกลับไปให้ผู้ปกครองรับทราบ นักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้าให้ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบ และนำกลับมาให้ครูในตอนเช้าของวันต่อมา

ระยะที่ 3 หมายถึง ระยะถอดถอนโปรแกรม (Baseline phase) เก็บข้อมูล 2 สัปดาห์ เก็บข้อมูลจำนวน 6 ครั้ง ในระยะนี้ผู้วิจัยไม่มีการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ แต่มีการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมในชั้นเรียนเช่นเดิม

ระยะที่ 4 หมายถึง ระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 (Intervention phase) เก็บข้อมูลเป็นเวลา 3 สัปดาห์ เก็บข้อมูลจำนวน 9 ครั้ง ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้นำโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มาใช้อีกครั้งหนึ่งโดยมีขั้นตอนต่างๆ เหมือนในระยะที่ 2 สังเกตและบันทึกข้อมูลเช่นเดียวกัน

ระยะที่ 5 หมายถึง ระยะติดตามผล (Follow - up) เป็นระยะติดตามความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยผู้วิจัยถอดถอนโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ออกเป็น เวลา 1 สัปดาห์ และกลับไปเก็บข้อมูล จำนวน 3 ครั้ง

ระยะหลังการทดลอง

1. ผู้วิจัยใช้แบบสำรวจคะแนนความรับผิดชอบเก็บข้อมูลหลังการทดลองใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์
2. ผู้วิจัยสัมภาษณ์ ครู ผู้ปกครอง และนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ถึงประโยชน์ ข้อจำกัด ความยาก-ง่าย และ ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์ โดยไม่มีแบบสัมภาษณ์
3. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการบันทึกโดยแบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนแจกสมุดกราฟ แบบสำรวจคะแนนความรับผิดชอบ และการสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มาวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอรายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) ใช้วิธีการสังเกตและบันทึกข้อมูลความถี่ของการเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน โดยบันทึกบางส่วนของช่วงเวลา (Partial Interval Recording) และวิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายบุคคลโดยมีรายละเอียดของการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. การศึกษาผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อการลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน โดยการวิเคราะห์ค่ามัธยฐาน ค่าการกระจายตัวของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมและแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมในแต่ละระยะการทดลอง และวิเคราะห์ค่าร้อยละของการแสดงพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบก่อนและหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ นำเสนอข้อมูลโดยใช้ตารางและแผนภาพ
2. การศึกษาผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อความแตกต่างในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์แต่ละพฤติกรรม โดยวิเคราะห์ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ยร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ในระยะเส้นฐานหรือระยะก่อนใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ และระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 หรือระยะหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ นำเสนอข้อมูลโดยใช้ตาราง
3. การศึกษาผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ วิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบค่ามัธยฐานในระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 และระยะติดตามผล นำเสนอข้อมูลโดยใช้ตารางและแผนภูมิ

4. การศึกษาผลกระทบของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ครู นักเรียน และผู้ปกครอง ใช้การสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลในเชิงคุณภาพ นำเสนอข้อมูลโดยใช้ตาราง

การหาค่าความเที่ยงแบบสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน (inter - rater reliability) เป็นการประเมินของผู้ประเมินตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป ยิ่งผลการประเมินมีความแตกต่างกันน้อยก็ถือว่ามีความเที่ยงมาก Hughes (1987) การหาค่าความเที่ยงในการบันทึกพฤติกรรมทำได้โดยนำแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยจำนวน 1 ท่าน มาเปรียบเทียบในแต่ละช่วงเวลาของการสังเกตและบันทึกข้อมูล เพื่อศึกษาว่า ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยบันทึกพฤติกรรมข้อมูลตรงกันหรือไม่ ผู้วิจัยนำคะแนนการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมทั้งของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยมาหาค่าความเชื่อมั่นในการสังเกต ซึ่งในการวิจัย มีการเก็บข้อมูลร่วมกับผู้ช่วยวิจัย 30% ของจำนวนครั้งที่สังเกตและบันทึกพฤติกรรม การหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมินต้องมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80% ของจำนวนครั้งที่บันทึกข้อมูลแต่ละครั้ง จึงถือว่าการสังเกตมีความเที่ยงสูง ซึ่งการหาค่าความเชื่อมั่นใช้สูตร

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนเวลาที่บันทึกตรงกัน} \times 100}{\text{จำนวนเวลาที่บันทึกตรงกัน} + \text{จำนวนเวลาที่บันทึกต่างกัน}}$$

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกข้อมูล 33 ครั้ง ใช้ผู้ช่วยวิจัยในการร่วมสังเกตและบันทึกข้อมูลทั้งหมด 10 ครั้ง ผลการสังเกตและบันทึกข้อมูลพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องมีค่ามากกว่า ร้อยละ 80 ซึ่งถือว่าการสังเกตและบันทึกข้อมูลมีความเที่ยงสูง รายละเอียดของการสังเกตและบันทึกข้อมูลแต่ละครั้งอยู่ในภาคผนวก

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความต้องการพิเศษ โดยมีสมมติฐานการวิจัยคือ

1. โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีผลต่อการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน
2. โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีผลต่อการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนได้แตกต่างกันในแต่ละพฤติกรรม
3. โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีผลต่อความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
4. โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีผลกระทบและมีการเปลี่ยนแปลงต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง

การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การหาค่ามัธยฐาน ค่าร้อยละ นำเสนอข้อมูลโดยใช้กราฟเส้นและตาราง วิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายบุคคล โดยพิจารณาจากค่ามัธยฐานของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน และเปรียบเทียบค่าร้อยละของคะแนนความรับผิดชอบก่อนและหลังการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ซึ่งผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่แสดงถึงผลของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อ

- 1) พฤติกรรมไม่พึงประสงค์ 2) ความแตกต่างในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์แต่ละพฤติกรรม และ 3) ความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่ามัธยฐานและการกระจายตัวของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนและความคงทนในการลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน

1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าร้อยละของพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบและความแตกต่างของประสิทธิภาพของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์แต่ละพฤติกรรม

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่แสดงถึงผลของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อ 1) พฤติกรรมไม่พึงประสงค์ 2) ความแตกต่างในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์แต่ละพฤติกรรม และ 3) ความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

การเก็บรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนใช้การสังเกตและบันทึกข้อมูลในวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นวิชาที่ได้รับการประเมินว่านักเรียนมีความถี่สูงในการเกิดปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในกลุ่มพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน การเก็บข้อมูลใช้การบันทึกด้วยกล้องวิดีโอ โดยการวางกล้องไว้หลังห้องเรียนและบันทึกข้อมูลในภายหลังเพื่อไม่ให้รบกวนการเรียนการสอนของครูในชั้นเรียน แบ่งการวิจัยเป็น 5 ระยะ คือ 1) ระยะเส้นฐาน เป็นระยะการเก็บข้อมูลก่อนใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ สังเกตและบันทึกข้อมูลครั้งละ 30 นาที จดบันทึกทุกๆ 3 นาที การบันทึกใช้ตัวเลข 1 กรณีเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนและบันทึกและ 0 ในกรณีไม่เกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน ใช้เวลาเก็บข้อมูล 2 สัปดาห์ บันทึกผลข้อมูล 6 ครั้ง 2) ระยะการใช้โปรแกรม เป็นระยะใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ เพื่อปรับลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน เก็บข้อมูลแบบเดียวกับระยะเส้นฐาน ใช้เวลาเก็บข้อมูล 4 สัปดาห์ บันทึกผลข้อมูล 9 ครั้ง 3) ระยะถอดถอนโปรแกรม เป็นระยะที่ไม่มีการให้การช่วยเหลือโดยโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์เก็บข้อมูลแบบเดียวกับระยะเส้นฐานใช้เวลา 2 สัปดาห์ บันทึกข้อมูล 6 ครั้ง 4) ระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 เป็นระยะที่นำโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์กลับมาใช้อีกครั้ง เก็บข้อมูลแบบเดียวกับระยะเส้นฐาน ใช้เวลา 4 สัปดาห์ เก็บข้อมูล 9 ครั้ง และ 5) ระยะติดตามผล เป็นระยะที่ผู้วิจัยถอดถอนโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ออกเป็น เวลา 1 สัปดาห์ และเก็บข้อมูลแบบเดียวกับระยะเส้นฐาน จำนวน 3 ครั้ง หลังการเก็บบันทึกข้อมูลผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐานและค่าการกระจายตัวในแต่ละระยะ และนำเสนอด้วยกราฟเป็นรายบุคคล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอข้อมูลพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ทั้งในกลุ่มพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน พฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ และการนำเสนอข้อมูลความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์แบ่งออกเป็น 2 หัวข้อ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่ามัธยฐานและการกระจายตัวของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนและความคงทนในการลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน

การเก็บข้อมูลพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนและการศึกษาความคงทนในการลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน ใช้การสังเกตและบันทึกด้วยแบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน แบ่งการเก็บข้อมูล เป็น 5 ระยะใช้เวลา 14 สัปดาห์ เก็บข้อมูลจำนวน 33 ครั้ง วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการ

หาค่ามัธยฐานและการกระจายตัวของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรม และแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 4.1

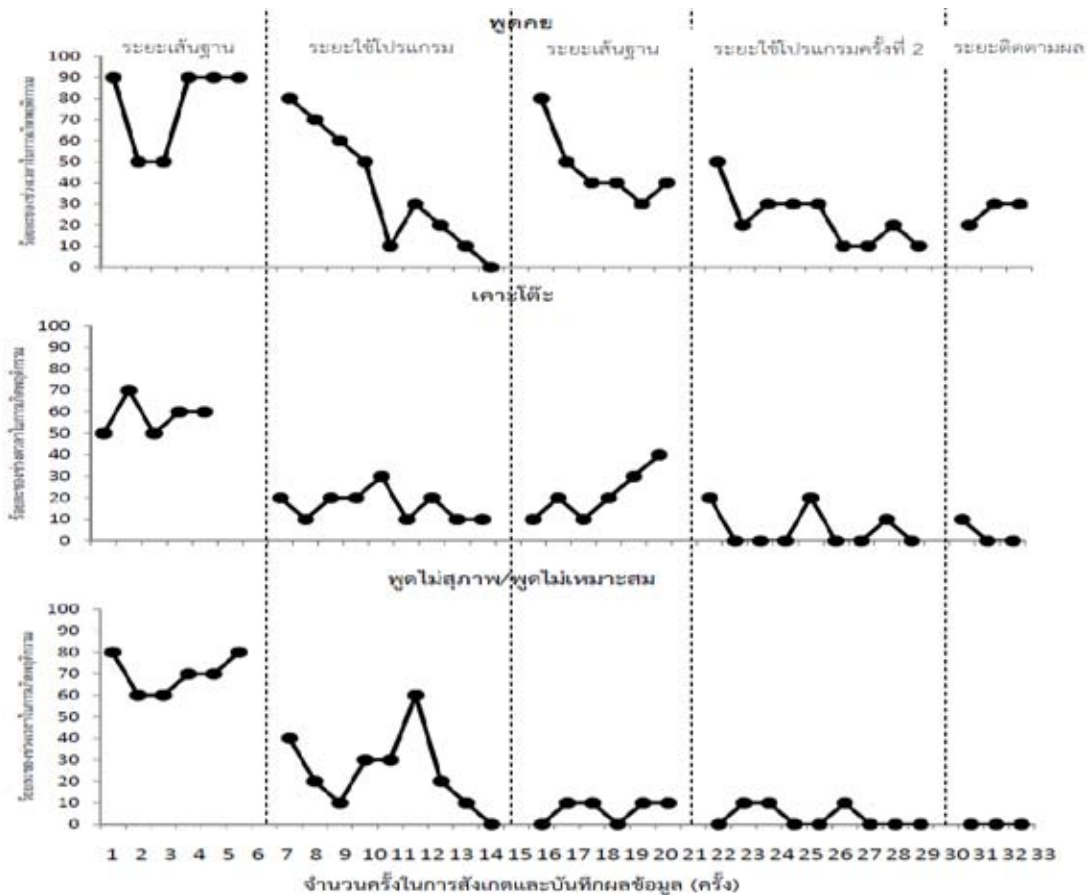
ตารางที่ 4.1 เปรียบเทียบค่ามัธยฐาน (Median)และการกระจายตัวของร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน(Range)ในแต่ละระยะการทดลองของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน

ชื่อ	พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน	ระยะพื้นฐาน		ระยะใช้โปรแกรม		ระยะถอดถอนโปรแกรม		ระยะใช้โปรแกรมครั้งที่ 2		ระยะติดตามผล	
		Median	Range	Median	Range	Median	Range	Median	Range	Median	Range
จุด	พูดคุย	90	50-90	30	0-80	40	30-80	20	10-50	30	20-30
	เคาะโต๊ะ	60	50-70	20	10-30	20	10-40	0	0-20	0	0-10
	พูดไม่สุภาพ	70	60-80	20	0-60	10	0-10	0	0-10	0	0
ณัฐ	พูดคุย	100	80-100	60	0-90	65	50-100	50	20-90	30	30-40
	พูดไม่สุภาพ	65	30-90	10	0-50	15	10-30	0	0-30	0	0-10
	เคาะโต๊ะ	50	30-80	60	30-90	35	20-70	20	0-50	20	10-20
สุข	พูดคุย	85	80-100	40	0-80	60	40-70	20	0-60	10	10-20
	พูดไม่สุภาพ	40	10-70	10	0-30	20	10-30	0	0-20	0	0
	ลุกจากที่นั่ง	40	30-60	0	0-40	20	10-40	0	0-10	0	0

ตารางที่ 4.1 แสดงผลของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ในการลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน โดยนำเสนอข้อมูลค่ามัธยฐาน การกระจายตัวของร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนและข้อมูลความคงทนในการลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน นำเสนอข้อมูลพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน ที่มีพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนแตกต่างกัน โดยแบ่งการเก็บข้อมูลออกเป็น 5 คือ 1) ระยะเส้นฐาน 2) ระยะใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ 3) ระยะถดถอย โปรแกรม 4) ระยะใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 และ 5) ระยะติดตามผล วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่ามัธยฐาน และค่าการกระจายตัวของร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรม การนำเสนอข้อมูลด้วยกราฟเส้นเป็นรายบุคคลดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลค่ามัธยฐานของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนและการวิเคราะห์ความคงทนในการลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนของเด็กชาย รุต

ภาพที่ 4.1 เปรียบเทียบ ค่าร้อยละการกระจายตัวของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนและแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนในแต่ละระยะการทดลองของเด็กชาย รุต

จากภาพที่ 4.1 พบว่าพฤติกรรมพูดคุยของเด็กชาย รุต ในระยะเส้นฐาน ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับสูง มีค่ามัธยฐาน 90 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 50%-

90%) มีการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้น ในระยะการใช้โปรแกรม ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะเส้นฐาน มีค่ามัธยฐานร้อยละ 30 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 0%-80%) มีการกระจายตัวของข้อมูลมาก พฤติกรรมมีแนวโน้มลดลง ในระยะถอดถอนโปรแกรม ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับสูงเมื่อเทียบกับระยะการใช้โปรแกรม มีค่ามัธยฐานร้อยละ 40 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 30%-80%) มีการกระจายตัวของข้อมูลมาก แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้น ในระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะถอดถอนโปรแกรม มีค่ามัธยฐานร้อยละ 20 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 10%-50%) มีการกระจายตัวของข้อมูลมาก แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลง ในระยะติดตามผล การกระจายตัวของข้อมูลอยู่ในระดับสูงเมื่อเทียบกับระยะใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 มีค่ามัธยฐาน 30 ร้อยละ (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 20%-30%) มีการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้น

สรุปผลการสังเกตและบันทึก พบว่า พฤติกรรมพูดคุยในระยะเส้นฐานมีค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับสูงและคงที่ ซึ่งสามารถทำนายแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมได้ เมื่อใช้โปรแกรมเซ็คอิน/เซ็คเอาท์ พบว่า ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะเส้นฐาน และการเกิดพฤติกรรมมีแนวโน้มลดลงแต่ไม่คงที่ การเกิดพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดเมื่อผู้วิจัยถอดถอนโปรแกรมเซ็คอิน/เซ็คเอาท์ พิสูจน์จากค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมครั้งที่ 16 (สังเกตและบันทึกพฤติกรรมครั้งแรกหลังถอดถอนใช้โปรแกรม) คือ ร้อยละ 90 เพิ่มขึ้นจากค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมครั้งที่ 15 (สังเกตและบันทึกพฤติกรรมครั้งสุดท้ายในระยะใช้โปรแกรม) คือ ร้อยละ 0 (เพิ่มขึ้นร้อยละ 90) ในระยะใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลง และพฤติกรรมมีแนวโน้มสูงขึ้นในระยะติดตามผล จากข้อมูลดังกล่าวจึงสรุปได้ว่าโปรแกรมเซ็คอิน/เซ็คเอาท์มีประสิทธิภาพแต่ไม่มีความคงทนในการลดพฤติกรรมพูดคุย

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมเคาะโต๊ะในระยะเส้นฐานพบว่า ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับสูงและคงที่ มีค่ามัธยฐานร้อยละ 60 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 50%-70%) มีการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้น ในระยะการใช้โปรแกรม ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะเส้นฐาน มีค่ามัธยฐานร้อยละ 20 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 10%-70%) มีการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลง ในระยะถอดถอนโปรแกรม ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับคงที่เมื่อเทียบกับระยะใช้โปรแกรม มีค่ามัธยฐานร้อยละ 20 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 10%-

40%) มีค่าการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้น ในระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะถอดถอนโปรแกรม มีค่ามัธยฐานร้อยละ 0 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 10%-20%) มีการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลง ระยะติดตามผลค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับคงที่เมื่อเทียบกับระยะใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 มีค่ามัธยฐานร้อยละ 0 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 0%-10%) มีการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลง

สรุปการสังเกตและบันทึกข้อมูลพบว่า ในระยะเส้นฐาน พฤติกรรมเคาะโต๊ะมีค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับสูงและมีแนวโน้มสูงขึ้น จากนั้นค่าร้อยละของการเกิดพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดเมื่อใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ โดยค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมครั้งที่ 7 (สังเกตและบันทึกข้อมูลครั้งแรกหลังใช้โปรแกรม) คือ ร้อยละ 10 ลดลงจากร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมครั้งที่ 6 (สังเกตและบันทึกข้อมูลครั้งสุดท้ายในระยะเส้นฐาน) คือ ร้อยละ 50 (ลดลงร้อยละ 40) ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับสูงและมีแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้นอีกครั้ง เมื่อผู้วิจัยถอดถอนโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ และลดลงอย่างต่อเนื่องในระยะใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 และระยะติดตามผล จากข้อมูลดังกล่าวจึงสรุปได้ว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีประสิทธิภาพและมีความคงทนในการลดพฤติกรรมเคาะโต๊ะ

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมพฤติกรรมพุดไม่สุภาพ/พุดไม่เหมาะสม ในระยะเส้นฐาน ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับสูง มีค่ามัธยฐานร้อยละ 70 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 60%-80%) มีค่าการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้น ระยะการใช้โปรแกรม ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะเส้นฐาน มีค่ามัธยฐานร้อยละ 20 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 0%-80%) มีค่าการกระจายตัวของข้อมูลมาก แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลง ในระยะถอดถอนโปรแกรม ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะใช้โปรแกรม มีค่ามัธยฐานร้อยละ 0 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 0%-10%) มีค่าการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้น ระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับคงที่ มีค่ามัธยฐานร้อยละ 0 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 0%-10%) มีค่าการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลง ระยะติดตามผล ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ใน

จากภาพที่ 4.2 พบว่า พฤติกรรมพูดคุยของเด็กชายณัฐ ในระยะเส้นฐาน ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับสูงและคงที่ มีค่ามัธยฐานร้อยละ 100 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 80%-100%) มีการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้นและคงที่ ในระยะการใช้โปรแกรม ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะเส้นฐาน โดยมีค่ามัธยฐานร้อยละ 60 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 0%-90%) มีค่าการกระจายตัวของข้อมูลมาก แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลง ในระยะถอดถอนโปรแกรม ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับสูงขึ้นเมื่อเทียบกับระยะใช้โปรแกรม มีค่ามัธยฐานร้อยละ 65 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 50%-100%) มีค่าการกระจายตัวของข้อมูลมาก แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้น ในระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะถอดถอนโปรแกรม มีค่ามัธยฐานร้อยละ 50 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 20%-90%) มีค่าการกระจายตัวของข้อมูลมาก แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลง ในระยะติดตามผลร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 มีค่ามัธยฐานร้อยละ 30 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 30%-40%) มีค่าการกระจายตัวของข้อมูลน้อย พฤติกรรมพูดคุย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลง

สรุปผลการสังเกตและบันทึก พบว่า พฤติกรรมพูดคุยในระยะเส้นฐาน มีค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับสูง ซึ่งสามารถทำนายแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมได้ เมื่อใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ พบว่าการเกิดพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัด พิจารณาจากค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมในครั้งที่ 7 (สังเกตและบันทึกข้อมูลครั้งแรกหลังใช้โปรแกรม) คือ ร้อยละ 80 ลดลงจากค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมในครั้งที่ 6 (สังเกตและบันทึกข้อมูลครั้งสุดท้ายในระยะเส้นฐาน) คือ ร้อยละ 100 (ลดลงร้อยละ 20) การเกิดพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดอีกครั้งเมื่อผู้วิจัยถอดถอนโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ พิจารณาจากค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมในครั้งที่ 16 (สังเกตและบันทึกข้อมูลครั้งแรกหลังถอดถอนโปรแกรม) คือ ร้อยละ 70 เพิ่มขึ้นจากค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมในครั้งที่ 15 (สังเกตและบันทึกข้อมูลครั้งสุดท้ายในระยะใช้โปรแกรม) คือ ร้อยละ 0 (เพิ่มขึ้นร้อยละ 70) ในระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้นในช่วงแรก และมีแนวโน้มลดลงหลังจากสังเกตและบันทึกข้อมูลครั้งที่ 25 ในระยะติดตามผลพฤติกรรมมีแนวโน้มลดลง จากข้อมูลดังกล่าวจึงสรุปได้ว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีประสิทธิภาพและมีความคงทนในการลดพฤติกรรมพูดคุย

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมพฤติกรรมพุดไม่สุภาพ/พุดไม่เหมาะสม ในระยะเส้นฐาน พบว่า ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับสูง ค่ามัธยฐานร้อยละ 65 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 30%-90%) มีการกระจายตัวของข้อมูลมาก แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้น ในระยะการใช้โปรแกรม ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะเส้นฐาน มีค่ามัธยฐานร้อยละ 10 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 0%-50%) มีการกระจายตัวของข้อมูลมาก แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลงและคงที่ ในระยะถอดถอนโปรแกรม ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับสูงเมื่อเทียบกับระยะการใช้โปรแกรม มีค่ามัธยฐานร้อยละ 15 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 10%-30%) มีการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้น ในระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะถอดถอนโปรแกรม มีค่ามัธยฐานร้อยละ 5 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 0%-30%) มีการกระจายตัวของข้อมูลมาก แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลงและคงที่ ระยะติดตามผล ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 มีค่ามัธยฐานร้อยละ 0 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 0%-10%) มีค่าการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลง

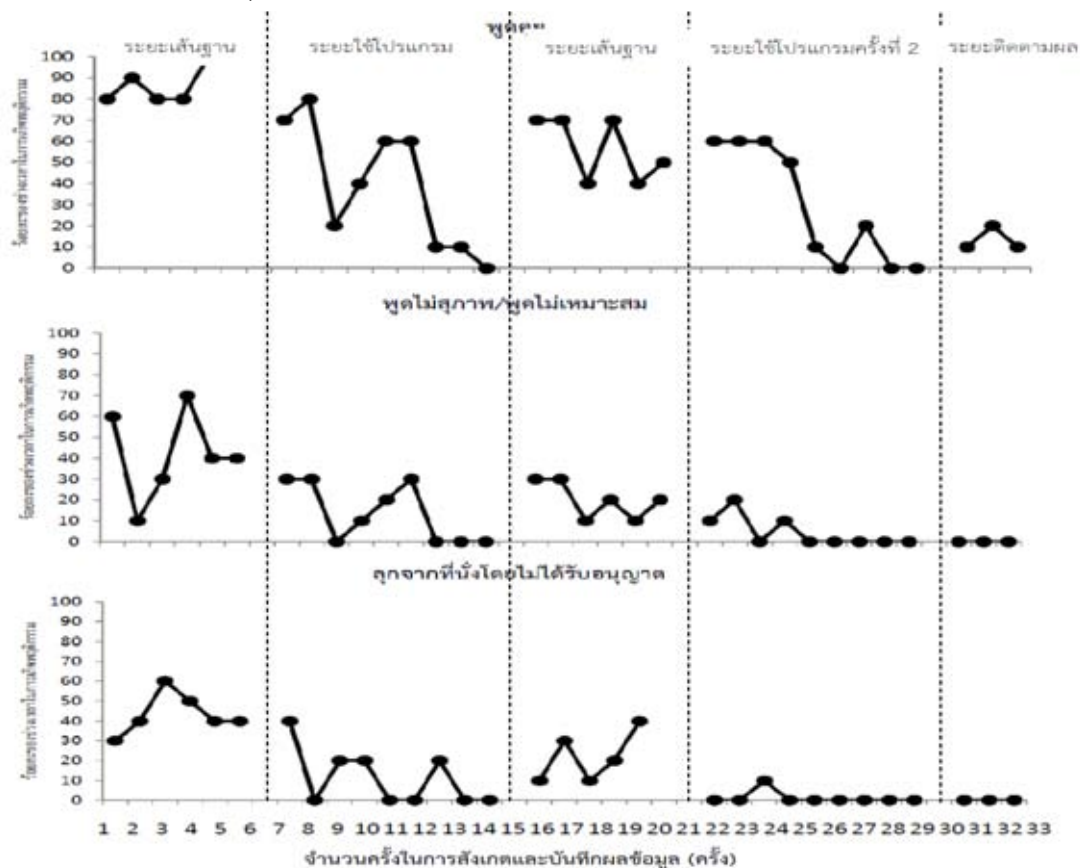
สรุปการสังเกตและบันทึกข้อมูลพบว่า พฤติกรรมพุดไม่สุภาพ/พุดไม่เหมาะสม มีค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมในระดับสูงและมีแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้น จากนั้นค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดเมื่อใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ โดยค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมในครั้งที่ 7 (สังเกตและบันทึกข้อมูลครั้งแรกหลังใช้โปรแกรม) คือ ร้อยละ 10 ลดลงจากค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมในครั้งที่ 6 (สังเกตและบันทึกข้อมูลครั้งสุดท้ายในระยะเส้นฐาน) คือ ร้อยละ 50 (ลดลงร้อยละ 40) โดยแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลง ในระยะถอดถอนโปรแกรมพฤติกรรมมีแนวโน้มสูงขึ้นและลดลงในระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 ในระยะติดตามผลพฤติกรรมมีแนวโน้มลดลงและคงที่ จากข้อมูลดังกล่าวจึงสรุปได้ว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีประสิทธิภาพและมีความคงทนในการลดพฤติกรรมพุดไม่สุภาพ/พุดไม่เหมาะสม

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมพฤติกรรมเคาะโต๊ะ ในระยะเส้นฐาน ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับสูง มีค่ามัธยฐานร้อยละ 50 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 30%-80%) มีการกระจายตัวของข้อมูลมาก แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้น ในระยะการใช้โปรแกรม ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับสูงเมื่อเทียบกับระยะเส้นฐาน มีค่ามัธยฐานร้อยละ 60 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 30%-90%) มีการกระจายตัวของข้อมูลมาก แนวโน้มการเกิด

พฤติกรรมสูงขึ้น ในระยะถอดถอนโปรแกรม ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะใช้โปรแกรม มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 35 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 20%-70%) มีการกระจายตัวของข้อมูลมาก แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้น ในระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะถอดถอนโปรแกรม มีค่ามัธยฐานร้อยละ 20 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 0%-50%) มีการกระจายตัวของข้อมูลมาก แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลง ในระยะติดตามผล ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะเส้นฐาน แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลง มีค่ามัธยฐานร้อยละ 20 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 10%-20%) มีค่าการกระจายตัวของข้อมูลน้อย

สรุปการสังเกตและบันทึกข้อมูลพบว่า พฤติกรรมเคาะโต๊ะ มีค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมในระดับสูงและมีแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้น พฤติกรรมมีแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลงหลังใช้โปรแกรมเซ็คอิน/เซ็คเอาท์ ในระยะถอดถอนโปรแกรม การเกิดพฤติกรรมมีแนวโน้มสูงขึ้นและการเกิดพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัด พิจารณาจากค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมครั้งที่ 16 (สังเกตและบันทึกข้อมูลครั้งแรกหลังถอดถอนโปรแกรม) คือ ร้อยละ 70 เพิ่มขึ้นจากค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมครั้งที่ 15 (สังเกตและบันทึกข้อมูลครั้งสุดท้ายของระยะใช้โปรแกรม) คือ ร้อยละ 30 (เพิ่มขึ้นร้อยละ 40) ในระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 พบว่าแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลงและคงที่ เช่นเดียวกับระยะติดตามผล จากข้อมูลดังกล่าวจึงสรุปได้ว่าโปรแกรมเซ็คอิน/เซ็คเอาท์มีประสิทธิภาพและมีความคงทนในการลดพฤติกรรมเคาะโต๊ะ

1.1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลค่ามัธยฐานของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมรบกวน
ชั้นเรียนและการวิเคราะห์ความคงทนในการลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนของเด็กชายสูง
ภาพที่ 4.3 เปรียบเทียบ ค่าร้อยละการกระจายตัวของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้น
และแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนในแต่ละระยะการทดลองของเด็กชายสูง

จากภาพที่ 4.3 พบว่าข้อมูลพฤติกรรมพูดคุยของเด็กชายสูง ในระยะเส้นฐาน ค่าร้อยละ
ของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับสูง มีค่ามัธยฐานร้อยละ 85 (ช่วงของข้อมูล
อยู่ระหว่าง 80%-100%) มีการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้นและ
คงที่ ระยะใช้โปรแกรม ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับ
ระยะเส้นฐาน มีค่ามัธยฐานร้อยละ 40 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 0%-80%) มีค่าการกระจายตัว
ของข้อมูลมาก แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลง ระยะถอดถอนโปรแกรม ค่าร้อยละของช่วงเวลา
ในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับสูงเมื่อเทียบกับระยะใช้โปรแกรม มีค่ามัธยฐานร้อยละ 60 (ช่วง
ของข้อมูลอยู่ระหว่าง 40%-70%) มีการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรม
สูงขึ้น ระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อ
เทียบกับระยะถอดถอนโปรแกรม มีค่ามัธยฐานร้อยละ 20 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 0%-60%)

มีค่าการกระจายตัวของข้อมูลมาก แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลงและคงที่ ระยะติดตามผล พฤติกรรม ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะ การใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 10 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 10%-20%) มีการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดลดลง

สรุปผลการสังเกตและบันทึก พบว่าพฤติกรรมพุดคุยในระยะเส้นฐานมีค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับสูงและคงที่ ซึ่งสามารถทำนทานการเกิดพฤติกรรมได้ เมื่อใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ พบว่าค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะเส้นฐานแต่พฤติกรรมเกิดไม่คงที่ พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดเมื่อผู้วิจัยถอดถอนโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ พิจารณาจากค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมครั้งที่ 16 (สังเกตและบันทึกข้อมูลครั้งแรกหลังถอดถอนโปรแกรม) คือ ร้อยละ 70 เพิ่มขึ้นจากค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมครั้งที่ 15 (สังเกตและบันทึกข้อมูลครั้งสุดท้ายในระยะใช้โปรแกรม) คือ ร้อยละ 0 (เพิ่มขึ้นร้อยละ 70) ในระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 และระยะติดตามแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลงอย่างต่อเนื่อง จากข้อมูลดังกล่าวจึงสรุปได้ว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีประสิทธิภาพและมีความคงทนในการลดพฤติกรรมพุดคุย

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมพุดคุยไม่สุภาพ/พุดไม่เหมาะสมในระยะเส้นฐาน พบว่ามีค่ามัธยฐานร้อยละ 40 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 10%-70%) มีค่าการกระจายตัวของข้อมูลมาก ระยะใช้โปรแกรม ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะเส้นฐาน มีค่ามัธยฐานร้อยละ 10 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 0%-30%) มีการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลงและคงที่ ระยะถอดถอนโปรแกรม ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับสูงเมื่อเทียบกับระยะใช้โปรแกรม มีค่ามัธยฐานร้อยละ 20 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 40%-70%) มีการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้น ระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะถอดถอนโปรแกรม มีค่ามัธยฐานร้อยละ 0 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 0%-20%) มีการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลง ระยะติดตามผล ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 มีค่ามัธยฐานร้อยละ 0 ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 0% มีการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลงและคงที่

สรุปการสังเกตและบันทึกข้อมูลพบว่า ในระยะเส้นฐานพฤติกรรมพุดไม่สุภาพ/พุดไม่เหมาะสม มีแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมไม่คงที่จึงไม่สามารถทำนายแนวโน้มการเกิดพฤติกรรม

ได้ เมื่อใช้โปรแกรมโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลง ในระยะถอดโปรแกรมการเกิดพฤติกรรมมีแนวโน้มสูงขึ้น ในระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 พบว่าค่าร้อยละของจำนวนครั้งในการเกิดพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัด โดยค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมครั้งที่ 24 (สังเกตและบันทึกข้อมูลครั้งแรกหลังใช้โปรแกรมครั้งที่ 2) คือ ร้อยละ 0 ลดลงจากค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมครั้งที่ 23 (สังเกตและบันทึกข้อมูลครั้งสุดท้ายในระยะถอดถอนโปรแกรม) คือ ร้อยละ 60 (ลดลงร้อยละ 50) และพฤติกรรมมีแนวโน้มลดลงในระยะติดตามผล จากข้อมูลดังกล่าวจึงสรุปได้ว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีประสิทธิภาพและมีความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่สุภาพ/พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมพฤติกรรมลูกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต ในระยะเส้นฐาน มีค่ามัธยฐานร้อยละ 40 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 30%-60%) มีการกระจายตัวของข้อมูลน้อย มีแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมครั้งที่ ระยะใช้โปรแกรม ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะเส้นฐาน มีค่ามัธยฐานร้อยละ 0 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 0%-40%) มีการกระจายตัวของข้อมูลมาก แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลง ในระยะถอดถอนโปรแกรม ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับสูงเมื่อเทียบกับระยะใช้โปรแกรม มีค่ามัธยฐานร้อยละ 20 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 10%-40%) มีการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้น ในระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะถอดถอนโปรแกรม มีค่ามัธยฐานร้อยละ 0 (ช่วงของข้อมูลอยู่ระหว่าง 0%-10%) มีการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลง ในระยะติดตามผล ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 0 ช่วงของข้อมูลคือ 0% มีค่าการกระจายตัวของข้อมูลน้อย แนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลง

สรุปการสังเกตและบันทึกข้อมูลพบว่า พฤติกรรมลูกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต เมื่อใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมมีระดับต่ำและมีแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมลดลงเมื่อเปรียบเทียบกับระยะเส้นฐาน ในระยะถอดโปรแกรม พฤติกรรมมีแนวโน้มสูงขึ้นและลดลงในระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 และลดลงคงที่ในระยะติดตามผล จากข้อมูลดังกล่าวจึงสรุปได้ว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีประสิทธิภาพและมีความคงทนในการลดพฤติกรรมลูกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต

จากข้อมูลสรุปว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีผลต่อการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน ซึ่งสนับสนุนผลสมมติฐาน ข้อที่ 1 และพบว่าโปรแกรมเช็คอิน/

เช็คเอาท์มีความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์บางพฤติกรรม ซึ่งไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3

1.2 ผลการเคราะห์ข้อมูลค่าร้อยละของพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบและความแตกต่างของประสิทธิภาพของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์แต่ละพฤติกรรม

การเก็บข้อมูลพฤติกรรมความรับผิดชอบ ใช้ข้อมูลคะแนนจิตพิสัยในช่องคะแนนความรับผิดชอบในวิชาเรียน 18 วิชา โดยจะเก็บข้อมูลจำนวนวิชาที่ครูตัดคะแนนความรับผิดชอบในระยะก่อนการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ และระยะหลังการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยการเปรียบเทียบค่าร้อยละของวิชาที่ถูกตัดคะแนนความรับผิดชอบจากวิชาเรียนทั้งหมด 18 วิชา

การวิเคราะห์ข้อมูลความแตกต่างของประสิทธิภาพของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในแต่ละพฤติกรรม ใช้การเปรียบเทียบค่าร้อยละของการแสดงพฤติกรรมแต่ละพฤติกรรมก่อนใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ (ระยะเส้นฐาน) และหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ (ระยะใช้โปรแกรมครั้งที่ 2) รายละเอียดดังตารางที่ 4.2 และตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.2 เปรียบเทียบผลต่างของร้อยละของจำนวนวิชาที่ครูตัดคะแนนความรับผิดชอบในระยะก่อนและหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

ชื่อ	ก่อนใช้โปรแกรมปรับพฤติกรรม	หลังใช้โปรแกรมการปรับพฤติกรรม	ผลต่างของร้อยละของจำนวนวิชาที่ครูตัดคะแนนความรับผิดชอบ	เปอร์เซ็นต์ผลต่างของร้อยละของจำนวนวิชาที่ครูตัดคะแนนความรับผิดชอบ
рут	56	61	-5	-8.9
ณัฐ	39	28	11	28
สุข	61	28	33	54

ตารางที่ 4.3 เปรียบเทียบผลต่างค่าเฉลี่ยร้อยละของช่วงเวลาที่แสดงพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนใน
ระยะเส้นฐานและระยะใช้โปรแกรมครั้งที่ 2

ชื่อ	พฤติกรรม รบกวนชั้นเรียน	ค่าเฉลี่ยร้อยละของ ช่วงเวลาที่แสดงพฤติกรรม		ผลต่างของ ค่าเฉลี่ยร้อยละ ของช่วงเวลาที่ แสดงพฤติกรรม รบกวนชั้นเรียน	เปอร์เซ็นต์ผลต่างของ ค่าเฉลี่ยร้อยละของ ช่วงเวลาที่แสดง พฤติกรรมรบกวน ชั้นเรียน
		Baseline1	Intervention 2		
รุต	พูดคุย	77	23	54	70
	เคาะโต๊ะ	58	6	52	89
	พูดไม่สุภาพ	70	4	66	94
ณัฐ	พูดคุย	93	48	45	48
	พูดไม่สุภาพ	62	8	54	87
	เคาะโต๊ะ	52	22	30	57
สุข	พูดคุย	88	29	59	67
	พูดไม่สุภาพ	42	4	38	90
	ลุกจากที่นั่งฯ	43	1	42	97

จากตารางที่ 4.3 พบว่าหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนของเด็กชายรุต ได้แก่ พูดคุย เคาะโต๊ะ และพูดไม่สุภาพพูดไม่เหมาะสม ลดลงร้อยละ 70, 89 และ 94 ตามลำดับ โดยสามารถลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนโดยเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 84 และจากตารางที่ 4.2 พบว่า คะแนนความรับผิดชอบ ในระยะก่อนใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ คือร้อยละ 56 ในระยะหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ จำนวนวิชาที่ถูกตัดคะแนนความรับผิดชอบ คือร้อยละ 61 ดังนั้นหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ พฤติกรรมขาดความรับผิดชอบเพิ่มขึ้นร้อยละ 8.9

จากตารางที่ 4.3 พบว่าหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนของเด็กชายณัฐ ได้แก่ พูดคุย พูดไม่สุภาพ/พูดไม่เหมาะสม และเคาะโต๊ะ ลดลงร้อยละ 48, 87, และ 57 ตามลำดับ โดยสามารถลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนโดยเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 67 และตารางที่ 4.2 พบว่า คะแนนความรับผิดชอบ ในระยะก่อนใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์คือ ร้อยละ 39 ในระยะหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์คือร้อยละ 28 ดังนั้นหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ พฤติกรรมขาดความรับผิดชอบลดลงร้อยละ 28

จากตารางที่ 4.3 พบว่าหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนของเด็กชายสุข ได้แก่ พฤติกรรม พูดคุย พูดไม่สุภาพ/ไม่เหมาะสมและลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต

ลดลงร้อยละ 67, 90, 97 ตามลำดับ โดยสามารถลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนโดยเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 84 และจากตารางที่ 4.2 พบว่า คะแนนความรับผิดชอบ ในระยะก่อนโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์คือร้อยละ 61 ในระยะหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ คือร้อยละ 28 ดังนั้นหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ พฤติกรรมขาดความรับผิดชอบลดลงร้อยละ 54

สรุปจากข้อมูลพบว่าหลังการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ในการลดพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ ในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 คน คือเด็กชายณัฐและเด็กชายสุข มีจำนวนวิชาที่ถูกตัดคะแนนความรับผิดชอบลดลง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ และเด็กชายรุต มีจำนวนวิชาที่ต้องตัดคะแนนความรับผิดชอบเพิ่มขึ้นหลังการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ไม่มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบของเด็กชายรุต และจากข้อมูลพบว่า โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้แตกต่างกัน โดยพบว่าสามารถลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนได้มากกว่าพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ พิจารณาจากคะแนนเปอร์เซ็นต์ของผลต่างของพฤติกรรมก่อนและหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ นอกจากนี้พบว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ สามารถลดพฤติกรรมได้แตกต่างกันในแต่ละพฤติกรรม โดยพิจารณาพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนพบว่า พฤติกรรมพูดคุยคือพฤติกรรมที่โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมได้น้อยที่สุด เมื่อพิจารณาประสิทธิภาพของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์เป็นรายบุคคล พบว่าเด็กชายณัฐมีเปอร์เซ็นต์ของผลต่างของพฤติกรรมก่อนและหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ลดลงน้อยที่สุด แสดงว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนของเด็กชายณัฐน้อยที่สุดโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมได้แตกต่างกันในแต่ละพฤติกรรมและแตกต่างเป็นรายบุคคล ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลผลกระทบหรือการเปลี่ยนแปลงที่เกิดหลังการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ประกอบด้วย 5 ระยะ คือ ระยะเส้นฐาน ระยะใช้โปรแกรม ระยะถอดถอนโปรแกรม ระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 และระยะติดตามผล ซึ่งในโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีขั้นตอนของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ 4 ขั้นตอนคือ 1) นักเรียนมาเช็คอินกับครูในตอนเช้า 2) นักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้าให้ครูผู้สอนในชั้นเรียนให้ข้อมูลป้อนกลับด้วยคำพูดและคะแนนตามข้อตกลง 3) นักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้ามาเช็คเอาท์กับครูหลังเลิกเรียนและ

ตรวจนับคะแนนการทำตามเป้าหมายและรับข้อมูลป้อนกลับ และ 4) นักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้าให้ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบและนำกลับให้ครูในตอนเช้า ผลการวิจัยดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการปฏิบัติตามขั้นตอนของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ (Fidelity)

โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ 1) ตอนเช้าของแต่ละวัน นักเรียนมาเช็คอินพร้อมสมุดติดตามความก้าวหน้าที่มีลายเซ็นผู้ปกครอง รายงานผลการทำกรบ้านและเขียนตารางเรียนประจำวัน 2) นักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้าให้ครูให้ข้อมูลป้อนกลับด้วยคะแนนระหว่างเรียน 3) ตอนเย็นนักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้าที่มีคะแนนข้อมูลการทำตามเป้าหมายหรือข้อมูลป้อนกลับจากครูผู้สอนและข้อมูลการจดงานและการบ้าน ครูจัดบันทึกข้อมูลป้อนกลับ บันทึกผลการปฏิบัติตามขั้นตอนแต่ละขั้นตอนและการแรงเสริมหากนักเรียนทำตามเป้าหมายมากกว่า 80% ของคะแนนทั้งหมดและมีข้อมูลการจดงานและการบ้าน และ 4) นักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้ากลับบ้านเพื่อให้ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบการวิจัยในครั้งนี้ นักเรียนต้องเช็คอินและเช็คเอาท์ จำนวน 30 ครั้ง โดยมีรายละเอียดของข้อมูลที่แสดงด้วยตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ข้อมูลร้อยละของจำนวนครั้งในการปฏิบัติขั้นตอนของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

	เช็คอิน	สมุดติดตาม ความก้าวหน้า	ลายเซ็น ผู้ปกครอง	งาน/ การบ้าน	เช็คเอาท์	คะแนน ข้อมูล ป้อนกลับ	การจดงาน/ การบ้าน
รุต	67%	60%	20%	17%	67%	73%	23%
ณัฐ	87%	87%	43%	37%	63%	73%	30%
สุข	83%	83%	67%	40%	93%	100%	70%

จากตารางที่ 4.4 พบว่า คะแนนร้อยละของจำนวนการเช็คอินของ เด็กชายรุต เด็กชายณัฐ และเด็กชายสุข มีค่าเป็น 67%, 87% และ 83% ตามลำดับ คะแนนร้อยละของจำนวนครั้งของการนำสมุดติดตามความก้าวหน้ามาเช็คอิน ของเด็กชายรุต เด็กชายณัฐ และเด็กชายสุข มีค่าเป็น 60%, 87% และ 83% ตามลำดับ คะแนนร้อยละของจำนวนลายเซ็นผู้ปกครองของ เด็กชายรุต เด็กชายณัฐ และเด็กชายสุข มีค่าเป็น 20%, 43% และ 67% ตามลำดับ คะแนนร้อยละของจำนวนครั้งที่นักเรียนทำงานหรือการบ้านของ เด็กชายรุต เด็กชายณัฐ และเด็กชายสุข มีค่าเป็น 17%,

37% และ 40% ตามลำดับ คะแนนร้อยละของจำนวนการเช็คเอาท์ในตอนเย็นของ เด็กชายรุต เด็กชายณัฐ และเด็กชายสุข มีค่าเป็น 67%, 63% และ 93% ตามลำดับ คะแนนร้อยละของจำนวน ครั้งในการให้ครูให้ข้อมูลป้อนกลับของเด็กชายรุต เด็กชายณัฐ และเด็กชายสุข มีค่าเป็น 73%, 73% และ 100% คะแนนร้อยละของจำนวนครั้งในการจดงานและการบ้านของ เด็กชายรุต เด็กชายณัฐ และเด็กชายสุข มีค่าเป็น 23%, 30% และ 70%

จากข้อมูลการวิจัยพบว่า ขั้นตอนการเช็คคินและการให้ข้อมูลป้อนกลับเป็นขั้นตอนที่มี คะแนนมากที่สุด ขั้นตอนการจดงานและการบ้านและการลงชื่อจากผู้ปกครองเป็นขั้นตอนที่มี คะแนนน้อยที่สุด กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนการปฏิบัติตามขั้นตอนของโปรแกรมเช็คคิน/เช็คเอาท์และการลงชื่อจากผู้ปกครองมากที่สุดคือ เด็กชายสุข กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการปฏิบัติตามขั้นตอนของโปรแกรมเช็คคิน/เช็คเอาท์และการลงชื่อจากผู้ปกครองน้อยที่สุดเด็กชายรุต

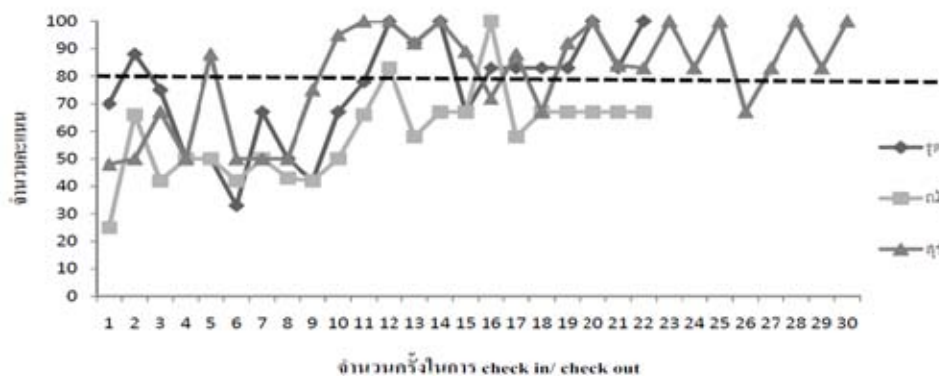
1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลร้อยละของจำนวนคะแนนการทำตามเป้าหมายประจำวัน

การให้ข้อมูลป้อนกลับเป็นการให้คะแนนการทำตามเป้าหมายที่วางไว้ ซึ่งใช้เป็นข้อมูลในการพิจารณานักเรียนออกจากโปรแกรมเช็คคิน/เช็คเอาท์ โดยตลอดการวิจัยนักเรียนได้รับข้อมูลป้อนกลับจากครูผู้สอนทั้งหมดเป็นจำนวน 30 ครั้ง มีรายละเอียดของข้อมูลที่แสดงด้วยตารางที่ 4.5 และภาพที่ 4.4

ตารางที่ 4.5 ข้อมูลจำนวนครั้งที่ได้รับข้อมูลป้อนกลับ ร้อยละของจำนวนครั้งที่ได้รับข้อมูลป้อนกลับ ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนการทำตามเป้าหมาย และร้อยละของจำนวนครั้งที่ได้คะแนนการทำตามเป้าหมายมากกว่า 80% ในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน

ชื่อ	จำนวนครั้งที่ได้รับข้อมูลป้อนกลับ (ครั้ง)	ร้อยละของจำนวนครั้งที่ได้รับข้อมูลป้อนกลับ	ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนการทำตามเป้าหมาย	ร้อยละของจำนวนครั้งที่ได้คะแนนการทำตามเป้าหมายมากกว่า 80%
รุต	22	73	75	45
ณัฐ	22	73	59	6
สุข	30	100	80	63

ภาพที่ 4.4 การเปรียบเทียบข้อมูลคะแนนการทำตามเป้าหมายของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน

จากตารางที่ 4.5 และภาพที่ 4.4 พบว่า จำนวนครั้งที่ได้รับข้อมูลป้อนกลับของ เด็กชายรุต เด็กชายณัฐ และเด็กชายสุท มีค่าเป็น 22, 22 และ 30 คิดเป็นร้อยละ 73, 73 และ 100 ตามลำดับ โดยเด็กชายสุทมีจำนวนครั้งและค่าร้อยละของจำนวนครั้งที่ได้รับข้อมูลป้อนกลับมากที่สุด เด็กชายรุตและเด็กชายณัฐ มีจำนวนครั้งและค่าร้อยละของจำนวนครั้งที่ได้รับข้อมูลป้อนกลับเท่ากัน คะแนนค่าเฉลี่ยของคะแนนการทำตามเป้าหมายของเด็กชายรุต เด็กชายณัฐ และ เด็กชายสุทมีค่าเป็น 75, 59 และ 80 ตามลำดับ โดยเด็กชายสุทมีคะแนนค่าเฉลี่ยของคะแนนการทำตามเป้าหมายมากที่สุด เด็กชายณัฐมีคะแนนค่าเฉลี่ยของคะแนนการทำตามเป้าหมายน้อยที่สุด คะแนนร้อยละของจำนวนครั้งที่ได้คะแนนการทำตามเป้าหมายมากกว่า 80% ของเด็กชายรุต เด็กชายณัฐ และเด็กชายสุท มีค่าเป็น 45, 6 และ 63 ตามลำดับ โดยเด็กชายสุทมีคะแนนร้อยละของจำนวนครั้งที่ได้คะแนนการทำตามเป้าหมายมากที่สุด โดยเด็กชายณัฐ มีคะแนนร้อยละของจำนวนครั้งที่ได้คะแนนการทำตามเป้าหมายน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ (Social Validity)

โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ เป็นโปรแกรมที่ต้องทำงานประสานกันระหว่างโรงเรียนกับบ้าน มีบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการปรับพฤติกรรมคือ ครูผู้สอน ครูที่ทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์ นักเรียน และผู้ปกครอง ดังนั้นในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ดัดแปลงข้อคำถามการวิจัยจากแบบสอบถามเกี่ยวกับประสิทธิภาพและผลกระทบต่อการใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ (Social validity) ของงานวิจัยในต่างประเทศ แล้วสร้างข้อคำถามสำหรับสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง เพื่อหาข้อมูลในเชิงคุณภาพ สำหรับการศึกษารูปแบบของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ โดยข้อคำถาม คือ

ประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ควรนำโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มาใช้ในโรงเรียนหรือไม่ สิ่ง queเปลี่ยนแปลงมากที่สุดหลังการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ความยาก-ง่ายในการปฏิบัติตามโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ควรแนะนำให้บุคคลอื่นใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์หรือไม่ และข้อเสนอแนะเพิ่มเติมหลังการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ผลการสัมภาษณ์ ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ข้อมูลผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

ผู้ให้ข้อมูล	คำถามการสัมภาษณ์เกี่ยวกับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์					
	ประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรม	ควรนำโปรแกรมดังกล่าวมาใช้ในโรงเรียนหรือไม่	สิ่งที่เปลี่ยนแปลงมากที่สุด หลัง การใช้โปรแกรม	ความยาก-ง่าย ในการปฏิบัติ ต่ า มโปรแกรม	ควรแนะนำให้ บุ ค ค ล อื่น ไ้ ใช้โปรแกรมหรือไม่	ข้อ เ ส น อ แ น ะเพิ่มเติม
ครูที่ทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์	ลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนได้ทุกคนแต่ได้ผลแตกต่างกัน	ควรนำมาใช้ แต่ต้องปรับเปลี่ยนรายละเอียดขั้นตอนและต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็ก	ครูรับทราบข้อมูลต่างๆเกี่ยวกับนักเรียนและผู้ปกครองมากขึ้น ข้อมูลจากผู้ปกครองมากขึ้น ใส่ใจกับปัญหาพยายามให้ข้อมูลป้อนกลับในเชิงบวกมาก	ง่ายต่อการนำไปใช้ มีปัญหาเรื่องการประชุมและการจดงาน และการบ้าน	ควรแนะนำ โดยเฉพาะนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม รบกวนชั้นเรียน และการไม่ส่งงานหรือการบ้าน	ควรหาเทคนิคและวิธีการอื่นๆในการทำให้นักเรียนจดงานและการบ้าน และหาติดตามการส่งงานและการบ้าน
ครูผู้สอน (ผู้ให้ข้อมูลป้อนกลับ)	ลดพฤติกรรมได้แต่ควรเพิ่มเวลาและทำอย่างสม่ำเสมอ	ควรนำมาใช้ แต่อาจจะต้องปรับเปลี่ยนตามความแตกต่างของเด็กแต่ละคน	นักเรียนตระหนักถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของตนเองมากขึ้น	ง่ายต่อการนำไปใช้	ควรแนะนำเพราะทำให้นักเรียนทราบและตระหนักถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของตนเอง	ควรเพิ่มช่วงเวลาในยาวนานขึ้นและมีความสม่ำเสมอในการปรับพฤติกรรม

ตารางที่ 4.6 ข้อมูลผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ (ต่อ)

ผู้ให้ข้อมูล	คำถามการสัมภาษณ์เกี่ยวกับโปรแกรมการปรับพฤติกรรมโดยใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์					
	ประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรม	ควรนำโปรแกรมดังกล่าวมาใช้ในโรงเรียนหรือไม่	สิ่งที่เปลี่ยนแปลงมากที่สุดหลังการใช้โปรแกรม	ความยาก-ง่ายในการปฏิบัติตามโปรแกรม	ควรแนะนำให้บุคคลอื่นใช้โปรแกรมหรือไม่	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
จิต	มีการทำงานและการบ้านมากขึ้น แต่ยังมีบ้างวิชาที่ไม่มี การจดงานและการบ้าน	ควรนำมาใช้เพราะมีประโยชน์สำหรับนักเรียนและผู้ปกครองที่จะรู้ว่านักเรียนมีการบ้านอะไรบ้าง	มีเวลาให้นักเรียนมากขึ้น และพยายามกดดันให้นักเรียนทำการบ้าน	ง่ายในการปฏิบัติตาม	ควรแนะนำ เพราะทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบเพิ่มขึ้นและทำให้ผู้ปกครองสามารถติดตามงานของนักเรียนได้มากขึ้น	ควรมีข้อมูลจากครู ผู้สอนที่นักเรียนส่งงานด้วยจะได้รู้ว่านักเรียนส่งงานแล้ว
ผู้ปกครอง	ทราบข้อมูลเกี่ยวกับงานและการบ้านมากขึ้น และทราบพฤติกรรมต่างๆในชั้นเรียนจากข้อมูลในสมุด	ควรนำโปรแกรมดังกล่าวมาใช้ในโรงเรียน โดยควรเริ่มทำตั้งแต่ระดับประถมศึกษาเพื่อฝึกนิสัยให้เด็กมีความรับผิดชอบ	ทราบข้อมูลต่างๆจากโรงเรียนมากขึ้น และทราบว่านักเรียนมีพฤติกรรมอะไรบ้างในชั้นเรียน	ง่ายในการปฏิบัติตาม	ควรแนะนำ เพราะเป็นโปรแกรมที่ครูและผู้ปกครองได้ติดต่อสื่อสารกัน	-
สุข	สนใจทำงานและการบ้านมากขึ้น และพยายามให้ผู้ปกครองลงชื่อในสมุด	เหมาะสมเพราะทำให้ผู้ปกครองทราบว่านักเรียนมีงานอะไรบ้าง จะทำให้ผู้ปกครองติดตามงานต่างๆได้	ได้ทราบการบ้านของนักเรียนและนักเรียนมีความรับผิดชอบในการนำสมุดมาให้ลงชื่อ	ง่ายในการปฏิบัติตาม	ควรแนะนำอย่างยิ่ง เพราะจะทำให้ผู้ปกครองได้ทราบข้อมูลของนักเรียน และได้พูดคุยกับครู	-

ตารางที่ 4.6 ข้อมูลผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ (ต่อ)

ผู้ให้ข้อมูล	คำถามการสัมภาษณ์เกี่ยวกับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์						
	ประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรม	ควรนำโปรแกรมดังกล่าวมาใช้ในโรงเรียนหรือไม่	สิ่งที่เปลี่ยนแปลงมากที่สุดหลังการใช้โปรแกรม	ความยาก-ง่ายในการปฏิบัติตามโปรแกรม	ควรแนะนำให้บุคคลอื่นใช้โปรแกรมหรือไม่	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม	
นักเรียน	รุต	ลดพฤติกรรมได้ เพราะรู้สึกที่ต้องบังคับตัวเองมากขึ้น พยายามไม่แสดงพฤติกรรมเพราะอยากได้คะแนน	ควรแนะนำเพราะทำเป็นสิ่งที่ทำให้เราควบคุมตนเองได้และทำให้เรารู้ว่าเรามีพฤติกรรมอะไรบางอย่างที่ต้องปรับปรุง	ต้องพยายามควบคุมพฤติกรรมตนเองมากขึ้น	โปรแกรมใช้ง่าย	ควรแนะนำเพราะเป็นสิ่งที่ดีและทำให้เรารู้ว่าตอนนี้พฤติกรรมของเราพัฒนาหรือยัง	ควรหาวิธีการให้ช่วยในการทำบ้าน
	ณัฐ	ลดพฤติกรรมได้เล็กน้อย โปรแกรมทำให้รู้สึกกดดันแต่อยากทำให้ดี แต่ก็ไม่ค่อยมีผลมาก	ควรนำไปใช้แต่ต้องพิจารณาเป็นรายบุคคล โดยเด็กที่เหมาะสมต้องเป็นเด็กที่ไม่เชิงอึดเข้าเกินไป หรือไม่มีพฤติกรรมก้าวร้าวเกินไป	ไม่ค่อยมีอะไรเปลี่ยนแปลง เพราะต้องมาหาครูตอนเช้าและตอนเย็นอยู่แล้ว	ง่ายในการปฏิบัติ	ควรแนะนำ เพราะอย่างน้อยก็มีสิ่งที่มาเตือนใจให้เราอยู่ในระเบียบวินัย	ควรเลือกการเสริมแรงที่น่าสนใจ
	สุข	ลดพฤติกรรมได้ เพราะต้องพยายามไม่แสดงพฤติกรรมที่ไม่ดีอย่างได้รางวัล เวลาจะแสดงพฤติกรรมจะตั้งใจพยายามอดทน	ควรนำมาใช้ที่โรงเรียนเพราะทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ดีขึ้นครูจะได้ไม่ต้องกังวลเรื่องคุณนักเรียนจะได้สอนหนังสืออย่างเต็มที่ และดีเพราะครูคอยแนะนำเวลาทำอะไรไม่ดี	ต้องมาหาครูใน ตอนเช้าและตอนเย็นและต้องให้คุณพ่อลงชื่อรับทราบ	โปรแกรมใช้ง่าย และไม่ลำบาก หากต้องมาหาครูตอนเช้าเพราะอยากได้รางวัล	ควรแนะนำให้เด็กคนอื่นใช้เพราะทำให้เด็กพฤติกรรมที่ดีขึ้น และไม่ต้องการทำงานส่งภายหลัง	ควรให้รางวัลมากกว่านี้

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ผู้ที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์คือ ครูผู้สอน ครูผู้ทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์ นักเรียน และผู้ปกครอง มีความคิดเห็นตรงกันว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยครูผู้สอนและครูที่ทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์มีความเห็นว่า โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์แต่ได้ผลแตกต่างกันเป็นรายบุคคล และโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์จะมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นหากมีเวลามากขึ้นและใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์อย่างสม่ำเสมอ (ไม่มีการถอดถอนโปรแกรม) สำหรับความคิดเห็นของผู้ปกครองนั้นส่วนใหญ่ผู้ปกครองจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมความรับผิดชอบคือ ผู้ปกครองมีความคิดเห็นว่าการกลุ่มตัวอย่างทำงานและการบ้านมากขึ้น (ความรับผิดชอบเพิ่มขึ้น) สำหรับนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน มีความคิดเห็นตรงกันว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ โดยต้องควบคุมตนเองเพื่อไม่ได้แสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

ข้อมูลการสัมภาษณ์เกี่ยวกับการนำโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มาใช้ในโรงเรียนและการแนะนำโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ให้บุคคลอื่นนั้น ครูผู้สอนและครูที่ทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์มีความคิดเห็นว่าการนำโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มาใช้ในโรงเรียนและใช้กับนักเรียนคนอื่นๆ เพราะเป็นโปรแกรมที่ทำให้นักเรียนทราบถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของตนเองและทำให้นักเรียนตระหนักถึงปัญหาพฤติกรรม แต่ต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้ปกครองและต้องปรับรายละเอียดของโปรแกรมเพื่อให้เหมาะสมกับความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคน และต้องคำนึงถึงความแตกต่างของครอบครัวแต่ละครอบครัวด้วย ผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าการแนะนำให้โรงเรียนและนักเรียนใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์เพราะโปรแกรมห่วงการทำให้ผู้ปกครองสามารถติดตามงานและการบ้านของนักเรียนได้มากขึ้น ครูและผู้ปกครองมีโอกาสได้ติดต่อสื่อสารกันมากขึ้นและควรที่จะเริ่มทำตั้งแต่ระดับประถมศึกษาเพื่อเพิ่มความรับผิดชอบให้กับนักเรียน สำหรับนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นควรแนะนำให้คนอื่นในคนอื่นใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ เพราะทำให้นักเรียนรู้ว่าตนเองมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาพฤติกรรมใดบ้าง ทำให้นักเรียนทราบถึงความก้าวหน้าในการปรับพฤติกรรมและเป็นสิ่งที่ทำให้ตนเองอยู่ในระเบียบวินัยและไม่ต้องมีปัญหาในการตามงานภายหลัง แต่โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ก็ไม่ได้เหมาะกับนักเรียนทุกคน โดยมีความคิดเห็นว่าเป็นคนที่ไม่เหมาะสมที่จะใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์คือนักเรียนที่เชื่องช้าเกินไปและนักเรียนที่มีอารมณ์รุนแรงจนครูไม่สามารถควบคุมได้

ข้อมูลการสัมภาษณ์เกี่ยวกับสิ่งที่เปลี่ยนแปลงหลังการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์พบว่า ครูผู้สอนและครูผู้ทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์มีความคิดเห็นว่าคุณสมบัติของนักเรียนมากขึ้นและตระหนักถึงการให้ข้อมูลป้อนกลับในเชิงบวกกับนักเรียน สามารถติดต่อข่าวสารกับผู้ปกครองมากขึ้นและพบว่านักเรียนมีความตระหนักในการแสดงพฤติกรรมมากขึ้น ผู้ปกครองมีความคิดเห็นว่าได้รับทราบข้อมูลข่าวสาร ข้อมูลพฤติกรรม การทำงานและการบ้านและข้อมูลการเรียนของลูกมากขึ้น ข้อมูลจากนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างบางคนพบว่า สิ่งที่เปลี่ยนแปลงมากที่สุดคือต้องตระหนักถึงพฤติกรรมที่ของตนเองมากขึ้น (ต้องพยายามควบคุมตนเอง) สำหรับการมาเช็คอินและเช็คเอาท์มีนักเรียนบางคนมีความคิดเห็นว่าเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงมากที่สุดแต่นักเรียนบางคนมีความคิดเห็นที่ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเพราะต้องมาหาครูในตอนเช้าและตอนเย็นอยู่แล้ว

ข้อมูลการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความยาก-ง่ายในการปฏิบัติตามโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ทุกคนมีความคิดเห็นตรงกันว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีความง่ายในการนำไปใช้ แต่ครูผู้ทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์มีความคิดเห็นว่าการเช็คอิน/เช็คเอาท์มีความยากในการประชุมเพื่อสรุปผลการปรับพฤติกรรมและกลุ่มตัวอย่างบางคนมีความคิดเห็นว่าการเช็คอิน/เช็คเอาท์ไม่มีความยากแต่บางครั้งรู้สึกไม่อยากมาเช็คอินและเช็คเอาท์

จากข้อมูลการสัมภาษณ์ข้อเสนอแนะสำหรับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ครูผู้สอนมีข้อเสนอแนะว่าควรเพิ่มระยะเวลาในการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์และต้องมีความสม่ำเสมอในการปรับพฤติกรรม และมีความคิดเห็นเช่นเดียวกับครูผู้ทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์ว่า ควรหาวิธีการแก้ปัญหาการไม่นำสมุดมาให้ข้อมูลป้อนกลับ และปัญหาไม่จดงานและการบ้าน ผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า ควรให้ข้อมูลจากครูผู้สอนว่านักเรียนได้ส่งงานและการบ้านแล้ว ข้อเสนอแนะจากนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างพบว่าต้องการให้มีการเสริมแรงที่น่าสนใจกว่านี้ เพื่อจูงใจให้อยากแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์มากขึ้นและอยากให้หาวิธีการให้นักเรียนอยากทำการบ้านมากขึ้น

จากข้อมูลการสัมภาษณ์ครู นักเรียน และผู้ปกครองที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ โดยพบว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ส่งผลให้นักเรียนมีความตระหนักในพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของตนเองและพยายามควบคุมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของตนเอง ผู้ปกครองรับทราบข้อมูลข่าวสารจากโรงเรียน โดยเฉพาะปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน และรับทราบข้อมูลงานและการบ้านของนักเรียน ทำให้มีเวลาดูแลนักเรียนมากขึ้น ครูผู้สอนพบว่า

นักเรียนมีความตระหนักในการแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของตนเองมากขึ้น ครูผู้ทำหน้าที่
เช็คอิน/เช็คเอาท์รับทราบข้อมูลปัญหาต่างๆของนักเรียนและตระหนักถึงการให้ข้อมูลป้อนกลับ
ในเชิงบวกกับนักเรียน นอกจากนี้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีความคิดเห็นว่า
โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีความง่ายและมีประโยชน์ในการนำไปใช้แต่อาจต้องปรับเปลี่ยน
ให้เหมาะสมกับนักเรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 4

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความต้องการพิเศษ และเพื่อศึกษาความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ผลกระทบการเปลี่ยนแปลงที่เกิดหลังจากใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนจิตจรดดา ที่อยู่ในงานส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพทางการเรียนรู้ (ส.ศ.น.) จำนวน 3 คน (เด็กชายรุต เด็กชายณัฐและเด็กชายสุข) ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ใช้ทั้งแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ร่วมกับการใช้แบบสัมภาษณ์ครูผู้สอน ซึ่งผู้วิจัยดัดแปลงมาจากเอกสารและงานวิจัยจากต่างประเทศ เกณฑ์ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง คือ เป็นนักเรียนที่มีคะแนนจิตพิสัยในช่องความรับผิดชอบไม่ถึงร้อยละ 40 ของรายวิชาที่เรียนทั้งหมด และ/หรือครูผู้สอนประเมินว่ามีปัญหาพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน เช่น พูดคุย แกล้งเพื่อน พูดคำไม่สุภาพ/พูดคำไม่เหมาะสม ลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้ขออนุญาต และ/หรือ มีข้อมูลจากครูผู้สอนว่ามีปัญหาในการส่งงาน ส่งงานล่าช้า ไม่ส่งงาน หรือทำงานไม่เสร็จตามคำสั่ง

ตัวแปรที่ศึกษา ตัวแปรอิสระ คือ โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ตัวแปรตาม คือ 1) พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน ได้แก่ พฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ (ไม่ส่งงาน หรือส่งงานช้ากว่าเวลาที่กำหนด) และพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน (พูดคุย พูดไม่สุภาพ/ไม่เหมาะสม เคาะโต๊ะ ลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้ขออนุญาต) 2) ความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และ 3) ผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ประเภท 1) เครื่องมือในการทดลอง คือโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ประกอบด้วย แผนการดำเนินการปรับพฤติกรรมโดยใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ แบบสัมภาษณ์ครู (FACTS) สมุดติดตามความก้าวหน้า และแบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์และ 2) เครื่องมือในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน แบบสำรวจคะแนนความรับผิดชอบ

รูปแบบการวิจัยคือการวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) แบบสลับกลับ (Reversal Design; ABAB) สำหรับพฤติกรรมความรับผิดชอบใช้การการบันทึก

จำนวนครั้งของการเกิดพฤติกรรม การไม่ส่งงานหรือส่งงานช้ากว่ากำหนดและพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน ใช้การบันทึกบางส่วนในช่วงเวลา (Partial Interval Recording) ในวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งครั้งละ 30 นาที สังเกตและบันทึกด้วยกล้องวิดีโอ แบ่งเวลาสังเกตและบันทึกออกเป็น 10 ช่วง ช่วงละ 3 นาที ผู้วิจัยบันทึกข้อมูลโดยการหยุดวิดีโอและบันทึกผลทุกๆ 3 นาที การวิจัยครั้งนี้แบ่งการวิจัยออกเป็น 5 ระยะ คือ 1) ระยะเส้นฐานพฤติกรรม เป็นระยะสังเกตและบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนก่อนใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ บันทึกข้อมูลแบบช่วงเวลา เก็บข้อมูล 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง 2) ระยะการใช้โปรแกรม เป็นระยะที่ผู้วิจัยใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ เพื่อปรับลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เก็บข้อมูลแบบเดียวกับระยะเส้นฐาน เก็บข้อมูล 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง 3) ระยะถอดถอนโปรแกรม เป็นระยะหยุดการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ เก็บข้อมูลแบบเดียวกับระยะเส้นฐาน เก็บข้อมูลสัปดาห์ 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง 4) ระยะใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 เป็นระยะที่นำโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ กลับมาใช้เป็นครั้งที่ 2 เก็บข้อมูล 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง และ 5) ระยะติดตามผล เป็นระยะที่ถอดถอนโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ 1 สัปดาห์ และกลับมาเก็บข้อมูลโดยการสังเกตและบันทึกผลเช่นเดียวกับระยะเส้นฐานเก็บข้อมูลจำนวน 3 ครั้ง

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้การหาค่ามัธยฐาน ค่าร้อยละ การเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ การวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ การวิเคราะห์ความแตกต่างในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์แต่ละพฤติกรรมและการวิเคราะห์ความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ แบ่งเป็น 1.1) การวิเคราะห์ข้อมูลค่ามัธยฐานและการกระจายตัวของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนและความคงทนในการลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนและ 1.2) การวิเคราะห์ข้อมูลค่าร้อยละของพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบและความแตกต่างของประสิทธิภาพของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์แต่ละพฤติกรรมและตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

สมมติฐานการวิจัย คือ 1) โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีผลต่อการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน 2) โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีผลต่อการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนได้แตกต่างกันในแต่ละพฤติกรรม 3) โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีความคงทนการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และ 4) การใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีผลกระทบและมีการเปลี่ยนแปลงต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง

สรุปผลการวิจัย

1. โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีผลต่อการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน โดยพบว่า ในระยะใช้โปรแกรมและระยะใช้โปรแกรมอีกครั้ง พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนของนักเรียนลดลงเมื่อเปรียบเทียบกับระยะเส้นฐานและระยะถอดถอนโปรแกรม การปรับพฤติกรรม สำหรับพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบพบว่า หลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ นักเรียน 2 ใน 3 คน มีคะแนนความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้น ซึ่งผลการศึกษาในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1

2. โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีผลต่อการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนได้แตกต่างกันทั้งในกลุ่มของพฤติกรรมและแตกต่างกันในรายบุคคล โดยพบว่าเมื่อเปรียบเทียบข้อมูลก่อนและหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน ได้แก่ พูดคุย เคาะโต๊ะ พูดไม่สุภาพ/พูดไม่เหมาะสม และลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต มีค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมลดลงมากกว่าพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ และพบว่าพฤติกรรมพูดไม่สุภาพ/พูดไม่เหมาะสม และพฤติกรรมเคาะโต๊ะมีร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมลดลง และพบว่ากลุ่มตัวอย่างแต่ละคนมีค่าร้อยละของเวลาในการเกิดพฤติกรรมที่แตกต่างกัน จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2

3. โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในบางพฤติกรรม โดยพบว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีความคงทนในการลดพฤติกรรมพูดไม่สุภาพ/พูดไม่เหมาะสม และเคาะโต๊ะ ในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน และพบว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีความคงทนในการลดพฤติกรรมพูดคุยในกลุ่มตัวอย่าง 2 คน ใน 3 คน จึงไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3

4. โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีผลกระทบหรือมีการเปลี่ยนแปลงต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง จากข้อมูลพบว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ส่งผลให้นักเรียนมีความตระหนักในพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของตนเองและพยายามควบคุมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของตนเอง ผู้ปกครองรับทราบข้อมูลข่าวสารจากโรงเรียน โดยเฉพาะปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน และรับทราบข้อมูลงานและการบ้านของนักเรียน ทำให้มีเวลาดูแลนักเรียนมากขึ้น ครูผู้สอนพบว่านักเรียนมีความตระหนักในการแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของตนเองมากขึ้น ครูผู้ทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์รับทราบข้อมูลปัญหาต่างๆของนักเรียนและตระหนักถึงการให้ข้อมูลป้อนกลับในเชิงบวกกับนักเรียน นอกจากนี้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีความคิดเห็นว่า

โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีความง่ายและมีประโยชน์ในการนำไปใช้แต่อาจต้องปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับนักเรียนเป็นรายบุคคล จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 4

อภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทุกคน (เด็กชายรุต เด็กชายณัฐ เด็กชายสุข) โดยพบประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมทั้งในกลุ่มพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ (ไม่ส่งงาน หรือส่งงานช้ากว่าเวลาที่กำหนด) และกลุ่มพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน (พูดคุย พูดไม่สุภาพ/พูดไม่เหมาะสม เคาะโต๊ะ ลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต) พบความแตกต่างของการลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์แต่ละพฤติกรรม และพบว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้บางพฤติกรรม โดยมีผลกระทบและมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นกับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ซึ่งผู้วิจัยนำผลการวิจัยมาอภิปราย โดยประกอบด้วย 4 หัวข้อ คือ

1. ผลของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน
 - 1.1 ผลของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน
 - 1.2 ผลของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ
 - 1.3 ความแตกต่างของประสิทธิภาพของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อการลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์
2. ผลของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อความแตกต่างของการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์แต่ละพฤติกรรม
3. ผลของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
4. ผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีผลกระทบหรือมีการเปลี่ยนแปลงต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง

1. ผลของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน

1.1 ผลของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อการลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน
โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีผลต่อการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน (เด็กชายรุต เด็กชายณัฐ เด็กชายสุข) โดยพิจารณาจากพฤติกรรมพูดคุย พฤติกรรมเคาะโต๊ะ พฤติกรรมพูดไม่สุภาพ/พูดไม่เหมาะสม และพฤติกรรมลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต มีจำนวนครั้งในการเกิดพฤติกรรมลดลงหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนครั้งในการเกิดพฤติกรรมในระยะเส้นฐานกับระยะใช้โปรแกรม และจำนวนครั้งของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์มีแนวโน้มสูงขึ้นอีกครั้งเมื่อผู้วิจัยถอดถอนโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ และลดลงอีกครั้งเมื่อนำโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มาใช้เป็นครั้งที่ 2 และพบว่าค่าร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 มีระดับต่ำกว่าในระยะใช้โปรแกรม ดังนั้นผลการวิจัยจึงยืนยันสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีผลในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยหลายงานวิจัย ที่กล่าวว่าเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมบกพร่องขั้นเรียน โดยพบว่าพฤติกรรมบกพร่องขั้นเรียนลดลงเนื่องจากการได้รับการเสริมแรง การให้ข้อมูลป้อนกลับเชิงบวก และการชี้แนะเชิงบวกจากผู้ใหญ่ (Campbell and Anderson, 2008; Fairbanks et al., 2007; Hawken and Horner, 2003; Hawken et al., 2007; March and Horner, 2002; Simonsen et al., 2010; Swoszowski, 2010) และสอดคล้องกับหลักการปรับพฤติกรรมตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบการกระทำหรือการวางเงื่อนไขผลกรรมของ Skinner (1974) ที่กล่าวว่าพฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ โดยพฤติกรรมของบุคคลจะเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากผลของการกระทำหรือผลกรรมในสภาพแวดล้อมนั้น ผลกรรมที่ได้รับการเสริมแรงจะมีความถี่ของพฤติกรรมเพิ่มขึ้น และ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2553) ได้อธิบายว่า การเสริมแรงมีหลายวิธีการ เช่น ใช้ตัวเสริมแรงที่เป็นสิ่งของ การใช้ตัวเสริมแรงทางสังคม การใช้ตัวเสริมแรงที่เป็นกิจกรรม การใช้เบี้ยอรรถกร ใช้การชี้แนะ การให้ข้อมูลป้อนกลับ การแต่งพฤติกรรม และการทำสัญญาเงื่อนไขสำหรับโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ใช้การเสริมแรงด้วยสิ่งของ การให้ข้อมูลป้อนกลับและการชี้แนะเชิงบวกจากผู้ใหญ่ (Hawken and Horner, 2003; Hawken et al., 2002) ดังนั้นเมื่อพิจารณาพฤติกรรมบกพร่องขั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน พบว่า ในระยะเส้นฐาน ซึ่งเป็นระยะที่ยังไม่ใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ คือยังไม่มี การให้ข้อมูลป้อนกลับ การเสริมแรงและการชี้แนะจากผู้ใหญ่ พฤติกรรมบกพร่องขั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมในระดับสูง และมีแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมสูงขึ้น เนื่องจากนักเรียนยังไม่เกิดการเรียนรู้ว่า พฤติกรรมใดทำแล้วจะได้รับรางวัล หรือยังไม่ได้รับการชี้แนะว่าเป็นพฤติกรรมที่ดี หรือเป็นที่ยอมรับในชั้นเรียน แต่ในระยะที่ใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ นักเรียนได้รับการเสริมแรงด้วยสิ่งของที่นักเรียนพึงพอใจ ทำให้นักเรียนอยากแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์(การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์) และได้รับการเสริมแรงด้วยการชี้แนะ ซึ่งทำให้นักเรียนเรียนรู้และทำตามเป้าหมายได้เร็วยิ่งขึ้น นอกจากนี้มีการให้ข้อมูลป้อนกลับเชิงบวก ด้วยคะแนนและคำพูดจากผู้ใหญ่เกี่ยวกับพฤติกรรมที่ทำอยู่และผลที่เกิดจากการแสดงพฤติกรรม เพื่อให้แสดงพฤติกรรมที่ดี

ต่อไป (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชาติ, 2553) โดยพบว่าทำให้ข้อมูลป้อนกลับมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน ช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีขึ้นและช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน (Yorke, 2003, อ้างถึงใน Irons, 2008) เมื่อพิจารณาในระยะถดถอยโปรแกรมและระยะการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 พบว่าพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างยังคงมีคะแนนร้อยละของการเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนลดลง ซึ่งสอดคล้องกับหลักการเสริมแรงที่กล่าวว่า การเสริมแรงทางบวกทำให้เกิดการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นแล้วเกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชาติ, 2553) ผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ Hawken และ Horner (2003) ที่ศึกษาประสิทธิภาพของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเกรด 6 จำนวน 4 คน ที่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ผลการวิจัยพบว่า หลังการใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงและสามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Mong และคณะ (2011) ที่ศึกษาผลของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ในการลดปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนประถมศึกษาจำนวน 4 คน ผลการวิจัยพบว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีผลในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และเพิ่มผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

นอกจากนี้งานวิจัยพบว่าเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ เป็นเทคนิคที่เหมาะสมสำหรับปรับพฤติกรรมนักเรียนที่แสดงพฤติกรรมเพื่อต้องการเรียกร้องความสนใจจากผู้ใหญ่มากกว่าเพื่อต้องการหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์หรือหลีกเลี่ยงการทำงาน (Fillter et al., 2007; Hawken and Horner, 2003; March and Horner, 2002 ; Simonsen et al., 2010; Swoszowski, 2010) ซึ่งข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ครู พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน แสดงพฤติกรรมเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ใหญ่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ March และ Horner (2002) ที่พบว่าเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมเพื่อต้องการเรียกร้องความสนใจจากผู้ใหญ่ได้มากกว่านักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมเพื่อต้องการหลีกเลี่ยงจากงานยาก

1.2 ผลของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อการลดพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ

การเก็บข้อมูลพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ ใช้แบบสำรวจคะแนนความรับผิดชอบ ในการเก็บคะแนนจิตพิสัยในช่องคะแนนความรับผิดชอบ จากนั้นวิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบจำนวนคะแนนจิตพิสัยในช่องคะแนนความรับผิดชอบก่อนและหลังการใช้โปรแกรม

เช็คอิน/เช็คเอาท์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบของนักเรียน 2 ใน 3 คน ซึ่งเป็นไปตามองค์ประกอบโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ที่มี 3 องค์ประกอบ คือ 1) การเสริมแรงด้วยสิ่งของ 2) การให้ข้อมูลป้อนกลับ และ 3) การชี้แนะเชิงบวกจากผู้ใหญ่ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ชี้แนะให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างตระหนักถึงความสำคัญของการส่งงานหรือการบ้านให้ตรงเวลา และชี้แนะถึงผลเสียที่เกิดจากการขาดความรับผิดชอบ นอกจากนี้มีการเสริมแรงเชิงบวกด้วยคำพูดเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างมีกำลังใจและสามารถแสดงพฤติกรรมได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ ซึ่งสอดคล้องหลักการเสริม ที่กล่าวว่า การเสริมแรงเชิงบวกทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มมากขึ้น การชี้แนะสามารถทำให้บุคคลเรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมที่ต้องการอย่างถูกต้องและรวดเร็ว ทำให้บุคคลสามารถแยกแยะและแสดงพฤติกรรมเป้าหมายอย่างถูกต้องมากขึ้นทั้งยังลดระยะเวลาในการเรียนรู้ลง (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553) นอกจากนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ กรรณภรณ์ ดวงแจ่มกาญจน์ (2541) ที่พบว่าการเสริมแรงและการให้ข้อมูลป้อนกลับช่วยให้นักเรียนสามารถปฏิบัติหน้าที่ด้านการเรียนและงานที่มอบหมายได้เต็มความสามารถ โดยพยายามทำหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ นอกจากการชี้แนะแล้ว พบว่าการที่นักเรียนมีสมุดติดตามความก้าวหน้า ทำให้นักเรียนทราบว่าคุณสมบัติงานและการบ้านอะไรบ้าง ถือเป็นเครื่องมือช่วยเตือนความจำนักเรียน และเป็นสื่อกลางระหว่างบ้านกับโรงเรียน ทำให้ผู้ปกครองสามารถติดตามงาน และการบ้านของนักเรียนได้ หากผู้ปกครองมีเวลาในการติดตามงาน และการบ้านของนักเรียน โดยการกวดขันให้นักเรียนทำงานและการบ้าน ประกอบกับการที่ครูกระตุ้นให้นักเรียนส่งงานและการบ้าน หรือเตือนความจำนักเรียนเกี่ยวกับงานและการบ้าน จึงส่งผลให้นักเรียนสามารถส่งงานและการบ้านตามที่ครูสั่งได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ March and Horner (2002) ที่กล่าวว่า การปรับพฤติกรรมของนักเรียนต้องอาศัยความร่วมมือและการประสานงานระหว่างบ้านกับโรงเรียน เมื่อพิจารณาข้อมูลเด็กชายรุตที่โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ไม่มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบนั้น พบว่าข้อมูลผู้ปกครองลงชื่อในสมุดติดตามความก้าวหน้าน้อย แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองไม่มีเวลาในการกวดขันการทำงานบ้าน และตัวนักเรียนเองไม่เอาใจใส่ในการทำงานบ้าน โดยให้เหตุผลว่า ลืมและไม่อยากทำการบ้าน เพราะมีมากเกินไป ซึ่งหากผู้ปกครองมีเวลาในการกวดขันนักเรียนและครูให้แรงเสริมและการชี้แนะที่เพิ่มมากขึ้น อาจจะสามารถเพิ่มพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนมากขึ้นได้

1.3 ความแตกต่างของประสิทธิภาพของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อการลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์

การประเมินปัญหาพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างแต่ละคนมีปัญหาพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบและมีปัญหาพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนแตกต่างกัน จากผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ได้แตกต่างกัน โดยโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนได้มากกว่าพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ Campbell และ Anderson (2008) ซึ่งศึกษาประสิทธิภาพของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ในการลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ได้แก่ การปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียนและพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน เช่น การใช้คำพูดไม่เหมาะสม ลูกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต และงานวิจัยของ Hawken และ Horner (2003) ที่ศึกษาประสิทธิภาพของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ในการลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์และการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดย พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ พุดมาก ขวางปาลิ่งของ เคาะศีรษะเพื่อน รบกวนเพื่อนในขณะที่เพื่อนกำลังทำงาน พุดเถียงครู ไม่สามารถฟังคำสั่งของครู แย่งของเพื่อน และไม่ทำงานที่ครูสั่ง จากงานวิจัยทั้งสองงานพบว่า เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ในกลุ่มพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน และสาเหตุสำคัญที่โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบได้น้อย อาจเพราะผู้วิจัยยังไม่ให้การเสริมแรงพฤติกรรมการส่งงานกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทันทีที่แสดงพฤติกรรม ซึ่งตามหลักการเสริมแรงของ Skinner (1938, อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553) กล่าวว่าการเสริมแรงที่มีประสิทธิภาพคือเสริมแรงทางบวก โดยต้องให้การเสริมแรงหลังเกิดพฤติกรรมเป้าหมายเท่านั้นและต้องทำทันทีหลังจากที่พฤติกรรมเป้าหมายนั้นเกิดขึ้น ซึ่งในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยไม่ได้เสริมแรงทันทีที่พฤติกรรมเกิดขึ้น นอกจากนี้ การปรับพฤติกรรมจะมีประสิทธิภาพดี จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือและการประสานงานระหว่างบ้านกับโรงเรียน (March and Horner, 2002) ซึ่งจากข้อมูลการลงชื่อในสมุดติดตามความก้าวหน้าพบว่า จำนวนครั้งที่ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบมีน้อย แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองไม่มีเวลาในการดูแลนักเรียน ทำให้การปรับพฤติกรรมไม่มีประสิทธิภาพอย่างเพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปานิดา กริมละ (2547) ที่กล่าวว่าครอบครัวคือองค์ประกอบที่สำคัญในการปรับพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ของนักเรียน

การเปรียบเทียบผลของการปรับพฤติกรรมเป็นรายบุคคลพบว่า โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ได้แตกต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนของเด็กชายรุตในระยะเวลาเส้นฐานกับระยะเวลาการใช้

โปรแกรมครั้งที่ 2 มีค่าลดลงร้อยละ 84 ในขณะที่ค่าเฉลี่ยของร้อยละของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนของเด็กชายณัฐในระยะเวลาพื้นฐานกับระยะเวลาการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 มีค่าลดลงร้อยละ 67 ซึ่งข้อมูลดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ Hawken และคณะ (2007) ที่ผลการวิจัยพบว่า เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน 9 ใน 12 คน และงานวิจัยของ Fillter และคณะ (2007) ที่ผลการวิจัยพบว่าเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนจำนวน 13 ใน 19 จากข้อมูลงานวิจัยทั้งสองงานวิจัยพบว่า โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้แตกต่างกันในรายบุคคล ซึ่งอาจเกิดจากประสิทธิภาพของตัวเสริมแรงเนื่องจากคุณภาพของตัวเสริมแรงขึ้นอยู่กับความพอใจของกลุ่มตัวอย่างถ้ากลุ่มตัวอย่างมีความพอใจมากตัวเสริมแรงก็จะมีประสิทธิภาพมาก พฤติกรรมก็จะเกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ (Kazdin, 1997) ข้อมูลของเด็กชายณัฐ ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์มีค่าลดลงน้อยที่สุดพบว่าเด็กชายณัฐให้ข้อมูลว่า ตัวเสริมแรงไม่น่าสนใจจึงไม่ยอมทำ โดยสิ่งที่เด็กชายณัฐสนใจคือ บัตรเติมเกมออนไลน์ ซึ่งผู้วิจัยไม่อนุญาตให้ใช้เป็นตัวเสริมแรง เป็นเหตุผลให้เด็กชายณัฐไม่มีแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมเป้าหมาย จึงทำให้มีคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงน้อยที่สุด

2. ผลของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

จากผลการวิจัยพบว่าโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีความคงทนในการลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนได้แตกต่างกันในรายบุคคลและรายพฤติกรรม โดยมีความคงทนในการลดพฤติกรรม พุดไม่สุภาพ/พุดไม่เหมาะสม ในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน ลดพฤติกรรมพุดคุยในกลุ่มตัวอย่าง 2 คน ใน 3 และลดพฤติกรรมเคาะโต๊ะในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 คน โดยข้อมูลพิจารณาจากค่ามัธยฐานของช่วงเวลาในการเกิดพฤติกรรมระยะติดตามผล มีค่าลดลงเมื่อเปรียบเทียบกับระยะเวลาการใช้โปรแกรมครั้งที่ 2 ผลวิจัยไปตาม หลักการเสริมแรงของ Skinner (1983, อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553) ที่กล่าวถึง การชี้แนะเชิงบวกเพื่อให้ นักเรียนทำตามเป้าหมายที่วางไว้ การให้ข้อมูลป้อนกลับด้วยคะแนนและด้วยคำพูด เพื่อให้ นักเรียนทราบถึงผลของการแสดงพฤติกรรม และมีการเสริมแรงด้วยสิ่งของ เมื่อแสดงพฤติกรรมตามเป้าหมายที่วางไว้ โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ ซูลี อยู่ปรัชญา (2540) ที่ศึกษาผลของการใช้สัญญาเงื่อนไขควบคู่กับการเสริมแรงเพื่อพัฒนาวินัยในห้องเรียนของนักเรียน พบว่าหากมีการเสริมแรงด้วยสิ่ง ที่นักเรียนพึงพอใจและเสริมแรงอย่างต่อเนื่อง จะทำให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดอย่างต่อเนื่องและเพิ่มขึ้นในระยะติดตามผล และยังพบว่าความคงทนในการลดพฤติกรรม เกิดจากการเรียนรู้ในการแสดงพฤติกรรม

ที่พึงประสงค์ ซึ่ง สุรางค์ โค้วตระกูล (2552) ให้ความหมายของการเรียนรู้ไว้ว่า หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างถาวร สำหรับพฤติกรรมพูดคุย ซึ่งไม่มีความคงทนในการเกิดพฤติกรรม แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างยังไม่เกิดการเรียนรู้ ในการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ หรือเกิดจากสภาพแวดล้อมภายนอก เช่น เนื้อหาที่เรียนยากเกินไป ทำให้นักเรียนไม่อยากเรียน การจัดการเรียนการสอนของครู หรือปัจจัยจากเพื่อน ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า พฤติกรรมพูดคุย เป็นพฤติกรรมที่ยากในการปรับพฤติกรรม เนื่องจากมีสิ่งเร้าจากภายนอกมากกระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมได้ง่าย ในขณะที่พฤติกรรมพูดไม่สุภาพ/พูดไม่เหมาะสมและพฤติกรรมเคาะโต๊ะ จะถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าภายนอกได้ยากกว่า

3. ผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหลังการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

จากการศึกษาผลกระทบหรือการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหลังใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ครูที่ทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์ ครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างและผู้ปกครอง ข้อมูลจากการสัมภาษณ์พบว่า ผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดมีความคิดเห็นว่า โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ใช่ง่ายและเหมาะสมในการนำไปใช้กับนักเรียนคนอื่นๆ เพราะเห็นว่าเป็นโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ มีประโยชน์ ช่วยให้ครูตระหนักถึงการให้การเสริมแรง การให้ข้อมูลป้อนกลับเชิงบวก รับทราบปัญหาของนักเรียนและสามารถติดต่อสื่อสารกับที่บ้าน ผู้ปกครองเห็นประโยชน์เนื่องจากได้รับทราบข้อมูลที่เป็นปัญหาของนักเรียน ทราบข้อมูลงาน การบ้านและมีโอกาสติดต่อสื่อสารกับโรงเรียน นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างเห็นว่ามีประโยชน์เพราะมีเครื่องมือที่ทำให้ตระหนักถึงความสำคัญของการควบคุมตนเองและได้ทราบปัญหาพฤติกรรมและความก้าวหน้าในการปรับพฤติกรรมของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Fairbanks และคณะ (2007); Hawken และคณะ (2007) ที่ศึกษาผลกระทบของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ที่มีต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยศึกษาข้อมูลครูผู้สอนพบว่า เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ นำไปใช่ง่าย ปรับใช้ในชั้นเรียนได้ดีและสามารถสร้างประสบการณ์เชิงบวกที่ดีแก่นักเรียน เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Hawken และ Horner (2003) ที่ศึกษาผลกระทบของเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์ โดยใช้แบบสอบถาม สอบถามข้อมูลจากครูพบว่าเทคนิคดังกล่าวมีประสิทธิภาพดีกับนักเรียน 3 ใน 4 และให้ข้อมูลว่า เป็นเทคนิคที่มีประโยชน์ ผู้ปกครองให้ข้อมูลว่าเป็นเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์เป็นที่ใช่ง่ายและเหมาะสมในการแนะนำให้คนอื่นนำไปใช้

ข้อมูลการปฏิบัติตามขั้นตอนของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ พบว่าขั้นตอนการลงชื่อรับทราบจากผู้ปกครอง เป็นขั้นตอนที่มีคะแนนน้อยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Hawken

และ Horner (2003) ที่พบว่าชั้นตอนที่มีคะแนนน้อยที่สุดคือชั้นตอนการให้ข้อมูลป้อนกลับจากผู้ปกครองและงานวิจัยของ Fillter และคณะ (2007) ที่พบว่าข้อมูลป้อนกลับจากผู้ปกครองเป็นข้อมูลที่ขาดความต่อเนื่องมากที่สุดและเช่นเดียวกับงานวิจัยของ Hawken และคณะ (2007) ที่พบว่าข้อมูลป้อนกลับจากผู้ปกครองเป็นข้อมูลที่มีคะแนนน้อยที่สุด

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

จากการศึกษาผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความต้องการพิเศษในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภทดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

สำหรับครูที่ต้องการนำโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ไปใช้ ควรเลือกประเมินพฤติกรรมของนักเรียนก่อนเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมในการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ ควรให้ความสำคัญกับการเสริมแรงเพราะเป็นส่วนสำคัญที่จะทำการปรับพฤติกรรมมีประสิทธิภาพที่ดี และควรกำหนดตัวเสริมแรงให้นักเรียนเลือกเพื่อป้องกันนักเรียนเลือกแรงเสริมที่ไม่เหมาะสม นอกจากนี้ควรคำนึงถึงวิธีการในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปกครองและควรมีการประชุมหรือสื่อสารกับผู้ปกครองเพื่อให้ทราบข้อมูลที่แน่นอนในการปรับพฤติกรรม สำหรับข้อมูลในสมุดติดตามความก้าวหน้าของผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับการให้ข้อมูลป้อนกลับด้วยคะแนนตามพฤติกรรมเป้าหมาย (เพื่อลดพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน) ตารางการจดงานและการบ้าน (เพื่อลดพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ) และข้อมูลการลงชื่อของครูและผู้ปกครอง ซึ่งหากครูประเมินผลพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนแล้วพบว่านักเรียนมีปัญหาเฉพาะพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง ครูผู้ทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์ สามารถปรับแก้ไขข้อมูลในสมุดติดตามความก้าวหน้าได้ตามความเหมาะสม สำหรับโรงเรียนที่ไม่มีหน่วยงานดูแลนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโดยเฉพาะ นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่เกิดพฤติกรรมเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ใหญ่และมีปัญหาพฤติกรรมในระดับที่ไม่รุนแรง อาจมอบหมายให้ครูประจำชั้นหรือครูการศึกษาพิเศษเป็นผู้ประสานงานและทำหน้าที่เช็คอิน/เช็คเอาท์ และควรคำนึงถึงขั้นตอนการประสานงานกับผู้ปกครอง ซึ่งเป็นชั้นตอนที่มีคะแนนน้อยที่สุดในงานวิจัยนี้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 เนื่องจากการวิจัยนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างขนาดเล็กและเป็นกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษซึ่งมีความเฉพาะเจาะจง ดังนั้นจึงไม่สามารถอ้างอิงไปยังกลุ่มประชากรได้

ดังนั้นควรศึกษาประสิทธิภาพของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์กับกลุ่มตัวอย่างอื่นหรือศึกษาวิจัยกับนักเรียนทั่วไปที่มีปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เป็นกลุ่มใหญ่

2.2 เนื่องจากการเสริมแรงเป็นกระบวนการที่มีความสำคัญของโปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การเสริมแรงด้วยการชี้แนะ การให้ข้อมูลป้อนกลับและการเสริมแรงด้วยสิ่งของ ซึ่งพบว่าการเสริมแรงด้วยสิ่งของมีประสิทธิภาพสูงในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปผู้วิจัยควร ศึกษาประสิทธิภาพการเสริมแรงประเภทอื่นๆและทำวิจัยเกี่ยวกับช่วงเวลาของการเสริมแรงที่มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์โดยใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กรรณภรณ์ ดวงแจ่มกาญจน์. (2541). การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล และเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- จันทรา เชาววิทยา. (2545). การเปรียบเทียบผลการปรับสัณใหม่ การควบคุมตนเอง และการเสริมแรงแบบดีอาร์เอที่มีต่อพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมราชานัดดามาศูวิทยา อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา-การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- จารุณี เด็นจิ (2551). การศึกษาการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้โดยใช้เรื่องราวทางสังคม. สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- จิตติมา อิมอุดม. (2543). การประเมินโครงการการเรียนร่วมของเด็กพิเศษในโรงเรียนปกติ: กรณีศึกษา โรงเรียนพญาไท และโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จวีร์รัตน์ นันทย์พิบูล. (2538). การวิเคราะห์องค์ประกอบคุณลักษณะความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวัดผลการศึกษา ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ชนาสร นิมนวล. (2549). การศึกษาการยอมรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียนร่วมระดับปฐมวัยของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ชูลี อยู่ปรัชญา. (2540). *การใช้สัญญาเงื่อนไขควบคู่กับการเสริมแรง เพื่อพัฒนาวินัยในห้องเรียน* ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดตะกล้า เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ณัฐธิดา ศรีพิมลปาณี. (2551). *คู่มือพัฒนาความรับผิดชอบของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2*. สารนิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาแนะแนว ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา-การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- นภเกตน์ นิธิวัช. (2551). *การพัฒนากระบวนการช่วยเหลือนักเรียนเพื่อแก้ปัญหาความก้าวร้าวของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสองภาษา สังกัดสำนักงานบริหารคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร: พหุกรณีศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- น้อมพร เสน่ห์ธรรมศิริ. (2551). *ผลของการจัดประสบการณ์ส่งเสริมพฤติกรรมที่มีวินัยอย่างต่อเนื่องโดยร่วมมือระหว่างครูและผู้ปกครองที่มีต่อความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปนัดดา กริมละ. (2547). *การศึกษารายกรณีนักเรียนที่มีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน*. สารนิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาแนะแนว ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา-การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ประนอม สุขนาคะ. (2545). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน และความรับผิดชอบในการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครู*. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ปิยนุช ภมรกุล.(2550). *การศึกษาปรับพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่งของเด็กสมาธิสั้นที่ได้รับการปรับพฤติกรรม โดยใช้โปรแกรมการปรับพฤติกรรมแบบควบคุมตนเอง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ ภาควิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

ผดุง อารยะวิญญู. (2542). *การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ*. กรุงเทพฯ: แว่นแก้ว.

ผดุง อารยะวิญญู. (2542). *เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม*. กรุงเทพฯ: แว่นแก้ว.

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2552. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์.

เย็นจิตร ชวนะวิบูลยงกูร. (2547). *การเปรียบเทียบผลของการเสริมแรงแบบดีอาร์เอและการปรับสินไหมเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดหนองจอก (กักตึนรเศรษฐ)* เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

รุ่งทิพย์ ยอดประดู่.(2537). *การศึกษารายกรณีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียน โรงเรียนนาหลวง สังกัดกรุงเทพมหานคร*.วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาแนะแนว ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

วัลลภา ถนอมศิริ. (2539). *การใช้กิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเกษมวิทยา กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาแนะแนว ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

วารี ธิระวิจิตร. (2537). *การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ*.กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศราวุธ วงศ์ทอง. (2536). *การเปรียบเทียบผลของการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและการชี้แนะที่มีต่อวินัยในห้องเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตระการพืชผล อำเภอตระการพืชผล จังหวัดอุบลราชธานี*. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

ศรีตลา ตูลเตมีย์. (2540). การลดพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียน ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีการเสริมแรงแบบดีอาร์เอในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, วิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ ภาคศึกษาศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2545). จิตวิทยาเด็กที่มีลักษณะพิเศษ, พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: หมอชาวบ้าน

ศิริชัย กาญจนวาสี. (2544). ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศิริลักษณ์ ศรีกันต์. (2552). ผลของการใช้โปรแกรมการกำกับตนเองที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลพลประชานุกูล อำเภอพลจังหวัดขอนแก่น. สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาแนะแนว ภาคศึกษาระแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

สมพร สุทัศนีย์. (2541). จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน, พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2553). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม *Theory and techniques in behavior modification*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สายสมร สิงห์ดา. (2546). การเปรียบเทียบผลของการผลของการฝึกการแสดงออกที่เหมาะสมและการปรับสินไหมที่มีต่อพฤติกรรมความขัดแย้งกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโป่งเกตุ อำเภอมวกเหล็ก จังหวัดสระบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ภาคศึกษาระแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สป. การศึกษาเพื่อคนพิการ. [ออนไลน์]. 2555. แหล่งที่มา: http://www.bps2.moe.go.th/index.php?option=com_contentandview=article&id=197&Itemid=107 [15 พฤษภาคม 2555]

สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2552). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุริย์ ป่องกัน. (2538). การเปรียบเทียบผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบทันทีกับการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบล่าช้าที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนบ้านหนองสะโน อำเภอนุชนอก จังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

สุวรรณินทร์ โรจน์ขจรนภลัย. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์พิทยภา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

โสภิตา ลิ้มวัฒนาพันธ์. (2538). การเปรียบเทียบผลของการปรับพฤติกรรมกรรมโดยใช้การควบคุมตนเองกับการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรที่มีต่อการเพิ่มและการคงอยู่ของพฤติกรรมความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคบุรีรัมย์ ชั้นปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

อุบล เล่นวารี. (2542). การบริหารและการจัดการศึกษาพิเศษเรียนร่วม. กรุงเทพฯ: จำไทยเพรส.

ภาษาอังกฤษ

Akmanoglu, N., and Batu, S. (2004). Teaching pointing to numerals to individuals with autism using simultaneous prompting. *Education and Training in Developmental Disabilities*, 39(4): 326-336.

Arritola, K., Breen, J., and Paz, E. (2009). Increasing on-task behavior through the development of classroom social skills .*Action Project*. Chicago: Saint Xavier University.

Blevins, L.D. (2007). *The use of School – Wide Positive Behavior Support at a rural high school to decrease disruptive behavior for both typical student and students identified with special needs*. ProQuest Information and Learning Company. East Tennessee State University.

- Boyd, R.J. (2011). *An evaluation of a secondary intervention for students whose problem behavior are escape maintain* ProQuest LLC. United States.
- Campbell, A., and Anderson, C.M., (2008). Enhancing effects of check in/checkout with function-based support. *Behavioral Disorders, 33*, 233-245.
- Conyers, C., et al. (2004). A comparison of response cost and differential reinforcement of other behavior to reduce disruptive behavior in a preschool classroom. *Journal of applied behavior analysis, 37*, 411–415.
- Crone, D.A., and Horner, R.H. (2003). *Building positive behavior support systems in schools: Functional behavioral assessment* New York: Guilford Press.
- Crone, D.A., Hawken, L.S., Horner, R.H. (2010). *Responding to Problem Behavior in School: The Behavior Education Program - Practical Intervention in the Schools*. 2nd ed. New York: Guilford Press.
- Daniel, L. G., and King, D.A. (1997). Impact of inclusion education on academic achievement, student behavior and self-esteem, and parental attitudes. *The journal of Educational Research, 91*, 67-80.
- Duker, P.C. and Schaapveld, M. (1996). Increasing on-task behavior through interruption prompting. *Journal of Intellectual Disability Research, 40*, 291-297.
- Embregts, P.J.C.M. (2000). Effectiveness of video feedback and self - management on inappropriate social behavior of youth with mild mental retardation. *Research in Developmental Disabilities, 21*, 409–423.
- Fairbanks, S., Sugai, G., Guardino, D., and Lathrop, M. (2007). Response to intervention: an evaluation of a classroom system of behavior support for second grade students. *Exceptional Children, 73*, 288-310.
- Filter, K.J., McKenna, M.K., Benedict, E.A., Horner, R.H., Todd, A.W., and Watson, J. (2007). Check in/Check out: a post-hoc evaluation of an efficient, secondary-level targeted intervention for reducing problem behaviors in schools. *Education and Treatment of Children, 30*, 69-84.

- Harrell II, L.I., and Hollins, N.T. (2009). Working with disruptive students. *The Journal of the Virginia community colleges*, 69-75.
- Hawken, L. S. (2003). *The behavior education program: A check-in, check-out intervention for students at risk* [Online]. Available from: <http://www.ed.utah.edu/user/leanne.hawken/> [2011, November 1]
- Hawken, L. S., and Horner, R. H. (2003). Evaluation of a targeted intervention within a school-wide system of behavior support. *Journal of Behavioral Education*, 12, 225-240.
- Hawken, L.S., Macleod, K.S., and Rawlings, L. (2007). Effects of the behavior education program (BEP) on office discipline referrals of elementary school students. *Journal of Positive Behavior Interventions*, 9 94-101.
- Heward, W.L., (2003). *Exceptional children: An introduction to special education*. 7th.ed. United States: The Lehigh Press.
- Holmgren, J., Lamb, J., Miller, M., and Werderitch, C. (2011). *Decreasing bullying behaviors through discussing young-adult literature, role playing activity, and establishing a school-wide definition of bully in accordance with common set of rules in language arts and math* Action Research Project. Chicago: Saint Xavier University.
- Hughes, A. (1987). *Testing for language teacher*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Idol, L. (1997). Key questions related to building collaborative and inclusion school. *Journal of Learning Disabilities*, 30, 384-394.
- Irons, A. (2008). *Enhancing learning through formative assessment and feedback*. New York: Routledge.
- Kazdin, A.E. (1997). *The token economy: A Review and Evaluation*. New York: Plenum Press.
- Kern, L., and Bambara, L. (2002). Class-wide curriculum modification to improve the behavior of student with emotional or behavioral disorder. *Behavioral Disorder*, 317- 326.

- Kelley, M.L. and McCain, A.P. (1995). Promoting academic performance in inattentive children: The relative efficacy of school-home notes with and without response cost. *Behavior Modification*, 19(3), 475-481.
- Kodak, T., Northup, J., and Kelley, M. (2007). An evaluation of the types of attention that maintain problem behavior. *Journal of applied behavior analysis* 40, 167-171.
- Leflot, G., Pol, A.C., Onghena, P., Colpin, H. (2010). The role of teacher behavior management in the development of disruptive behaviors: an intervention study with the Good Behavior Game. *Journal of Abnormal Child Psychology*, 38: 869–882.
- March, R.E., and Horner, R.H. (2002). Feasibility and contributions of functional behavioral assessments in schools. *Journal of Emotional and Behavior Disorders*, 10, 158-170.
- McIntyre, T. (2003). *The behavior survival guide for kids* Canada: Free Spirit.
- Miltenberger, R.G. (2004). *Behavior modification principles and procedures* 3rd.ed. United States: THOMSON WADSWORTH
- Mong, M.D., Johnson, K.N., and Mong, K.W. (2011). Effect of check in/check out on behavioral indices and mathematics generalization. *Behavioral Disorders*, 36, 225-239.
- Nill, S.O., and Stephenson, J. (2010). The use of functional assessment for student with challenging behaviors: current patterns and experience of Australian practitioners. *Functional Behavior Assessment*
- Neary, E.M., (2002). Management of disruptive behavior in young children. *Infants and Young Children*, 14(4), 53–67.
- Oliver, M.R., Wehby, H.J., and Reschly, J.D. (2011). *Teacher classroom management practices: effects on disruptive or aggressive student behavior*. SREE Conference abstract Template.

- Patterson, K.B. (2003). *The Effects of group-oriented contingency-the good behavior game-on the disruptive behavior of children with developmental disability*. ProQuest Dissertations and Thesis (PQDT).United States.
- Pearl,A.M. (2009). *Prevent of early child disruptive behavior: A latert growth curve analysis*. ProQuest LLC. United States
- Powell, R.A., Symbaluk, D.G., and Honey, L.H. (2009). Introduction to learning and behavior, 3rd. United States, WADAWORTH CENGAGE learning.
- Preciado, J.A., Horner, R.H., and Baker, S.K. (2008). Using a function-based approach to decrease problem behaviors and increase academic engagement for Latinno English language learner. *Journal of Special Education*, 31(1), 31-48.
- Safran, S. P., and Oswald, K. (2003). *Positive behavior supports: Can schools reshape*
- Smith, D. D., and Luckasson, R. (1992). *Introduction to special education: teaching in an of challenge* 2nd ed. United States: Allyn and Bacon.
- Scheuermann, B.E., and Hall, J.A. (2008). *Positive Behavior Supports for Classroom*. New Jersey: Pearson Education.
- Serketich, W. J., and Dumas, J. E. (1996). The effectiveness of behavioral parent training to modify antisocial behavior in children: A meta-analysis. *Behavior Therapy*, 27, 171-186.
- Simonsen, B., Myers, D., and Brier III, D.E. (2011).Comparing a behavioral check-In/check-out (CICO) intervention to standard practice in an urban middle school setting using an experimental group design. *Journal of Positive Behavior Interventions*, 13, 31-48.
- Skinner, B.F. (1974). *About Behaviorism*. New York: Knopf
- Stage, S.A., and Quiroz, D.R., (1997). A Meta-analysis of Interventions to decrease disruptive classroom behavior in public education settings. *School Psychology Review*, 26(3), 333 - 68.

- Sugai, G., Horner, R.H., Dunlap, G., Hieneman, M., Lewis, T.J., Nelson, C.N., et al. (1999). *Apply positive behavioral support and functional behavioral assessment in school*. OSP center on positive behavioral interventions and support.
- Sundel, M., Sundel, S.S. (1940). *Behavior change in the human services: an introduction to principles and applications*. 4th. ed. Thousand Oaks: International Educational and Professional.
- Swoszowski, N.C. (2010). *Function-based responding to check in / check out for student with emotion and behavior disorder in a residential facility*. Atlanta, GA.
- The National Professional Development Center (NPDC) on Autism Spectrum Disorders, Evidence-Based Practice: *Prompting* [online]. 2010. Available from <http://autismpdc.fpg.unc.edu/content/prompting> [2012, May 10]
- Todd, A. W., Campbell, A. L., Meyer, G.G., and Horner, R.H. (2008). The effects of a targeted intervention to reduce problem behaviors: Elementary school implementation of check in-check out. *Journal of Positive Behavior Interventions*, 10, 46-55.
- U.S. Department of Education. (2002). Twenty – Fourth annual reported to Congress on the Implementation of the Individuals with Disabilities Education Act.
- US Department of Education's Office of Special Education and Rehabilitation Services, [online]. Available from: <http://atto.buffalo.edu/> [2012, May 5]
- Vannest, K.J., Davis, J.L., Dav is, C.R., Masson, B.A., and Burke, M.D., (2010). Effective intervention for behavior with a Daily Behavior Report Card: A meta – analysis. *School Psychology Review*, 39(4), 654-672.
- Vargas, S.J. (2009). *Behavior analysis for effective teaching* New York: Routledge.
- Wiggings, G.P. (2003). *Assessing student performance*. San Francisco: Jossey-Bass.
- Winkelstern, J.A., Jongsma, A.E. (2001). *The special education treatment panner*. Canada: JOHN WILEY and SONS.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพเครื่องมือ

1. รองศาสตราจารย์ ดร. ดารณี ศักดิ์ศิริผล
ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
คุณวุฒิสถิตยสูงศต กศ.ด. (การศีกษาพิเศษ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ประเทศไทย
2. อาจารย์ดุสิตา ทินมาลา
ภาควิชา วิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ค.บ. (มัธยมศีกษา มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
M.Spec. Ed. (Special Education) University of Newcastle
3. คุณชนิสา เวชวิรุฬห์
นักจิตวิทยาคลินิกชำนาญการพิเศษ สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต
4. คุณสุวัฒนา ศรีพินผล
นักจิตวิทยาคลินิกชำนาญการ งานจิตวิทยา สถาบันสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่นราชนครินทร์
5. อาจารย์ปจรรย์พร สีตะธนี
หัวหน้างานด้านการศีกษาพิเศษ ฝ่ายอนุบาล โรงเรียนจิตลดา
6. อาจารย์วิรุฬห์ หุตะวัฒน์นะ
อาจารย์ประจำสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนจิตลดา
ค.ม.(การสอนภาษาอังกฤษ) คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
7. อาจารย์จิราพร วัชรสินธุ์
อาจารย์ประจำสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนจิตลดา

ภาคผนวก ข
หนังสือราชการ

ที่ ศธ 0512.6(2771)/55-

คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

กุมภาพันธ์ 2555

เรื่อง ขอเก็บข้อมูลวิจัยและทดลองใช้เครื่องมือ

เรียน ผู้จัดการและผู้อำนวยการ โรงเรียนจิตรลดา

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวบุษบากร สุวรรณเกษร นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์เพื่อปรับลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความต้องการพิเศษ” โดยมี อาจารย์ ดร.ชนิศา ตันติสเฉลิม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลและทดลองใช้เครื่องมือคือ สมุดติดตามความก้าวหน้ากับนักเรียนในงาน ส.ศ.น. ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้นิสิตได้ทำการเก็บข้อมูลวิจัยดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชัญญา รัตนอุบล)

รองคณบดี

ปฏิบัติกรแทนคณบดี

งานหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ฝ่ายวิชาการ

โทร. 0-2218-2681-2 ต่อ 612

ที่ ศธ 0512.6 (2771)/55-

คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

กุมภาพันธ์ 2555

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณสุวัฒนา ศรีพื้นผล

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวบุษบากร สุวรรณเกษม นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์เพื่อปรับลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความต้องการพิเศษ” โดยมี อาจารย์ ดร.ชนิศา ตันติเฉลิม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ใคร่ขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์จากท่าน โปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชัญญา รัตนอุบล)

รองคณบดี

ปฏิบัติกรแทนคณบดี

งานหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ฝ่ายวิชาการ

โทร. 0-2218-2681-2 ต่อ 612

ที่ ศธ 0512.6 (2771)/55-

คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

กุมภาพันธ์ 2555

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณชนิสา เวชวิรุพห์

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวบุษบากร สุวรรณเกษา นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์เพื่อปรับลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความต้องการพิเศษ” โดยมี อาจารย์ ดร.ชนิสา ตันติเฉลิม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ใคร่ขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์จากท่าน โปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชัญญา รัตนอุบล)

รองคณบดี

ปฏิบัติกรแทนคณบดี

งานหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ฝ่ายวิชาการ

โทร. 0-2218-2681-2 ต่อ 612

ที่ ศธ 0512.6 (2771)/55-

คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

กุมภาพันธ์ 2555

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ป้าจริย์พร สีตะธนี

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวบุษบากร สุวรรณเกษมา นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์เพื่อปรับลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความต้องการพิเศษ” โดยมี อาจารย์ ดร.ชนิสสา ตันติเฉลิม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ใคร่ขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์จากท่าน โปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชัญญา รัตนอุบล)

รองคณบดี

ปฏิบัติกรแทนคณบดี

งานหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ฝ่ายวิชาการ

โทร. 0-2218-2681-2 ต่อ 612

ที่ ศธ 0512.6 (2771)/55-

คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

กุมภาพันธ์ 2555

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร. คารณี ศักดิ์ศิริผล

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวบุษบากร สุวรรณเกษา นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์เพื่อปรับลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความต้องการพิเศษ” โดยมี อาจารย์ ดร.ชนิศา ตันติเฉลิม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ใคร่ขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์จากท่าน โปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชัญญา รัตนอุบล)

รองคณบดี

ปฏิบัติกรแทนคณบดี

งานหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ฝ่ายวิชาการ

โทร. 0-2218-2681-2 ต่อ 612

บันทึกข้อความ

ส่วนงานงานหลักสูตรและการจัดการเรียนฯ ฝ่ายวิชาการคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โทร.82681-2 ต่อ 612

ที่ ศธ 0512.6(2771)/55-

วันที่ กุมภาพันธ์ 2555

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ศุติดา ทินมาลา

ด้วย นางสาวบุษบากร สุวรรณเกษฯ นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์เพื่อปรับลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความต้องการพิเศษ” โดยมี อาจารย์ ดร.ชนิสสา ตันติเฉลิม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ใคร่ขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้นิสิตได้ทำการเก็บข้อมูลวิจัยดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชัญญา รัตนอุบล)

รองคณบดี

ที่ ศธ 0512.6 (2771)/55-

คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

กุมภาพันธ์ 2555

เรื่อง ขอเชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสถาบันราชานุกูล

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวบุษบากร สุวรรณเกษม นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์เพื่อปรับลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความต้องการพิเศษ” โดยมี อาจารย์ ดร.ชนิสิตา ตันติเฉลิม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ใคร่ขอเชิญ คุณชนิสิตา เวชวิรุฬห์ เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ คุณชนิสิตา เวชวิรุฬห์ เป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชญญา รัตนอุบล)

รองคณบดี

ปฏิบัติกรแทนคณบดี

งานหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ฝ่ายวิชาการ

โทร. 0-2218-2681-2 ต่อ 612

ที่ ศธ 0512.6 (2771)/55-

คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

กุมภาพันธ์ 2555

เรื่อง ขอเชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้จัดการและผู้อำนวยการ โรงเรียนจิตรลดา

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวบุษบากร สุวรรณเกษม นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์เพื่อปรับลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความต้องการพิเศษ” โดยมี อาจารย์ ดร.ชนิสิตา ตันติเฉลิม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ใคร่ขอเชิญ อาจารย์ป้าจรรย์พร สีตะธนี เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัย จะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ อาจารย์ป้าจรรย์พร สีตะธนี เป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชญญา รัตนอุบล)

รองคณบดี

ปฏิบัติกรแทนคณบดี

งานหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ฝ่ายวิชาการ

โทร. 0-2218-2681-2 ต่อ 612

ที่ ศธ 0512.6 (2771)/55-

คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

กุมภาพันธ์ 2555

เรื่อง ขอเชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสถาบันสุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่นราชนครินทร์

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวบุษบากร สุวรรณเกษฯ นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์เพื่อปรับลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความต้องการพิเศษ” โดยมี อาจารย์ ดร.ชนิศา ตันติเฉลิม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ใคร่ขอเชิญ คุณสุวัฒนา ศรีพื้นผล เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ คุณสุวัฒนา ศรีพื้นผล เป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชัญญา รัตนอุบล)

รองคณบดี

ปฏิบัติกรแทนคณบดี

งานหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ฝ่ายวิชาการ

โทร. 0-2218-2681-2 ต่อ 612

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบประเมินสาเหตุการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ สำหรับสัมภาษณ์ครู (ส่วนที่ 1)

Functional Assessment Checklist for Teachers and Staff (FACTS-Part A)

คำชี้แจง แบบประเมินสาเหตุการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ สำหรับสัมภาษณ์ครู

ขั้นตอนที่ 1

ชื่อนักเรียน: วันที่:

ผู้สัมภาษณ์ ผู้ให้สัมภาษณ์: สถานที่:

ขั้นตอนที่ 2

ข้อมูลนักเรียน: .ให้ระบุทักษะหรือความสามารถที่นักเรียนทำได้ หรือที่เป็นประโยชน์ต่อชั้นเรียน อย่างน้อย 3 อย่าง

.....

ขั้นตอนที่ 3

ข้อมูลพฤติกรรมที่เป็นปัญหา: โปรดระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

☐ เชื่องช้า	☐ ก้าวร้าวและชน	☐ ก่อวุ่นชั้นเรียน	☐ ขโมยของ
	ทะเลาะ		
☐ ไม่รับผิดชอบ	☐ ใช้ภาษาไม่สุภาพ	☐ ไม่เชื่อฟัง/ไม่ทำตามคำสั่ง	☐ ทำลายข้าวของ
☐ ไม่เข้าร่วม	☐ ใช้วาจาขู่กรรโชก	☐ ทำงานไม่เสร็จ	☐ อื่นๆ _____
กิจกรรม		☐ ทำร้ายตนเอง	
อธิบายลักษณะของ		
พฤติกรรม:		
		

ขั้นตอนที่ 4

ระบุกิจกรรม: สถานที่ เวลาที่พฤติกรรมที่เป็นปัญหามักจะเกิดขึ้น

กิจกรรม	แนวโน้มที่จะเกิดพฤติกรรม	พฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้ชัด
	น้อยที่สุด มากที่สุด 1 2 3 4 5 6	
	น้อยที่สุด มากที่สุด 1 2 3 4 5 6	
	น้อยที่สุด มากที่สุด 1 2 3 4 5 6	
	น้อยที่สุด มากที่สุด 1 2 3 4 5 6	
	น้อยที่สุด มากที่สุด 1 2 3 4 5 6	
	น้อยที่สุด มากที่สุด 1 2 3 4 5 6	
	น้อยที่สุด มากที่สุด 1 2 3 4 5 6	

ขั้นตอนที่ 5

เลือกกิจกรรม 1-3 กิจกรรมที่ประเมินได้ในขั้นตอน 4-6 เพื่อนำไปตอบคำถามในตอนที่ 2

.....

.....

แบบประเมินสาเหตุการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ สำหรับสัมภาษณ์ครู (ส่วนที่ 2)
Functional Assessment Checklist for Teachers and Staff (FACTS-Part B)

ขั้นตอนที่ 1

ชื่อนักเรียน:

วันที่:

ผู้สัมภาษณ์ ผู้ให้สัมภาษณ์:

.....

ขั้นตอนที่ 2

เลือกเวลา/กิจกรรม/สภาพแวดล้อม เพียง 1 กิจกรรม จากการประเมินใน ส่วนที่ 1:

เวลา/กิจกรรม/สภาพแวดล้อม	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

ขั้นตอนที่ 3

ให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา:

ลักษณะของพฤติกรรม
.....
พฤติกรรมเกิดขึ้นบ่อยเท่าไร (ความถี่ของพฤติกรรม)
.....
พฤติกรรมเกิดขึ้นนานเท่าไร (ระยะเวลาที่เกิด)
.....
พฤติกรรมที่เกิดขึ้นมีความรุนแรงหรือมีอันตรายมากน้อยเพียงใด
.....

ขั้นตอนที่ 4

สถานการณ์/เหตุการณ์ก่อนหน้าที่คาดว่าจะทำให้เกิดพฤติกรรม (Predictors)

สถานการณ์/เหตุการณ์ก่อนหน้าที่เกี่ยวข้อง	ลักษณะสภาพแวดล้อม
☐ ความเจ็บป่วย ☐ การเซี่ยา ☐ ไม่พอใจคนรอบข้าง ☐ ปัญหาความขัดแย้งในครอบครัว ☐ ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน ☐ อื่นๆ: _____	☐ ถูกครูว่ากล่าวตักเตือน ☐ ช่วงเวลาทำกิจกรรมการเรียน ☐ แยกตัวออกจากผู้อื่น ☐ ช่วงพักหรือเปลี่ยนกิจกรรม ☐ อยู่กับเพื่อน ☐ ทำกิจกรรมที่น่าเบื่อ ☐ ทำกิจกรรมที่ใช้เวลานาน ☐ ทำกิจกรรมที่ต้องออกแรง ☐ ทำกิจกรรมที่ยากเกินไป ☐ อื่นๆ: _____

ขั้นตอนที่ 5

ผลที่เกิดภายหลังจากพฤติกรรม (Consequences)

สิ่งที่ได้รับหลังจากพฤติกรรม	สิ่งที่ได้หลีกเลี่ยงหลังจากพฤติกรรม
☐ ความสนใจจากผู้ใหญ่ ☐ ความสนใจจากเพื่อน ☐ ได้ทำกิจกรรมที่ชอบ ☐ ได้รับของรางวัล ☐ อื่นๆ: _____	☐ กิจกรรมที่ยาก ☐ การว่ากล่าวตักเตือน ☐ คนรอบข้างที่ไม่ชอบ ☐ ความสนใจจากผู้ใหญ่ ☐ กิจกรรมที่ต้องออกแรง ☐ อื่นๆ: _____

ขั้นตอนที่ 6

ท่านได้เคยใช้วิธีการเหล่านี้ในการแก้ปัญหาพฤติกรรม

วิธีการแก้ปัญหาก่อนพฤติกรรมเกิดขึ้น	วิธีการตอบสนองต่อพฤติกรรม
☐ เปลี่ยนตารางเรียน ☐ เปลี่ยนที่นั่ง หรือการจัดกลุ่ม ☐ ปรับ/เปลี่ยนหลักสูตร ☐ ปรับ/เปลี่ยนวิธีการสอน ☐ อื่นๆ: _____	☐ ว่ากล่าวตักเตือน ☐ ให้ไปห้องครูใหญ่ ☐ พักการเรียน อื่นๆ: _____

สรุปพฤติกรรม**ขั้นตอนที่ 7**

ระบุทสรุปที่สามารถนำไปวางแผนสำหรับการช่วยเหลือในการปรับพฤติกรรม

สถานการณ์ก่อนหน้าที่คาดว่าจะทำให้เกิดพฤติกรรม	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	ผลที่เกิดภายหลังจากพฤติกรรม

ท่านมีความมั่นใจว่าข้อมูลการสรุปพฤติกรรมนั้นถูกต้อง

ไม่มั่นใจ					มั่นใจมากที่สุด
1	2	3	4	5	6

แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน

ผู้ประเมิน.....สอนวิชา.....วัน/เดือน/ปี.....

คำอธิบาย พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน โดยพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ แบ่งเป็น 2 กลุ่มพฤติกรรม ดังนี้

พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกในชั้นเรียนแล้วทำให้ครูหรือเพื่อนร่วมชั้นเรียนไม่มีสมาธิในการเรียนหรือขัดขวางการเรียนการสอน โดยพฤติกรรมที่สังเกตได้คือ การพูดคุย/การส่งเสียง การเคาะโต๊ะ การหยอกล้อ/การแกล้ง/แหย่เพื่อน การพูดคำไม่สุภาพ/คำไม่เหมาะสม การลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต

การขาดความรับผิดชอบในการส่งงาน หมายถึง การส่งการบ้าน ใบงาน ใบกิจกรรมหรืองานอื่น ๆ ที่ครูมอบหมายให้ทำทั้งในเวลาเรียนและนอกเหนือเวลาเรียนในห้องเรียนช้ากว่าที่ครูกำหนด หรือการไม่ส่งงานที่ครูกำหนด

ตาราง อธิบายพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

กลุ่มพฤติกรรม	พฤติกรรม	ลักษณะพฤติกรรม
พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน	การพูดคุย/การส่งเสียง	พูดคุยกับเพื่อนหรือครูขณะครูกำลังสอนโดยเรื่องที่คุณไม่เกี่ยวกับประเด็นที่ครูสอน การพูดแทรกขณะผู้อื่นกำลังพูด และการทำเสียงต่างๆรบกวนชั้นเรียน
	การเคาะโต๊ะ	ใช้มือ คอก เข่า หรืออุปกรณ์อื่นๆ เคาะกับโต๊ะหรือส่วนอื่นๆ ของโต๊ะ แล้วทำให้เกิดเสียงดัง
	การหยอกล้อ/การแกล้ง/ การแหย่เพื่อน	การนำมือ/วัตถุไปสัมผัสหรือมีท่าทางเหมือนจะไปสัมผัสส่วนใดส่วนหนึ่งของเพื่อน หรือการแสดงสีหน้าท่าทางที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ หรือการแสดงท่าทางเข้าใกล้เพื่อนมากเกินไป
	การพูดคำไม่สุภาพ/ไม่เหมาะสม	การใช้คำพูดที่ทำให้คนอื่นรู้สึกไม่พอใจ เช่น พูดว่าคนอื่นพูดคำหยาบคาย พูดล้อเลียน
	การลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต	การเคลื่อนตัวออกจากเก้าอี้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากครู
พฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ	ไม่ส่งงานหรือส่งงานช้ากว่าเวลาที่กำหนด	ส่งงานตามที่ครูมอบหมายทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียนช้ากว่าที่ครูกำหนด การไม่ส่งงานตามเวลาที่ครูกำหนด

แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน

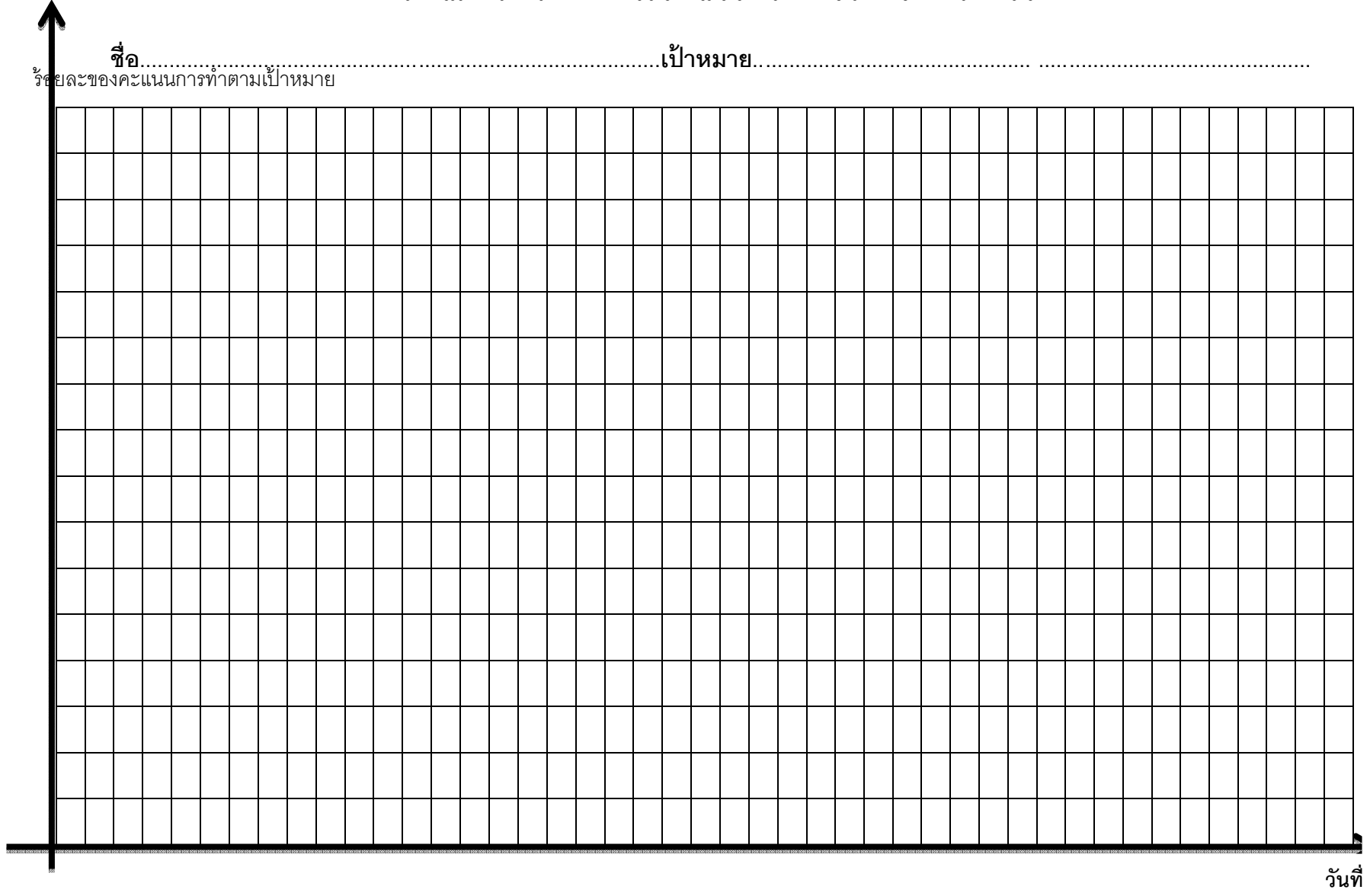
คำชี้แจง

ขอให้ผู้ที่ประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ให้สอดคล้องกับการแสดงพฤติกรรมนั้นๆ ของนักเรียนแต่ละคนตามเกณฑ์ที่กำหนดให้ต่อไปนี้

- 3 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมบ่อยมากโดยแสดงพฤติกรรม 5-6 ครั้งใน 1 คาบเรียน
- 2 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมค่อนข้างบ่อยโดยแสดงพฤติกรรม 3-4 ครั้งใน 1 คาบเรียน
- 1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมเล็กน้อยโดยแสดงพฤติกรรม 1-2 ครั้งใน 1 คาบเรียน
- 0 หมายถึง นักเรียนไม่เคยแสดงพฤติกรรมเลย

ชื่อ - สกุล	กลุ่มพฤติกรรม	พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์	ความถี่ของการแสดงพฤติกรรม			
			3	2	1	0
.....	พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน	พูดคุย				
		เคาะโต๊ะ				
		หยอกล้อ/ แกล้ง / แหย่เพื่อน				
		ลุกจากที่นั่ง				
		พูดไม่สุภาพ/พูดไม่เหมาะสม				
	พฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ	ไม่ส่งงานหรือส่งช้ากว่าเวลาที่กำหนด				
.....	พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน	พูดคุย				
		เคาะโต๊ะ				
		หยอกล้อ/ แกล้ง / แหย่เพื่อน				
		ลุกจากที่นั่ง				
		พูดไม่สุภาพ/พูดไม่เหมาะสม				
	พฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ	ไม่ส่งงานหรือส่งช้ากว่าเวลาที่กำหนด				

กราฟแสดงร้อยละของจำนวนคะแนนการทำตามเป้าหมายประจำวัน

แบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนของนักเรียน

(สำหรับผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย)

ครั้งที่..... วันที่..... เวลา.....

วิชา..... ผู้สังเกต () ผู้วิจัย () ผู้ช่วยวิจัย

คำอธิบาย พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกในชั้นเรียนแล้วทำให้ครูหรือเพื่อนร่วมชั้นเรียนไม่มีสมาธิในการเรียนหรือขัดขวางการเรียนการสอน โดยพฤติกรรมที่สังเกตได้คือ การพูดคุย/การส่งเสียง การเคาะโต๊ะ การหยอกล้อ/การแกล้ง/แหย่เพื่อน การพูดคำไม่สุภาพ/คำไม่เหมาะสม การลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต

ตาราง อธิบายพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

กลุ่มพฤติกรรม	พฤติกรรม	ลักษณะพฤติกรรม
พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน	การพูดคุย/การส่งเสียง	พูดคุยกับเพื่อนหรือครูขณะครูกำลังสอนโดยเรื่องที่คุณไม่เกี่ยวกับประเด็นที่ครูสอน การพูดแทรกขณะผู้อื่นกำลังพูด และการทำเสียงต่างๆรบกวนชั้นเรียน
	การเคาะโต๊ะ	ใช้มือหรืออุปกรณ์อื่นๆเคาะกับโต๊ะหรือส่วนอื่นๆของโต๊ะแล้วทำให้เกิดเสียงดัง
	การหยอกล้อ/การแกล้ง/ การแหย่เพื่อน	การนำมือ/วัตถุไปสัมผัสหรือมีท่าทางเหมือนจะไปสัมผัสส่วนใดส่วนหนึ่งของเพื่อน หรือการแสดงสีหน้าท่าทางที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ หรือการแสดงท่าทางเข้าใกล้เพื่อนมากเกินไป
	การพูดคำไม่สุภาพ/ ไม่เหมาะสม	การใช้คำพูดที่ทำให้คนอื่นรู้สึกไม่พอใจ เช่น พูดว่าคนอื่นพูดคำหยาบคาย พูดล้อเลียน
	การลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต	การเคลื่อนตัวออกจากเก้าอี้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากครู

แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน

ผู้ประเมิน.....สอนวิชา.....วัน/เดือน/ปี.....

คำอธิบาย พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน โดยพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ แบ่งเป็น 2 กลุ่มพฤติกรรม ดังนี้

พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกในชั้นเรียนแล้วทำให้ครูหรือเพื่อนร่วมชั้นเรียนไม่มีสมาธิในการเรียนหรือขัดขวางการเรียนการสอน โดยพฤติกรรมที่สังเกตได้คือ การพูดคุย/การส่งเสียง การเคาะโต๊ะ การหยอกล้อ/การแกล้ง/แหย่เพื่อน การพูดคำไม่สุภาพ/คำไม่เหมาะสม การลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต

การขาดความรับผิดชอบในการส่งงาน หมายถึง การส่งการบ้าน ใบงาน ใบกิจกรรมหรืองานอื่น ๆ ที่ครูมอบหมายให้ทำทั้งในเวลาเรียนและนอกเหนือเวลาเรียนในห้องเรียนช้ากว่าที่ครูกำหนด หรือการไม่ส่งงานที่ครูกำหนด

ตาราง อธิบายพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

กลุ่มพฤติกรรม	พฤติกรรม	ลักษณะพฤติกรรม
พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน	การพูดคุย/การส่งเสียง	พูดคุยกับเพื่อนหรือครูขณะครูกำลังสอนโดยเรื่องที่คุยไม่เกี่ยวกับประเด็นที่ครูสอน การพูดแทรกขณะผู้อื่นกำลังพูด และการทำเสียงต่างๆรบกวนชั้นเรียน
	การเคาะโต๊ะ	ใช้มือหรืออุปกรณ์อื่นๆ เคาะกับโต๊ะหรือส่วนอื่นๆของโต๊ะแล้วทำให้เกิดเสียงดัง
	การหยอกล้อ/การแกล้ง/ การแหย่เพื่อน	การนำมือ/วัตถุไปสัมผัสหรือมีท่าทางเหมือนจะไปสัมผัสส่วนใดส่วนหนึ่งของเพื่อน หรือการแสดงสีหน้าท่าทางที่ทำให้เพื่อนไม่พอใจ หรือการแสดงท่าทางเข้าใกล้เพื่อนมากเกินไป
	การพูดคำไม่สุภาพ/ไม่เหมาะสม	การใช้คำพูดที่ทำให้คนอื่นรู้สึกไม่พอใจ เช่น พูดว่าคนอื่น พูดคำหยาบคาย พูดล้อเลียน
	การลุกจากที่นั่งโดยไม่ได้รับอนุญาต	การเคลื่อนตัวออกจากเก้าอี้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากครู
พฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ	ไม่ส่งงานหรือส่งงานช้ากว่าเวลาที่กำหนด	ส่งงานตามที่ครูมอบหมายทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียนช้ากว่าที่ครูกำหนด การไม่ส่งงานตามเวลาที่ครูกำหนด

แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน

คำชี้แจง

ขอให้ผู้ที่ประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ให้สอดคล้องกับการแสดงพฤติกรรมนั้นของนักเรียนแต่ละคนตามเกณฑ์ที่กำหนดให้ต่อไปนี้

- 3 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมบ่อยมากโดยแสดงพฤติกรรม 5-6 ครั้งใน 1 คาบเรียน
- 2 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมค่อนข้างบ่อยโดยแสดงพฤติกรรม 3-4 ครั้งใน 1 คาบเรียน
- 1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมเล็กน้อยโดยแสดงพฤติกรรม 1-2 ครั้งใน 1 คาบเรียน
- 0 หมายถึง นักเรียนไม่เคยแสดงพฤติกรรมเลย

ชื่อ - สกุล	กลุ่มพฤติกรรม	พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์	ความถี่ของการแสดงพฤติกรรม			
			3	2	1	0
.....	พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน	พูดคุย				
		เคาะโต๊ะ				
		หยอกล้อ/ แกล้ง /แหงแก่เพื่อน				
		ลุกจากที่นั่ง				
		พูดไม่สุภาพ/พูดไม่เหมาะสม				
	พฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ	ไม่ส่งงานหรือส่งช้ากว่าเวลาที่กำหนด				
.....	พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน	พูดคุย				
		เคาะโต๊ะ				
		หยอกล้อ/ แกล้ง /แหงแก่เพื่อน				
		ลุกจากที่นั่ง				
		พูดไม่สุภาพ/พูดไม่เหมาะสม				
	พฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ	ไม่ส่งงานหรือส่งช้ากว่าเวลาที่กำหนด				

วันที่.....เดือน.....ปี.....

คำชี้แจง ตารางการให้ข้อมูลป้อนกลับในการแสดงพฤติกรรมของนักเรียน โดยมี
เกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

2 = แสดงพฤติกรรมได้เหมาะสม โดยที่ครูไม่ต้องตักเตือน

1 = แสดงพฤติกรรมได้เหมาะสมเมื่อครูตักเตือน

0 = ไม่สามารถแสดงพฤติกรรมได้ตามเป้าหมายต้องปรับปรุงพฤติกรรม

วิชา เป้าหมาย				
	2 1 0	2 1 0	2 1 0	2 1 0
	2 1 0	2 1 0	2 1 0	2 1 0

คะแนนทั้งหมด.....คะแนนที่ได้.....คิดเป็นร้อยละ.....

วิชา	เนื้อหาที่เรียน	งาน /การบ้าน	กำหนดส่ง

ความคิดเห็นผู้ปกครอง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ความคิดเห็นผู้ปกครอง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แบบสำรวจคะแนนความรับผิดชอบ

ชื่อผู้บันทึก วันที่ เดือน ปี

ชื่อนักเรียน..... ชั้น.....

คำอธิบาย การขาดความรับผิดชอบในการส่งงาน หมายถึง การส่งการบ้าน ใบงาน ใบกิจกรรมหรืองานอื่นๆ ที่ครูมอบหมายให้ทำทั้งในเวลาเรียนและนอกเหนือเวลาเรียนในห้องเรียนช้ากว่าที่ครูกำหนด หรือการไม่ส่งงานที่ครูกำหนด

คำชี้แจง ขอให้ผู้สำรวจทำเครื่องหมาย ✓ ให้ตรงกับข้อมูลของนักเรียน และกรุณาเขียนความคิดเห็นของครูผู้สอนเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ

ลำดับที่	รายวิชา	คะแนนจิตพิสัย ในช่องคะแนนความรับผิดชอบ		ความคิดเห็นอาจารย์ผู้สอน
		ได้คะแนน	ถูกตัดคะแนน	
1.	ภาษาไทย			
2.	คณิตศาสตร์พื้นฐาน			
3.	วิทยาศาสตร์พื้นฐาน			
4.	สังคมศึกษา			
5.	ประวัติศาสตร์			
6.	สุขศึกษา			
7.	ยี่ดหยุ่น			
8.	ทัศนศิลป์			
9.	ดนตรีไทย			
10.	ดนตรีสากล			
11.	การงานอาชีพ			
12.	คอมพิวเตอร์เบื้องต้น			
13.	ภาษาอังกฤษ			
14.	คณิตศาสตร์เพิ่มเติม			
15.	วิทยาศาสตร์เพิ่มเติม			
16.	พลศึกษา			
17.	ภาษาจีนเบื้องต้น			
18.	ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ			

โปรแกรมการปรับพฤติกรรมโดยใช้เทคนิคเช็คอิน เช็คเอาท์

สัปดาห์	กิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	เครื่องมือที่ใช้
1	คัดกรองและระบุสาเหตุการเกิดพฤติกรรม	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัย 2. เพื่อเลือกพฤติกรรมที่เป็นปัญหาและหาสาเหตุการเกิดพฤติกรรม 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ประชุมกับครูที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนในงานส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพทางการเรียนรู้ เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นำเสนอข้อมูลลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมในการทำการวิจัย 2. ขอรายชื่อนักเรียนที่มีแนวโน้มที่จะมีปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ซึ่งได้แก่ พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนและพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ 3. ขอความร่วมมือให้ครูผู้สอนทำแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 4. นำข้อมูลจากแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์มาวิเคราะห์ และเลือกนักเรียนที่น่าจะมีความเหมาะสมในการทำการวิจัย 5. ขอความร่วมมือครูผู้สอนทำแบบสัมภาษณ์ครู (FACTS) ซึ่งเป็นแบบประเมินสาเหตุการเกิดพฤติกรรมสำหรับนักเรียนผู้วิจัยเลือกจากแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 6. นำข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ครูมาวิเคราะห์และเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย 7. ทำหนังสือขอความร่วมมือจากผู้ปกครองและประชุมครูและผู้ปกครองที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย 	<ol style="list-style-type: none"> 1. แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 2. แบบ สัมภาษณ์ครู (FACTS)

สัปดาห์	กิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	เครื่องมือที่ใช้
2-3	เก็บ ข้อมูล ใน ระยะพื้นฐาน ใน ชั้นเรียน หมายเหตุ: การ เก็บ ข้อมูล ใน ระยะพื้นฐานใช้ เวลา 2 สัปดาห์ เก็บ ข้อมูล สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ๆละ 30 นาที	1. เพื่อเก็บข้อมูลพฤติกรรมที่ไม่ พึงประสงค์ของกลุ่มตัวอย่าง ก่อนใช้เทคนิคเช็คอิน เช็คเอาท์	1. ผู้วิจัยติดต่อขอความร่วมมือกับครูที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูประจำชั้น ครูหัวหน้าระดับ ครูผู้สอน ในการเก็บข้อมูลของกลุ่ม ตัวอย่าง 2. ผู้วิจัยขอความร่วมมือในการนำกล้องวิดีโอเข้าไปบันทึกการเรียนในชั้น เรียนของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยเฉพาะ พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน 3. ผู้วิจัยเก็บข้อมูลพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบในการทำงานจาก ครูผู้สอนกลุ่มตัวอย่าง และขออนุญาตในการดูสมุดรายงานผลการเรียน เพื่อดูคะแนนจิตพิสัยในช่อง คะแนนความรับผิดชอบ 4. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้น เรียน และนำคะแนนการบันทึกมาหาค่าความเที่ยงของการบันทึกข้อมูล 5. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ไปสร้างเป็นกราฟข้อมูล 6. ในช่วงสัปดาห์ที่ 2 ของการเก็บข้อมูลพื้นฐาน ผู้วิจัยจะเรียกกลุ่ม ตัวอย่างมาฝึกการใช้เทคนิคเช็คอิน เช็คเอาท์	1. แบบบันทึกพฤติกรรม รบกวนชั้นเรียน 2. แบบบันทึกพฤติกรรม ขาดความรับผิดชอบ
4-6	ระยะให้ การ ช่วยเหลือโดยใช้ โปรแกรมการ ปรับพฤติกรรม	1. เพื่อ ใช้ เท ค นิค เช็ค ค อ อิน เช็คเอาท์ ในการลดพฤติกรรม รบกวนชั้นเรียน	1. ครูใช้เทคนิคเช็คอิน เช็คเอาท์ กับนักเรียน ซึ่งมีรายละเอียดของเทคนิค ดังต่อไปนี้ (ทำเช่นเดียวกันในทุกๆวัน) 1.1 นักเรียนมารายงานตัวกับครู (check in) ในตอนเช้าที่ละคน ครูแจก สมุดติดตามความก้าวหน้า นักเรียนเขียนข้อมูลในสมุดติดตาม ความก้าวหน้า นักเรียนเขียนเป้าหมายประจำวัน ครูสอบถามเกี่ยวกับ ข้อมูลการบ้าน อุปกรณ์การเรียนและการเตรียมความพร้อมอื่นๆ	1.แบบสังเกตและบันทึก พฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน

สัปดาห์	กิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	เครื่องมือที่ใช้
4-6	ระยะให้การช่วยเหลือโดยใช้โปรแกรมการปรับพฤติกรรม	2.เพื่อใช้เทคนิคเช็คอินเช็คเอาท์ในการลดพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ	<p>1.2 นักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้ามาให้ครูสำหรับให้ข้อมูลป้อนกลับ</p> <p>1.3 นักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้ามารายงานตัวกับครู (check out) ครูสรุปคะแนนข้อมูลป้อนกลับตลอดทั้งวัน ครูให้ข้อมูลป้อนกลับเกี่ยวกับพฤติกรรมตลอดทั้งวัน และให้คำชมสำหรับพฤติกรรมที่ดี และช่วยกันแก้ไขหากนักเรียนยังไม่สามารถแสดงพฤติกรรมได้ตามเป้าหมาย และให้การเสริมแรงหากนักเรียนทำตามเป้าหมายที่วางไว้ ครูตรวจสอบการบ้าน และงานที่นักเรียนต้องทำประจำวัน และเขียนรายงานข้อมูลให้ผู้ปกครองรับทราบ</p> <p>1.4 นักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้าให้ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบ และติดตามการบ้านและสิ่งที่นักเรียนต้องเตรียมในแต่ละวัน ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบ</p> <p>1.5 นักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้ามาให้ครูในตอนเช้า</p> <p>2. ทุกวันจันทร์ครูจะประชุมกับครูผู้สอนเพื่อสรุปข้อมูลของนักเรียนตลอดสัปดาห์ของนักเรียนแต่ละคน และเขียนรายงานความก้าวหน้าให้แก่ผู้ปกครอง</p> <p>3. ครูเก็บข้อมูลพฤติกรรมในชั้นเรียนสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ๆ ละ 30 นาที (ทำเช่นเดียวกับการเก็บข้อมูลในระยะเส้นฐาน) และนำข้อมูลมาบันทึกลงกราฟข้อมูล</p>	<p>2.แบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ</p> <p>3.แบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมการปรับพฤติกรรม</p> <p>4.สมุดติดตามความก้าวหน้า</p>

สัปดาห์	กิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	เครื่องมือที่ใช้
7-8	ถอดถอนการให้การช่วยเหลือ	1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของเทคนิคเช็คอิน เช็คเอาท์ โดยดูแนวโน้มของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หลังหยุดการใช้เทคนิคการปรับพฤติกรรม	1. ครูหยุดการ ใช้เทคนิคเช็คอิน เช็คเอาท์ แต่ยังคงให้นักเรียนใช้สมุดติดตามความก้าวหน้า เพื่อให้นักเรียนบันทึกงานและกิจกรรมประจำวันคาบเรียน 2. ทุกวันจันทร์ครูจะประชุมกับครูผู้สอนเพื่อสรุปข้อมูลของนักเรียนตลอดสัปดาห์ของนักเรียนแต่ละคน และเขียนรายงานความก้าวหน้าให้แก่ผู้ปกครอง 3. ครูเก็บข้อมูลพฤติกรรมในชั้นเรียนสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ๆ ละ 30 นาที (ทำเช่นเดียวกับการเก็บข้อมูลในระยะเส้นฐาน) และนำข้อมูลมาบันทึกลงกราฟข้อมูล	1.แบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน 2.แบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ 3.แบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมการปรับพฤติกรรม 4.สมุดติดตามความก้าวหน้า
9-10	ระยะ ให้ การช่วยเหลืออีกครั้งหนึ่งเหมือนระยะที่ 2	1.เพื่อยืนยันประสิทธิภาพของเทคนิคเช็คอิน เช็คเอาท์ โดยดูแนวโน้มของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หลังกลับมาใช้เทคนิคการปรับพฤติกรรม	1. นักเรียนเข้ามาเช็คอิน เช็คเอาท์ ตามขั้นตอนเดียวกับการช่วยเหลือในระยะที่ 2 2. ประชุมครูทุกวันจันทร์ และส่งข้อมูลให้ผู้ปกครองรับทราบ 3. หลังการใช้เทคนิค เช็คอิน เช็คเอาท์ ครบ 9 สัปดาห์ ครูและผู้ปกครองร่วมกันประชุมเพื่อสรุปผลการใช้เทคนิคการปรับพฤติกรรม	1.แบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียนและพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ 3.แบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมการปรับพฤติกรรม 4.สมุดติดตามความก้าวหน้า

ภาคผนวก ง

ค่าดัชนีความสอดคล้องและค่าความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน

ค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ประเภทของ เครื่องมือ	เครื่องมือ	ค่าความ สอดคล้อง (IOC)
เครื่องมือใน การทดลอง	แผนการดำเนินการปรับปรุงพฤติกรรมโดย ใช้เทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์	0.80
	แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์	0.76
	สมุดติดตามความก้าวหน้า	0.96
	แบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์	0.60
เครื่องมือใน การเก็บข้อมูล	แบบบันทึกพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน	0.85

ตารางสรุปผลคะแนนการหาค่าความเที่ยงแบบสอดคล้อง

ระหว่างผู้ประเมิน (inter-rater reliability)

ในการวิจัยจะใช้ผู้ช่วยวิจัย 30% ของจำนวนครั้งที่สังเกตและบันทึกพฤติกรรม โดยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสังเกตและเก็บข้อมูลทั้งหมด 33 ครั้ง ดังนั้นผู้วิจัยเก็บข้อมูลร่วมกับผู้ช่วยวิจัยจำนวน 11 ครั้ง ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ครั้งที่	รายละเอียดจำนวนครั้งที่เก็บข้อมูล	ร้อยละของค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง
1.	Baseline 1 (เก็บข้อมูลครั้งที่ 2)	81%
2.	Baseline 1 (เก็บข้อมูลครั้งที่ 4)	83%
3.	Baseline 1 (เก็บข้อมูลครั้งที่ 5)	82%
4.	Intervention 1 (เก็บข้อมูลครั้งที่ 9)	91%
5.	Intervention 1 (เก็บข้อมูลครั้งที่ 11)	83%
6.	Baseline 2 (เก็บข้อมูลครั้งที่ 17)	89%
7.	Baseline 2 (เก็บข้อมูลครั้งที่ 20)	85%
8.	Intervention 2 (เก็บข้อมูลครั้งที่ 22)	83%
9.	Intervention 2 (เก็บข้อมูลครั้งที่ 24)	98%
10.	Intervention 2 (เก็บข้อมูลครั้งที่ 30)	91%
11.	Follow-up (เก็บข้อมูลครั้งที่ 33)	90%

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวบุษบากร สุวรรณเกษา เกิดวันที่ 14 พฤศจิกายน 2526 ที่จังหวัดพัทลุง สำเร็จ การศึกษาครุศาสตรบัณฑิต สาขามัธยมศึกษา-วิทยาศาสตร์ วิชาเอกการศึกษาพิเศษ ภาควิชา หลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี การศึกษา 2548 เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชา วิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2552 ปัจจุบันทำงานตำแหน่งอาจารย์โรงเรียนจิตรลดา